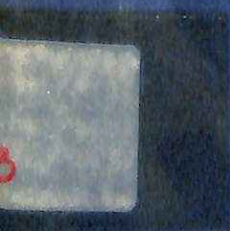

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΤΟΣ 10^{ον}
ΑΡΙΘ. 534

ΤΕΤΑΡΤΗ

22
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ
1937

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ
534

ΕΚΔΟΤΑΙ: ΕΤΑΙΡΙΑ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ

Ἀρχισυντάκτης
ΒΑΣΟΣ ΣΑΜΠΑΣ

Διαχειριστής:
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΝΟΤΑΡ'Α 15
ΑΘΗΝΑΙ Τηλ. 24-947

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΦΩΡΗ ΙΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Σατυρικοί στίχοι

ΣΧΟΛΙΑ

Πόλεμος

Οί πολεμοχαρείς συμπολι-
ται διατελοῦν ἐν σφοδρότατῃ ἀ-
πογοητεύσει. Ὁ πόλεμος, παρ'
ἄλλας τῖς προβλέψεις των, δὲ
φαίνεται νὰ ἐρχεται, ἐνῶ ἀντι-
θέτως ἡ εἰρήνη, πού σέ τόσοις
σκοπέλους προσέκρουσε αὐτόν
τόν τελευταῖον καιρόν, ἐξακο-
λουθεῖ πάντοτε νὰ θριαυβεύῃ.
Τὸ Ἰταλο-Αἰθιοπικόν, τὸ ζήτη-
μα τῆς ἀφωπλισμένης ζώνης
τοῦ Ρήνου, τὸ Ἰσπανικόν, τὸ
Σινο-Ἰαπωνικόν, τὰ ὁποῖα ἡ-
πείλησαν πρὸς στιγμὴν τὴν Εὐ-
ρωπαϊκὴν εἰρήνην, ὅλα σχεδὸν
ἐπέρασαν χωρὶς φοβερὰς συνέ-
πειες. Φαίνεται ὅτι τὰ 9 ἑκα-
τομμύρια τῶν νεκρῶν καὶ τὰ
10 ἑκατομμύρια τῶν ἀνθρώπων
τοῦ μεγάλου πολέμου ἔδωσαν
ἓνα πολὺ καλὸ μάθημα σ' ὅλους
τοὺς λαούς.

Παιχνίδια

Τὸ Χριστουγεννιάτικο καὶ
Ἀγιοβασιλιάτικο ἐμπόριο εὐ-
ρίσκεται ἐν πλήρει δράσει. Ἡ
δόξος Αἰόλου ἐγέμισε πάλι ἀ-
πὸ πυκνὰς παρατάξεις αὐτο-
σχεδίων, ὑπαιθρίων καταστη-
μάτων καὶ τὰ διάφορα μικρο-
πραγματάκια, τὰ τόσον θο-
ρυβώδη, κατὰ μέγα μέρος,
ἐκτίθενται εἰς κοινὴν θέαν καὶ
σιωποῦν. Παληάτσου, παρλάν,
κουκλίτσες ἡχητικές, τρουμπέτ-
τες... Ἀγγλο-σαξωνικὰς, φοῦ-
σκες φουσκώνουσας καὶ ξε-
φουσκώνουσας θορυβωδέστα-
τα, καραγκιόζηδες ἐπιιδόμε-
νοι σάἀπεγνωσμένες ἀκροβασί-
ες καὶ τόσα ἄλλα παιχνίδια,
συναγωνίζονται μετὰ τῶν
ποιῶν θὰ ἐλκύσῃ τοὺς περισσο-
τέρους πελάτας. Καὶ ὀλόκληρη
ἡ παιδικὴ Ἀθήνα παρελαύνει
χαζεύουσα καὶ πανηγυρίζουσα.

ΚΑΛΑ
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

«Χριστὸς γεννᾶται σήμερον
ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει...»

Αὐτοὺς κι' ἐφέτος ἄδουμεν τοὺς δύο στίχους ὅλοι,
διὰ νὰ χαιρετήσωμεν τὴν τοῦ Χριστοῦ μας γέννησιν
πού ἔφερε χαρὰν ἐπὶ πλουσίοις τε καὶ πένησιν....
Χαρὰ μεγάλη, ἀδελφοί, ὑπάρχει ἐν Ὑψίστοις
καὶ ἡ καλύβα χαίρεται καὶ ὁ οὐρανοξύστης
καὶ ἡ Μαρίκα, φυσικά, ἀγάλλεται καὶ ἄδει
καὶ ἀνεβάζει... κωμεντὶ νέαν τοῦ Φωτιάδη
ὅστις γιορτάζει, ὡς εἰκός, στὴν πρώτην του παρά-
(στασιν

ἀντὶ Χριστοῦ τὴν γέννησιν τοῦ Πλάτου
ἐτὴν... ἀν' ἄστα... !

«Χριστὸς γεννᾶται σήμερον ἐν φάττῃ τῶν ἀλόγων»,
Καὶ ὅμως, εἰς τὴν Βηθλεὲμ χωρὶς κανένα λόγον,
οἱ Ἀραβες συμπλέκονται μὲ τοὺς Ἑβραίους τώρα
κι' οἱ Μάγοι δὲν κομίζουν πιά εἰς «τὸ Παιδίον»
(δῶρα,

διότι, δίχως ταραχὴ καὶ σύγχυσι καμμία,
στὴν σύνταξι ἔχουν ριχτῇ τοῦ νέου... Καζαμία !

«Πλήθος ἀγγέλων ψάλλουσι τὰς τοῦ Χριστοῦ μας
(δόξας)...

Κι' ὁ Ἀγγελος Σικελιανὸς κι' ὁ Ἀγγελος ὁ Δόξας
(ὁ δεύτερος τὰ νέα του τὰ ἔργα ἀναγγέλων
κι' ὁ πρῶτος τὰ τραγοῦδια του... ἐρήμην ἀπαγ-
(γέλλων
πανηγυρίζουν καὶ αὐτοί, ὅπως, καὶ τόσοι ἄλλοι
καὶ μὲ αὐτὰ πού γράφουσι μᾶς παίρνουν τὸ κε
(φάλι....

«Χριστὸς γεννᾶται, ἄδουσιν ἐπίσης εἰς Γαλλίαν,
πού εἶναι Χώρα εὐγενής, κι' ἐξελεγμένη λίαν.
Καί, ὅμως, μέγας πόλεμος γίνετ' ἐκεῖ... ἐμφύλιος,
πού τὸν κυττάζει κι' ἀπορεῖ ἀκόμη καὶ ὁ ἥλιος
βλέποντας ὅλους, γενικῶς, τοὺς εὐγενεῖς τοὺς
(Γάλλους

νὰ κατασφάζουν καὶ νὰ τρῶν, πλείστους ἀθώους...
(γὰ λ ο υ ς !

«Χριστὸς γεννᾶται, φίλτατοι. Κάνετ' ὅ,τι μπορεῖτε
χορέψετε, γελάσετε, χορτάστε καὶ χαρητῆ.
Κι' ἂν δὲν μπορέσῃ ἀπὸ σᾶς κανένας νὰ γλεντήσῃ
ἄς μὴν τὸ πάρῃ σοβαρὰ κι' ἄς μὴν κακοκαρδίσῃ.
Θάχῃ καιρὸ καὶ πῶς ἀργὰ νὰ παρηγορηθῇ !
Τοῦ χρόνου πάλι ὁ Χριστὸς θὰ ξαναγεννηθῇ !...»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΣ

Χειμῶνας

Τὸ ἀττικὸν κλίμα ἔχει, φαί-
νεται, πασαφρονήσει τελείως.
Κάθε χρόνο τὰ Χριστούγεννα
τὰ περνοῦμε χιονισμένα ἢ τοῦ-
λάχιστον... νεροχιονισμένα καὶ
μπροστὰ σὲ μιά πλούσια φω-
τιά, ἐνῶ ἐφέτος, ὅπως πᾶμε, θὰ
τὰ περάσουμε μὲ... μαγιά καὶ
μὲ ἀνεμιστήρα. Ἐννοεῖται ὅτι
κανεῖς δὲν ἔχει λόγους νὰ
δυσφορῇ γιὰ τὴν ἀπροσδόκη-
τῇ αὐτῇ ἰδιαιτροπῇ τοῦ ἀττι-
κοῦ οὐρανοῦ, πού μέσα στὴν
καρδιά τοῦ χειμῶνα ἐννοεῖ νὰ
μᾶς χαρίξῃ ἑαρινὰ ἡμερονύ-
κτια μὲ στίλβουσες λιακάδες
καὶ μὲ βελουδένια δειλινά. Κι'
οἱ μόνον ἀσφαλῶς πού θὰ εἶνε
καταγανακτισμένοι ἀπὸ τὴν
ἀπίστευτῇ αὐτῇ πραότητα τοῦ
ἐφετεῖνοῦ χειμῶνος θὰ εἶνε οἱ
ἐμποροὶ ἀνθρακίτου, ξυλαν-
θράκων καὶ γαιανθράκων. Ἀλ-
λά ἄς ἔχουμε λίγη ὑπομονή.
Χειμῶνας εἶνε αὐτός. Θὰ τὸ
κάνῃ τὸ θαῦμα τοῦ πού θὰ
πάῃ...

Ἡ παιδικὴ χαρὰ

Τὸ Κράτος ἔκρινε, καὶ πο-
λὸ ὀρθῶς, ὅτι αἱ ὑπάρχουσαι
4-5 παιδικαὶ δεξαμεναὶ καὶ ὁ
παιδικὸς περίβολος τοῦ Βασι-
λικοῦ Κήπου δὲν ἀρκοῦν γιὰ
νὰ δώσουν τὴν χαρὰ σ' ὅλα
τὰ παιδάκια, πού βγαίνουν ἀ-
πὸ τὸ σπίτι ἢ ἀπὸ τὸ σχολεῖο
γιὰ νὰ ξεσκάσουν λιγάκι στὸ
ὑπαιθρο καὶ ἰδρῶσι νέα κέν-
τρα παιδικῆς χαρᾶς. Πολιτι-
σμένο ἐξαιρετικὰ τὸ μέτρο
καὶ φαίνεται ὅτι θὰ τεθῇ
τὸ ταχύτερον σὲ ἐφαρμογή.
Τοῦλάχιστον ὡς τὴν προσε-
χὴ ἀνοιξή.
Τὰ παιδιὰ πρέπει νὰ ἔχουν
τὰ κέντρα των, ὅπως τὰ ἔχουν
καὶ μὲ τὸ παραπάνω—οἱ με-
γάλοι!...

ΚΑΛΑ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕ

ΔΩΡΕΑ 16.8.85

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85

ΑΡΙΘ. 35282

ΕΝΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟ ΠΑΛΤΟ

Χριστουγεννιάτικο διήγημα
του κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

λή πρότασι :

—Μοναχικό δωμάτιο είναι αδύνατο να βρῆτε σὲ ξενοδοχείο μου εἶπε. Μπορεῖτε ὅμως νὰ βρῆτε κάπου ἄλλο.

—Ποῦ ;

—Σ' ἓνα σπίτι, πού νοικιάζει δωμάτια μὲ τὸ μήνα. Ξέρω μιὰ κυρία πού κάνει αὐτὴ τὴ δουλειά. Τὸ σπίτι της εἶνε πρῶτης τάξεως, καλοεπιπλωμένο καὶ ἡσυχὸ καὶ δὲν θὰ σὰς ἀρνηθῇ.

—Ναί, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν πρόκειται νὰ μείνω περισσότερο ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες.

—Αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία. "Ολα εἶναι ζητήματα συμφωνίας.

—Εἶσαι λαμπρὸς νέος. Πήγαινε μὲ, λοιπόν.

□ □

Ἄνθρωπος εἶχε δίκη.

Τὸ σπίτι τῆς κυρίας Κικῆς, ἦταν ἐνὰ εὐπρόσωπο σπίτι, πού ἐνέπνεε ἐμπιστοσύνη μὲ τὴν πρώτη ματιά. Ἡ κυρία Κική,—χρόνια περίπου 45, ρυτίδες κρυμμένες κάτω ἀπὸ παχὺ στρώμα πούντρας μαλλιά ξανθὰ—μὲ δέχθηκε μὲ προθυμία.

—Εἰσασε τυχερός, μου εἶπε. "Ενα δωμάτιο μου ἔχει μείνει. Κι' αὐτὸ ξενοικιάστηκε μόλις χτές. Ἐλπίζω νὰ σὰς ἀρέσει γιὰ τρεῖς ἡμέρες πού θὰ μείνετε.

Πραγματικὰ τὸ δωμάτιο μου ἄρρεσε. Παράθυρο στὸ δρόμο, εὐρυχωρία, φῶς καὶ ἐπιπλὸς καίνουργια. Ἐσυμφωνήσαμε. Ὁ σὸφὲρ περίμενε ἀκόμα. Τοῦ ἐξέφρασα τὴν εὐγνωμοσύνη μου μ' ἓνα καλὸ ποурμπουάρ, τοῦ εὐχάρηκα καλὲς ἐορτὲς κι' ἐγκαταστάθηκε.

Ἀνοίγοντας τὴ ντουλάπα γιὰ νὰ κρεμάσω τὰ ρούχα μου, εἶδα ἓνα γριζὸ γυναικεῖο παλτό. Δὲν ἔδωσα καμμιά ἰδιαίτερη σημασία γι' αὐτό. Ἐκεῖνη τὴ στιγμή ὅμως ἔμπαινε ἡ κυρία Κική στὸ δωμάτιο, γιὰ νὰ φέρῃ πεσέτες καὶ τῆς ἔκανα λόγο :

—Εἶδω εἶναι ἓνα γυναικεῖο παλτό, τῆς εἶπα.

—Ἄν δὲν σὰς πειράζει, ἀπάντησε, ἄς μείνῃ κι' αὐτὸ σὲ μιὰ γωνιά τῆς ντουλάπας.

—Δὲν με πειράζει καθόλου.

Καὶ χωρὶς νὰ τὴ ρωτήσω, μου εἶπε :

—Ἀφήστε το τότε, ὡς πού νάρθῃ νὰ τὸ πάρῃ ἡ κάτοχός του.

—Ἡ κάτοχός του ;

—Μάλιστα. Αὐτὸ τὸ παλτό ἀνήκει

σὲ μιὰ γυναικὶα πού ἔμενε στὸ δωμάτιό σας δύο μῆνες. Ἀλλὰ τώρα τελευταία μου καθυστεροῦσε τὸ νοίκι κι' ἀναγκάστηκε νὰ τὸ δώδω. "Εκὼν ὑπομὶν ὅσο μποροῦσα, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἔπαιρνε ἄλλο νερὸ τὸ πράγμα. Δὲν ξέρω τί θὰ λέτε γιὰ μένα κύριε... κυρίε...

—Νίκο.

—...Κυρίε Νίκο, ἀλλὰ μὴ με χαράκιζετε γιὰ κακὴ γυναίκα. Δυστυχῶς κι' ἐμεῖς ἔχουμε ἔξοδα. Κι' ἂν δὲν πάρουμε τὸ νοίκι ἀπὸ σὰς, ἀπὸ τὸν ἓνα, ἀπὸ τὸν ἄλλον, πού λέει, ὁ λόγος, πὼς θὰ πληρώσουμε τὸ δικό

μας νοίκι στὸν ἰδιοκτήτη ;... Τῆς εἶπα, λοιπόν, νὰ μὴ ἀδείξω τὴ γωνιά κι' ἔφυγε χωρὶς νὰ πῇ λέξι...

—Καλὰ, καὶ τὸ παλτό ;

—Τὸ παλτό τὸ ἄφησε ὡς ἐγγύησι γιὰ νὰ μὴ μὴ φέρῃ τὰ λεφτά. Μόλις μου τὰ φέρῃ, θὰ πάρῃ τὸ παλτό τῆς ἡ κοπέλλας.

Κατάλαβα ὅτι τὴ φράσι «τὸ ἄφησε» ἔπρεπε νὰ τὴν ἀντικαταστήσω μὲ τὴ φράσι «τὸ κράτησα». Ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν κρατήσω ἐξηγήσεις σ' αὐτὸ τὸ ἀπλό ζητηματάκι.

—Καὶ σὰς χρώσταγε πολλὰ ;

—Χίλιες διακόσιες δραχμές. Δηλαδή, ἐνάμισιο νοίκι.

—Καὶ θὰ γυρίξῃ χωρὶς παλτό, μὲ

τέτοιο κρῦο !

—Θὰ εἶναι καλὰ ντυμένη ἀπὸ μέσα, κύριε Νίκο. Κι' ἔπειτα ἂν κρυώσῃ καὶ λίγο, αὐτὸ θὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ βρῇ λεφτὰ γρήγορα γιὰ νὰ πάρῃ τὸ πανωφόρι τῆς.

—Καὶ πού θὰ τὰ βρῇ ; Ἐχει κανέ-

να συγγενὴ νὰ τῆς στείλῃ ;

—Ἄ ! Δὲν ξέρω... Αὐτὸ εἶναι δικός

της λογαριασμός... Ἐδῶ εἶναι οἱ πε-

σέτες σας κύριε Νίκο. Κι' ἂν θέλε-

τε τίποτα, χτυπάτε τὸ κουδούνι !

Αὐτὸ ἦταν εἰδοποίησις ὅτι ἡ συζῆ-

τησις γιὰ τὸ παλτό ἔπρεπε νὰ λήξῃ.

"Οταν ἔμεινα μονάχος πάλι, ξεκρέ-

μασα τὸ πανωφόρι καὶ τὸ κῦτταξα μὲ

περιέργεια. Προσπαθοῦσα νὰ μαντέ-

ψω τὴν κάτοχό του. Πότε τὴ φανταζό-

μου μελαγχρινή, πότε ξεανθιά, πότε

ὁμορφὴ, πότε ἀπλὴ συμπαθητικὴ, πότε

ποτὲ ἀσχημὴ. Ἐγὼ παρατηρήσει πὼς,

ὅταν προσπαθοῦμε νὰ μαντέψουμε τὸ

πρόσωπο μιᾶς ἀγνωστῆς γυναικας,

ποτὲ δὲν τὸ φανταζόμαστε ἀσχημὴ. Ἡ

μία καλλονὴ διαδέχεται τὴν ἄλλη...

Ἐφραζα τὴν τσέπη. "Ενα σημείωμα

ἦταν μέσα. Ἄν πήρα. Ἐδίστασα γιὰ

μιὰ στιγμή ἂν ἔπρεπε νὰ τ' ἀνοίξω ἢ

ὄχι. Μὰ ὁ διαταγμός ἦταν πολὺ ἀδύ-

νατος. "Ανοίξα, λοιπόν, τὸ σημείωμα

καὶ διάβασα :

«Ἀγαπημένε μου Κώστα,

ἔχεις ἐνάμισιο μῆνα νὰ μὴ γρά-

ψῃς. Μ' ἔχεις ἀφήσει μονάχη ἐδῶ, καὶ

ὅλο σὲ περιμένω. Σοῦ ἔχω γράψῃ

δέκα γράμματα, ἀλλὰ ὡς τώρα...»

Τὸ γράμμα κοβόταν σ' αὐτὴ τὴν ἀ-

τελείωτη φράση, πού δὲν ἦταν δύσκο-

λο νὰ συμπληρώσῃ κανεὶς.

—Σὲ τί ἀπελπίσια θὰ βρίσκεται ἡ

καυμένη, ψιθύρισα.

"Εβαλα τὸ γράμμα πάλι στὴν τσέ-

πη καὶ κρέμασα τὸ παλτό στὴ θέση

του. Εἶχα στεναχωρηθῇ μὲ τὴν ἀδία-

κρισία μου. Μέσα μου εἶχαν ζυπνήσει

μερικὰ φιλάνθρωπα αἰσθήματα...

—Μὰ ἐπὶ τέλους τί μ' ἐνδιαφέρουν

οἱ ξένες ὑποθέσεις ; εἶπα στὸν ἑαυτό

μου ἔπειτα ἀπὸ πολλὰς σκέψεις. Τέ-

τοια, πράγματα θὰ συλλογίζομαι τώ-

ρα ; Μιὰ ἱστορία ἀπὸ τρεῖς πολλὰς πού

συμβαίνουν στὸν κόσμῳ...

□ □

Πρὸς τὸ βράδυ ἐβγήκα ἔξω. "Εκα

νε ἓνα κρῦο τσουχτερό. Παγωμένος ἄ-

έρας χτυποῦσε τὸ πρόσωπό μου.

Περὶπλανήθηκα στοὺς δρόμους τῆς πόλεως, γιὰ νὰ σκοτώσω μερικὲς ὥ-

ρες. Ἀναμῆχθηκα στὸ πλῆθος πού ὠ-

νεύαινε καὶ κατέδιδαν τὸν ἐμπορικὸ

δρόμο, εἶδα τὰ κατάφωτα μαγαζιά

φορτωμένα ἀφθονὰ ἐμπορεύματα ἀπὸ

ἐκεῖνα πού ἐξοδεύονται τρεῖς ἑορτὲς, ἄ-

κουσα τὸ θορυβό, τοῦ πλῆθους, τρεῖς

μουσικὲς, τὰ χρόνια πολλά πού δια-

σταυρωνόντουσαν δεξιά κι' ἀριστερά

καὶ διαπίστωση κατόπιν ὅτι εἶχα ἔο-

δέμει δυὸ ολόκληρες ὥρες.

Κατὰ τρεῖς ἔννηκα ἐμπήκα σ' ἓνα ἐ-

στιατόριο. Βγήκα κατὰ τρεῖς δέκα.

Πού νὰ ἐπῆγαινα ; Δὲν εἶχα ὄρεξι γιὰ

ὑπνο. Ἐξήγησα, λοιπόν, καταφύγιο σ'

ἓνα ζαχαροπλαστεῖο, ὅπου θὰ μπορού-

σα νὰ πῶ ἓνα λικέρ, νὰ διαβάσω μιὰ

ἐφημερίδα καὶ νὰ ξανακάνω μερικὸς

λογαριασμούς. Ἡ τελευταία ἀπασχό-

λησις εἶναι μοναδική γιὰ νὰ περνᾷ

κανεὶς τρεῖς πληρητικὲς τοῦ ὥρες. Μπο-

ρεῖ νὰ κἀνῃ λογαριασμούς γιὰ κάθε

τί... Δὲν θὰ τελειώσῃ ποτέ.

Ἐγὼ ὅμως δὲν ἔκανα τίποτ' ἀπ' ὅλ'

αὐτά. Ἀφοσιώθηκα μόνο σὲ μιὰ ὁμο-

ρφὴ μελαγχρινή, πού καθόταν σ' ἓνα

τραπέζακι, στὴ γωνία, μπροστὰ σ' ἓ-

να ἀδειοποιητὴ κί' ἓνα πακέτο τσι-

γάρα. Τὰ μάτια της ἦταν καρφωμένα

στὸ κενόν. Σὰν νὰ παρακολουθοῦσε ἀ-

πὸ τὸ τᾶξι, τὴν κίνηση τῶν εὐτυχι-

σμένων ἀνθρώπων πού περνοῦσαν χα-

ρούμενοι καὶ γελαστοί.

Μιὰ ολόκληρη ὥρα πέρασε. καὶ οὐ-

δέ ἐκείνη σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέση της

οὔτε ἐγὼ ἀπὸ τὴ δική μου. Κανεὶς

δὲν τὴν ἐξήγησε, κανεὶς δὲν τῆς μί-

λησε. Μερικὲς φορὲς τὰ βλέμματά

μας συναντήθηκαν. Αὐτὸ μὴ ἔδωκε

μερικὲς ἐλπίδες. Μήπως ἄραγε ἡ μοί-

ρα μὲ εἶχε λυπηθεῖ καὶ μὴ ἔτοιμαζε

μιὰ ἐνδιαφέρουσα συντροφιά γι' αὐ-

τὲς τρεῖς μέρες ; Καθόλου παράδοξο.

Ἀρχισα μάλιστα νὰ ἐλπίζω περισ-

σότερο, ὅταν ἀντελήφθηκα τὰ μάτια

της νὰ μὲ κυττάζουν πῶς συχνὰ καὶ

πῶς ἐπιμένει. Σὲ μιὰ στιγμή ἐπῆρε ἓ-

να τσιγάρο ἀπὸ τὸ πακέτο, τόβαλε

στὸ στόμα της καὶ

ἀνοίξε τὸ κουτί τῶν

σιγάρων. Ἀλλὰ

ὅταν σπύριξε

πῶς μὴ μὴ

εὐκαιρία.

—Μοῦ ἐπιτρέπε-

ται νὰ μαντὰ ; εἶπα

πλησιάζοντας, κι'

ἀνὰ ὅσους ἓνα

σιγάρω.

Εὐχαριστῶ πολὺ

κύριε, ἀπάντησε.

—Παρακαλῶ. Ἐ-

πιτρέψτε μου ὅμως

νὰ σὰς πῶ καὶ κά-

τὶ ἄκομα. Εἶνε μι-

μισὴ ὥρα πού ἐρι-

σκόμαστε κι' οἱ

δύο, ἐδῶ. Εἶμαι

ἐντελὴς μόνος σ'

αὐτὴ τὴν πόλη, ὅ-

που ἦρθα σήμε-

ρα καὶ θὰ μείνω δύο-

τρεῖς μέρες. Ἐγὼ

τὴν ἐντύπωση πὼς

κι' ἐσεῖς ὑποφέρε-

τε ὅσο μοναξιά.

"Αν συμβαίνει αὐ-

τό, θὰ θέλατε νὰ

ἐνώσωμε τρεῖς δυὸ

μοναξίες ;

Μὲ κῦτταξε στὸ

πρόσωπο καὶ εἶπε :

—Ἄν θέλετε...

Δὲν τῆς ἐξήγη-

σα λεπτομέρειες γιὰ τὸν ἑαυτό της

καὶ γιὰ τὴ ζωὴ της, ὅπως συνειθίζουν

μερικοὶ ἀδίκριτοι. Ἀπλῶς τῆς εἶπα

πὺς εὐχαριστήμενος ἵμουν πού εἶρι-

σκα ἓνα φίλο γιὰ τρεῖς μέρες αὐτές.

Ἐπειτα τῆς ἐπρότεινα νὰ φύγουμε.

—Ἰοῦ θὰ πάμε ; ρώτησε.

—Ἐχετε φάει ;

Δὲν ξέρω πὼς μὴ ἦρθε αὐτὴ ἡ ἐ-

ρώτησις. Ἡ ἀπάντησις ἦταν ἀρνητικὴ.

—Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, εἶπα.

"Οταν ἐβγήκαμε ἔξω, ὁ παγωμένος

ἀέρας μὲ ξαφνίασε. Ἰὸτε παρατήρησα

πὼς ἡ γυναικὶα αὐτὴ δὲν φοροῦσε

παλτό.

—Μὲ τέτοιο κρῦο, εἶπα καὶ δὲν πῆ-

ρατε παλτό μαζί σας !

Δὲν κρυώνω, ἀπάντησε.

Μὰ ἡ φωνὴ τῆς ἔτρεμε. Κι' ἔτρεμε

καὶ τὸ κορμί της, καθὼς κατάλαβα,

ὅταν ἐπῆρα τὸ χέρι της στὸ δικό

μου.

Δὲν μὴ ἔμεινε καμμιά ἀμφιβολία

πὼς ἡ γυναικὶα αὐτὴ δὲν εἶχε παλτό.

Μιὰ ἰδέα μὴ ἦρθε τότε στὸ μυαλό.

Βρήκα τὸν τρόπο νὰ τῆς τὴν προτεῖ-

νω, χωρὶς νὰ τῆς προσβάλω τὴ φιλο-

τιμία ;

—Ἀκοῦστε με κυρία μου τῆς εἶπα.

Δὲν κάνατε καθόλου καλὰ νὰ μὴ πᾶ-

ρετε τὸ παλτό σας ἀπὸψε. Κι' ἐπειδὴ

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

Τι έπροτιμούσε

Στο πατήριό λαχείων:
— Τι αριθμό προτιμάτε;
— "Αν είχε δυνατόν, αυτόν που θα κερδίση...
— □ □ —

Η εύκαιρία..

— 'Ο κ. Πολύδωρος! Τι ευτυχία που σ'ας βλέπομε στο σπίτι μας!
— Ναι, πήγα να επισκεφθώ κάτι ζώα έδω δίπλα κι' είπα με την εύκαιρία αυτή να δώ και σ'ας!
— □ □ —

Δυστυχία του

— Παντρεύτηκες, λοιπόν, τρεις φορές; Δυστυχισμένος!
— Γιατί;
— Θάχης τρεις πεθερές!...
— □ □ —

Φυσική συνέπεια

— 'Ο μικρός μου αδελφός μου ζητάει διαρκώς χρήματα.
— Και τί κάνει μ' αυτά;
— Τίποτε.
— Πώς τίποτε!
— 'Αφού δεν του δίνω!...
— □ □ —

Ένα έπιχειρήμα

— Τοτό, σου είχα πη να φάς μόνο ένα κομμάτι τουρτά στο τσάι και συ έφαγες δυό!
— Μά, μητέρα, έσύ μου λές πάντα πώς τρώω άσχημα! Άφ'ησέ με λοιπόν να μάθω να τρώω!
— □ □ —

Η απόδειξη

— Είναι αλήθεια, ότι τὰ φρέσκα αυγά άνοίγουν την φωνή;
— Βεβαίως! Δεν βλέπεις τις κόττες πώς φωνάζουν όταν γεννούν κανένα αυγό;
— □ □ —

πὸ τέσσερις ήμέρες, χωρίς να τής τὸ πὼ προηγουμένως.

Έφυγα πολὺ πρῶτῃ, αφήνοντάς την θυμισμένη σ' ένα γλυκὸ κι' ατάραχο ύπνο. Στὸ κωμῳδίνῳ άπάνῳ, άφησα μιὰ σημείωση: "Ήταν μιὰ απόδειξις πὼ έγραφε ὅτι ἡ σπιλονοικοκυρά είχε εξοφληθῇ γιὰ ὅσα τής άφείλοντο ὡς τότε. Κι' ακόμα ὅτι ἡ ένοικος θά μπορούσε νά μείνῃ δύο μήνες στὸ δωμάτιο, χωρίς νά ένοχληθῇ γιὰ νοίκι.

Δυὸ μήνες ακόμα θά μπορούσε νά έχῃ τὴ στέγη της καὶ τὸ παλτό της.

Κι' έπειτα;

"Ω! "Έπειτα θάρχόταν ἡ

άνοιξις...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Έκλεκτοί στίχοι

ΤΟ ΑΣΤΕΡΙ

Στὸν οὐρανὸ ἐπρόβαλ' ἓν' άστέρι
λουσμένο σὲ γλυκεῖα φωτοχυσία
κι' οἱ Μάγοι ἀπὸ μακροσμένα μέρη
τ' άκολουθοῦν γιὰ νάβρουν τὸ Μεσσία.

Τ' άστέρι λάμπει πλειότερο ἀπὸ τ' άλλα.
Φέρνουν οἱ Μάγοι ὅ,τι ὁ νοῦς των βάνει.
δῶρα πολλὰ καὶ πλούσια καὶ μεγάλα
καὶ σμύρνα καὶ χρυσάφι καὶ λιβάνι.

Μ' εὐλάβεια στοῦ κόσμου τὸν Σωτήρα
στά σπάργανά του γύρω γονατίζουν
καὶ τὰ γλυκὰ πολυτιμὰ τους μύρα
στὴ φωτική του φάτνη τὰ σκορπίζουν.

"Ὅπως οἱ Μάγοι, ἔτσι κι' ἐγὼ τώρα
διαβαίνω ακολουθώντας ἓν' άστέρι.
Εἶναι ξερή, ατέλειωτη εἶν' ἡ Χώρα.
Ποῦ τρέχω; Ποῦ θά βγῶ; Κανείς δὲν ξέρει

Κάποτε τ' άστρο παίρνει άγγέλου κάλλη
καὶ κάποτε μωγοβολᾷ σὰν κρίνος.
Καὶ τὸ ρωτῶ: Ποῦ τάχα θά με βγάλῃ
ὁ δρόμος ὁ ατέλειωτος ἐκεῖνος;

Καὶ μ' άπαντᾷ: "Ὁ βασιλῆας σὲ κράζει
στὸ θρόνο του νά φτάσῃς τὸν άτίμητο,
ποῦ λάμπει καὶ ποτὲ δὲν σκοτεινιάζει,
γιατί τὸ φῶς τοῦ ἡλίου εἶν' άκοίμητο

«Έκεῖ, ἐκεῖ εἶν' ἡ άνοιξις αἰώνια
μὲ μυρωδιές, μὲ κάλλη, μὲ τραγούδια,
ἐκεῖ μωγομυρίζουν τὰ λουλούδια,
καὶ γλυκοκελαδοῦνε καὶ τ' άηδόνια.

τ' Έκεῖ εἶν' ἡ τέχνη ζωντανή ακόμα,
τὰ γράματα στὸν ὕπνο τους σαλεύουν,
οἱ στίχοι ἔχουν μάτια, ἔχουν στόμα,
τῆς μουσικῆς οἱ τόνοι ζωντανεῦουν.

«Έκεῖ εἶν' αἰώνια ἡ ζωή, στοχάσου,
ἐκεῖ εἶναι μουσική κάθε ὁμιλία,
ἐκεῖ θὲ νάβρῃς κάθε έπιθυμία σου,
άγάπη, δόξα, πλοῦτη, μεγαλεῖα!»

«Απλώνεται ἡ νύχτα ὀλόγυρά μου.
τὰ μάτια μου θαμπώνουν στὸ σκοτάδι,
μὰ ὁδηγεί τ' ατέλειωτα ὄνειρά μου
τ' άστέρι τοῦ οὐρανοῦ, χρυσὸ σημάδι.

Ἀκολουθῶ ἐγὼ καὶ τὸ κυττάζω
καὶ λαχταρῶ νά ἰδῶ πὼ θά με φέρῃ.
Καὶ λέω μὲ τὸ νοῦ κι' άναστενάζω:
"Αχ, άραγε θά φτάσω; Ποιὸς τὸ ξέρει!...

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

Εὐθυμες ιστοριούλες

Τὸν έκλεισαν

"Ένας μεθυσμένος άφέθηκε
ἀπὸ τοὺς φίλους του κοντὰ
στὸ κιγκλίδωμα ἑνὸς κήπου.
Ὁ μεθυσμένος βλέπει σὲ λίγο
τὸ κιγκλίδωμα καὶ φωνάζει
γεμάτος άγανάκτηση:
— "Ω! τοὺς άθλίους! μὲ
άφησαν μέσα στὸν κήπο. Πῶς
θά βγῶ τώρα;

— □ □ —

Βρῆκε διασκέδαση!

Κάποιος περνᾷ ἔξω ἀπὸ ἑ-
να άσυλο φρενοβλαβῶν. Ξα-
φνικά, ἓνας τρελλὸς ξεφεύγει
ἀπὸ τὸ άσυλο καὶ άρχίζει νά
κυνηγᾷ τὸν άνθρωπὸ μας. Πα-
νικόβλητος αὐτὸς τρέχει νά
σωθῇ. Ὁ άλλος ὅμως τὸν προ-
φθάνει.

Κατάχλωμος ὁ δυστυχῆς
άνθρωπος περιμένει νά τὸν
πνίξῃ ὁ τρελλός. Αὐτὸς ὅμως
τὸν χτυπᾷ λαγναισμένος στὸν
ὦμο καὶ τοῦ λέγει:

— Σειρά σου τώρα νά τρέ-
ξῃς!...

— □ □ —

Δικαιολογημένη άπορία

"Ὁ παπποῦς δείχνει τοῦ
Γιαννάκη ἓνα μικρὸ κλωσσο-
πουλο πὼ μὸλις ἔχει βγῇ ἀ-
πὸ τὸ αυγό.

— Εἶδες, Γιαννάκη, τοῦ λέ-
ει, πῶς βγῆκε τὸ πουλάκι ἀ-
πὸ τὸ αυγό;

Καὶ ὁ Γιαννάκης περιφρό-
νις:

— Καλά, παπποῦ, τὸ πῶς
βγῆκε, ἀλλὰ πῶς μπῆκε μέσα
στὸ αυγό;

— □ □ —

Ένας έφευρέτης

Δυὸ άστυφύλακες φέρουν
στὸ τμήμα ἓναν αλήτη. Ὁ ά-
στυνόμενος τὸν ρωτᾷ:

— Τί δουλειά κάνεις;
— Έφευρέτης!
— Χμ... καὶ τί ἔχεις έφεύ-
ρει;

— Πρὸς τὸ παρόν, τίποτε· ἀ-
κόμη έρευνῶ.

— □ □ —

Δὸν Ζουάν

"Ὁ Κ. βρίσκει τὸν φίλο
του Χ. καὶ τοῦ λέγει τρομαγ-
μένος:

— "Αστα, φίλε μου, καὶ πῆ-
ρα σήμερα ἓνα άπειρητικό
γράμμα: "Ένας σύζυγος μὲ
άπειλεῖ νά με σκοτώσῃ ἂν δὲν
άφήσω ἡσυχία τῇ γυναίκα
του!...

— Πᾶψε καὶ σὺ νά τὴν βλε-
πῇς!...

— Ποῦ νά τὴν ξέρω; Τὸ
γράμμα δὲν ἔχει ὑπογραφή!...

Λελα Πασαλή

Μαίρη Μεταξά

Φίτσα Ντάσου

'Αστέρες νέας έσοδείας

Ζ'. ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΟΥ "ΙΝΤΕΑΛ",

Τὰ δύο εἶναι φειτινά τὸ τρίτο εἶναι
προτέραινο, μὰ φέτος έδειξε κά-
ποια περισσότερη δράση καὶ μπῆ-
κε πιά στὰ βάσανα ποὺχουν ὅλες
οἱ...ἀρτίστες.

Οἱ «δύο» εἶναι ἡ Λέλα Πασαλή καὶ ἡ
Μαίρη Μεταξά καὶ ἡ «μία» εἶναι ἡ Φί-
τσα Ντάσου ἡ συμπάθεια ὅλων τῶν θια-
σαρχῶν καὶ τῶν ἡθοποιῶν...καὶ ἰδιαίτε-
ρως κάποιου ξενητεμένου καλοῦ συνα-
δέλφου.

Σήμερα κλείνει καὶ ἡ καμπάνια μας
γιὰ τοὺς «άστέρες» τῆς νέας έσοδείας,
μὲ τίς τρεῖς αὐτές...ντόπιες βεντέτες
(ὑπὸ κατασκευῇ). Δὲν ἔχει ἄλλο κύ-
ριοι. Τουλάχιστον γιὰ ἓνα ἑξάμηνο δὲν
θά ὑπάρχουν ἄλλα τρυφεροῦδια ποὺ νά
βγοῦν...πρωταγωνίστριες. Τὸ καλοκαίρι
ἴσως καὶ βγοῦν τίποτα νέες. Ποῦ ἄσφα-
λῶς θά βγοῦν γιὰ τὴ βοήθεια τοῦ
Θεοῦ, τὸ μουσικὸ θέατρο—πρὸ πάντων
αὐτῶ—κάνει τὸ θαῦμα του, πολὺ ταχτικά
καὶ εμφανίζει κάθε καλοκαίρι κάμποσα
άστέρια...

Δὲν ὑπάρχουν καὶ ἄλλα ὀνόματα...ἐπί-
θετα δηλαδή... «'Αστέρια», «φυντάνια»,
«ξεπεταρούδια», «βλαυτάρια», «φειτεινά-
ρια» καὶ κανὰ δυὸ καὶ ὕστερα τίποτα!
Τὶ φωνή ποὺ εἶναι αλήθεια ἡ 'Ελληνι-
κή γλῶσσα σὲ ὀρισμένες περιπτώσεις!...

Καὶ τώρα ἂς μπούμε στὸ ζουμί!...
"Ας άρχίσουμε:
Πρῶτῃ ἀπὸ τίς «δύο» θά πάρουμε τὴν
Λέλα Πασαλή.

Αὐτὴ καὶ ἡ ἀδελφὴ της ἡ Μάτα εἶναι
δυὸ κοριτσόπουλα ποὺ βγῆκαν στὸ
μπαλλέτο καὶ καὶ τρία χρόνια. Ὁ πα-
τέρας τους καὶ ἡ μητέρα τους εἶναι ἀ-
πόμαχοι συνταξιῶχοι ἡθοποιοί. Βγήκα-
νε στὸ θέατρο ἀπὸ ἀγάπη καὶ παράδο-
ση καὶ πέρασε μὲ ὅλη τὴν ὀρεξη στὴ
δουλειά γιὰ νά μωρέσουνε νά προοδέ-
ψουν σ' αὐτὸ καὶ νά κάνουν κάτι περισ-
σότερο ἀπὸ ὅ,τι κάνουν οἱ...μπαλαρί-
νες.

Μέχρι τῆς στιγμῆς ἡ Λέλα τὸ κατώρ-
θωσε αὐτό. Ἡ Μάτα παραχόντηνε καὶ
ἐμμενε—μὴ μὲ παρεξηγήσῃ—στάσιμη. Ἡ
Λέλα ἀπὸ τὸ φειτινὸ καλοκαίρι ἔγινε...
ἀρτίστα. Έφυγε γιὰ πάντα ἀπὸ τὸ
μπαλλέτο καὶ δὲν πρόκειται νά γυρίσῃ
πιά...ντύνεται σὲ πρωταγωνιστικὸ κα-
μάρνι καὶ τὴν ἀναφέρει τὸ πρόγραμμα
μὲ τὸ ὄνομά της!...

Πρωτοβγῆκε στὸ «Σταυρόλεξο», στὸ

πρῶτο ἔργο ποὺ ἔγκαινίασε τὸ «Μικά-
δο», ὁ νέος θίασος 'Εταιρείας Κοκκίνη—
Μαυρέα.

Καὶ μὲ τὴν πρώτη της εμφάνιση ἔδει-
ξε πῶς θά μπορέσῃ γρήγορα νά κάνῃ
ἄρκετὰ πράγματα. Μικρὴ εἶναι ἀκόμα,
ἄρκετὰ νόστιμη μὲ σὲξ ἀπὸ τὸν ἄφθονο...
χορεύει καλά, τραγουδεῖ κλπ. Μόνον ὁ
λίγη τέχνη τῆς λείπει μὰ αὐτὴ στὸ μου-
σικὸ θέατρο ἀποκτᾷται μὲ τὸν καιρὸ...

□ □

Τώρα ἔρχεται ἡ Μαίρη Μεταξά ἡ αλ-
λὴ ἀπὸ τίς «δύο»...

Αὐτὴ ἡ κοπέλλα ἔδειχνε ἀπὸ μικρὸ,

Θεατρικά... «ξεπεταρούδια»—Τί λένε
γιὰ τὸν ἑαυτὸ τους.— Πῶς ζοῦν στὸ
θέατρο καὶ τί ποθοῦν.—Δίγα ἀπ' τὴν
ἐξέλιξή τους μὲ τὸ ἀνάλογο κουτσο-
μπολιά!...

ὅταν πρωτοβγῆκε στὸ θέατρο, ἔδω καὶ
δέκα χρόνια δηλαδή πῶς θά γίνῃ μιὰ
σουμπρέττα πρώτης τάξεως. Ὡς μπαλ-
λαρίνα ἔκανε θαύματα. Ήταν μιὰ ἀπὸ
τίς καλλίτερες μπαλαρίνες τοῦ Οἰκο-
νόμου, μὰ ἀπότομα ἔβριξε ἓνα τόσο πο-
λὺ πάχος ποὺ τὴν ἔδιωχνε ἀπὸ τὸ
μπαλλέτο γιὰ πάντα καὶ τὴν...β ο η-
θ ο ὤ σ ε...νά γίνῃ...μιὰ καλὴ καρατερί-
στα...!

Λοιπόν. Τὸ πρῶτο ντεμποῦτο της τὸ
ἐπίσημο ἦταν τὸ φειτινὸ καλοκαίρι στὴ
Θεσσαλονίκη μὲ τὸν Παράσκευα Οἰκο-
νόμου. Έκεῖ βγῆκε καὶ πρωτόπαξε μὲ
θίασο συστηματικὸ. "Επαῖξε ὡς καρατε-
ρίστα. Στὶς καρατερίστες τώρα ἔχει με-
γάλη...ἐπιτυχία ἡ Μαίρη Μεταξά.

Τὸ πάχος της τὴν καυμένη τὴν δείχνει
μεγάλῃ. Δὲν εἶναι ὅμως ὅσοι τὴν ξέ-
ρουν...ἔχουν καλὰ πῶς στὰ τ ῑ ρ ἰ ἂ ν-
τ α θά άρνησῃ ἀκόμα τρία ἢ καὶ τέσ-
σαρα χρόνια νά πατήσῃ. "Αχ, τί κάνει
οὕτῃ ἡ φύσις! "Ὅταν θυμηθῶ τὸ
«κουκλάκι», τὸ «μπιμπελὸ» τοῦ «Σά
'Ατὲν» τοῦ φίλου μου τοῦ Εὐαγγελῆ
στο πάλιν θέατρο Κυβέλης καὶ ὅταν

βλέπω τὴ σημερινὴ Μαίρη σταυροκοπιέ-
μαι...

"Αλλὰ ἂς μὴ τὴν ἀπογοητεύω τὴν καὶ-
μένη περισσότερο. "Αλλωστε ἡ σημερινὴ
σιλουέττα της πάει πολὺ τώρα στὸ κα-
ρατερίστικο στυλ· ποὺ ἀκολουθεῖ στὸ
θέατρο καὶ δὲν τὴ νοιάζει. Οὔτε καὶ τὴν
ἐμπόδιζε νά παντρευτῇ καὶ μάλιστα...έ-
ξωθεατρικῶς. Τώρα παίζει στὸν θίασο
Κοκκίνη—Μαυρέα μὲ ἄρκετὸ σουξέ.

□ □

Καὶ τώρα, ἡ σειρὰ τῆς Φίττσας!...
Τὴ Φίτσα μας πρέπει νά τὴν περιποιη-
θοῦμε περισσότερο. Πρῶτα-πρῶτα γιὰτὶ
ἔχει μπῆ στὴ δημοσιογραφικὴ οἰκογέ-
νεια. Ὁ ἀδελφός της εἶναι στὴν μηχανι-
κὴ δουλειά τῶν ἑφημερίδων...ἐργάζεται
στὰ πιεστήρια, ὁ ἄνθρωπος δὲ ποῦ τὴν
συμπαθῇ ἐξαιρετικὰ καὶ τὴν ἐβοήθησε νά
πάῃ μπροστὰ εἶναι ἐκλεκτὸς συνάδελφος
καὶ πολὺ καλὸς συνεργάφης ποὺ μᾶς ἔ-
φυγε πιά πολὺ μακριά!

"Ἡ Φίτσα εἶναι κομψὸ ἄρκετὰ σκανδα-
λιστικὸ καὶ νόστιμο κοριτσάκι. Εἶναι μι-
κρὴ μέχρι 16-17 χρονῶν καὶ μὲ σωματι-
κὴ διάπλαση τέτοια, ποὺ χωρὶς νά εἶναι
παχειά τὴν δείχνει γιὰ πῶς μεγάλη.

"Έχει ἄρκετὴ «φωνή» ὅση χρειάζεται
δηλαδή στὸ θέατρο τὸ μουσικὸ καὶ ἱ-
διαίτερος στὴν ἐπιθεώρηση. Χορεύει κα-
λὰ γιὰτὶ καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὸ μπαλλέτο
προέρχεται.

Στὰ 1934 βγῆκε στὸ «Μοντιάλ», στὸν
θίασο Μακέδου. Έκεῖ διεκρίθη μέσα στὶς
μπαλαρίνες καὶ πῆρε ὀπώνου της. "Ε-
γινε ὕστερα ὁ θίασος τοῦ «Λαοῦ», ὅπου
παίξανε ὅλα τὰ «φυντανάκια» τοῦ Νικο-
λαΐδη.

"Ένας λόγος ἀπὸ «φυντανάκια» ντε-
μποῦτάρανε τότε καὶ μέσα σ' αὐτὰ νά
καὶ ἡ Φίτσα...

Παίξανε τὸ «'Ανὰ Κάτω» καὶ ὕστερα
τὸν «Κόκκορα» καὶ ἡ Φίτσα ξεπετάχτηκε
ἐκεῖ... Ἀπὸ τότε πιά δὲν ἔσαναυρίσε
στὸ μπαλλέτο. Δὲν ὑπῆρχε ἄλλωστε λό-
γος κανέναν. Ἀγύρευτο νᾶναι.

Καὶ τώρα ποῦ λέω ἀγύρευτο νᾶναι
γιὰ νά κάνω καὶ λίγο κουτσομπολιά θά
σᾶς πῶ κάτι πολὺ σπουδαῖο.

Ξέρετε πόσο ἀντιπαθόουνε οἱ «φρεσκό-
γαλτες» ἀρτίστες τὸ μπαλλέτο; Δὲ
θέλουνε ν' ἀκούσουνε οὔτε τ' ὄνομά
του! Φοβοῦνται μήπως τοὺς ἔρθει καμ-

Σκέψεις για την γυναίκα και την εύτυχία

— Για μία γυναίκα, το να πεθάνει χωρίς να την καταλάβουν, είναι σαν να μην έλαβε την αμοιβή της για τους άμετρητους πόνους που της έστοιχισεν η ζωή· είναι σά να μην έζησε!

□ □

— 'Η γυναίκα είναι διαχυτική και κοινωνική, γιατί έχει μέσα της το πάθος των ζώντων ατόμων, γιατί έχει τη δίψα ν' αγαπά και να την αγαπούν, γιατί δεν είναι εύτυχης όταν δεν έχει κάποιον, για τον οποίο να είναι κοινωνική και διανοητική.

□ □

— 'Ο νέος ζητά στην αραβωνιστική του την ποίηση, τη χάρη, την αφέλεια, την απειρία. 'Ο ίδιος, όταν γίνει ούζυγος, ζητά απ' την ίδια γυναίκα να κρατά το σπίτι του, να τον ελαφρύνει απ' τις καθημερινές υλικές φροντίδες του βίου, να είναι πεπειραμένη, γερή, επινοητική. "Έχει δική μου! 'Ο έρωτας δεν είναι το μόνον αντικείμενο της ζωής του άνδρος και συνεπώς δεν μπορεί να τον θεωρήσει ως σταθμό του βίου του. 'Αλλ' η γυναίκα, μπορεί να μην υποφέρει από αυτήν την αλλαγή των αξιώσεων του άνδρος;

□ □

— Μερικοί άνδρες αναστένοzan για την απαγωγή της συζύγου των, ενώ οι περισσότεροι αναστενάζουν γιατί καίεις δεν σκέφθηκε να τους απαγάγει τη δική τους.

μια άτυχία, μήπως αποτύχουν και εξαγορεύσουν πάλι στις υπαλλαρινικές τάξεις. Φαντασθήτε όταν θέλουν να όρκισθούν—κι' αυτό το άκουσα με τ' αυτιά μου!—λένε: «να με δής...υπαλλαρίνα!»

'Αλλ, ως ξανάρθουμε στη Φίτσα: Είναι πολύ εύχασιστημένη από τη δουλειά της. 'Ο θάσος στον οποίο παίζει την αγαπάει πολύ και την περιποιούνται ιδιαίτερα θιασάρχα και συγγραφείς γιατί είναι ένα κοριτσάκι μάλαμια. Ούτε γκρίνιες, ούτε ζήλειες, ούτε τσακώματα, ούτε σκανδαλάκια, ούτε τίποτα.

"Ησυχ-ήσυχ, ταχτική, πάντοτε επιμελής και ακούραστη βγαίνει και παίζει ότι της δώσουν, παίρνει τα χειροκροτήματά της και τον μικρό αλλά ταχτικό μισθό της και της φθάνουν αυτά!.....

Είναι τύπος και υπογραμμός. Κανένας δεν βρέθηκε που να πη τίποτα το κακό για τη Φίτσα. Περιπέτειες έρωτικές και έπεισδία δεν τ'άξεί. 'Εκτός από ένα άγνο αίσθημα ποίχε και θά έχη ασφαλώς για ένα συνάδελφον και ο οποίος τώρα βρίσκεται μακριά, δεν υπάρχει τίποτ' άλλο...

Μου φαίνεται ότι αυτά σ'ας φτάνουν δεσποινίς Φίτσα;

"Ας κλείσουμε λοιπόν με σένα την καμπάνια μας...και ως σου εύχηθ' από μέσα από την καρδιά του καλή πρόοδο....

Ο ΠΙΜΠΡΙΝΕΤ

ΣΤ' ΑΛΛΟ ΦΥΛΛΟ: Τά «Φλυσκουνάκια». Δυο βυζαντινοί καλλιτέχνες.

ΑΓΙΟΙ ΤΟΠΟΙ

Η ΒΗΘΛΕΕΜ

Η Βηθλεέμ είναι ίσως ο μόνος τόπος που διατηρεί τον παλιό κλασικό τύπο και δεν υπέστη τις μεταλλαγές, τις οποίες έχει επιφέρει σ' άλλες χώρες η έκπολιτιστική εξέλιξη της ανθρωπότητας.

Οι κάτοικοι της Βηθλεέμ φορούν τα ίδια ρούχα που φορούσαν την εποχή των Σταυροφοριών, διατηρούν τα ίδια ήθη και έθιμα και μικρές μόνο μεταβολές κατ'ορθωσαν να επιφέρουν οι Άγγλοι.

Όταν φθάνη κα νεις στην Βηθλεέμ, κ α ταλαμβάνεται, χωρίς να το θέλη, από μίαν άκαταμάχητη συγκίνηση με τη σκέψη ότι βρίσκεται στην χώρα, όπου γεννήθηκε ο Σωτήρ του κόσμου και την χώρα, της οποίας και η μικρότερη γωνιά συνδέεται με την ιερή παράδοση.

'Από την Ιερουσαλήμ στην Βηθλεέμ είναι ένας ώραιος περίπατος με τα αυτοκίνητα και στοιχίζει μάλιστα πολύ φθηνά, γιατί μετά τον Πόλεμο τα αυτοκίνητα έχουν πληθύνει και εκεί.

Στο μέσον του δρόμου, προτού φθάσουμε στην Βηθλεέμ συναντούμε την Κοιλιάδα των Γιγάντων και ακολουθώντας το Φρέαρ των Μάγων, όπου πλένουν τώρα οι γυναίκες τα ρούχα τους.

Κοντά στο Φρέαρ βρίσκεται το έλληνικό Μοναστήρι του Προφήτου 'Ηλία, και σ' ένα βράχο, ακριβώς απέναντι από το Μοναστήρι, λέγεται ότι ακούμπησε ο προφήτης και ο θράχος διατηρεί αποτυπώματα του σώματός του.

Λίγο παρέκει είναι ένα μικρό θολωτό κτίριο, το οποίο η παράδοση αναφέρει ως Τάφο της Ραχήλ.

Το περιεργότερο όμως απ' όλα είναι ο Ναός της Γεννήσεως, που είναι, κατά πάσαν πιθανότητα το αρχαιότερο κτίριο και περιλαμβάνει ως γνωστόν το Σπήλαιον, μέσα στο οποίο γεννήθηκε ο Θεάνθρωπος.

Μόλις μπή κανείς στον ναό παρατηρεί με έκπληξη ότι υπήρχε ένας άθλιος τοίχος, ο οποίος έχωριζε το ιερών από τον λοιπόν ναό.

'Η εξέγηση όμως δεν άργει να σ'ας δοθή:

'Ο τοίχος αυτός είχε κτισθ' για να έμποδίζει τα διάφορα ποιμνία να μπαίνουν ελεύθερα στο ιερών, γιατί, ως γνωστόν, την παλιά εποχή, οι Μουσουλμάνοι χρησιμοποιούσαν τον ναό ως στάνα.

Και σήμερα ακόμη φαίνονται στους ιερους στύλους τα ίχνη που άφησε το δέσιμο των ζώων. 'Ο τοίχος αυτός ριχτηκε από τους Άγγλους αρχαιολόγους κατόπιν σχετικής άδείας του Πατριρχείου.

'Αργότερα ένας γελοίος φανατισμός έφερε τον διχασμό και ο ναός χωρίστηκε σε ίσα μέρη, με αυτοκρατορικό δε διάταγμα κάθε έθνος έχει ώρισμένο χώρο, ο οποίος του ανήκει.

Πριν τον Πόλεμο, αν έμπαινε κανείς στον ναό θα έβλεπε άκάθαρτα πα-
ράθυρα, άράχνες, τοίχους μαυρισμένους, γιατί ο κα-
θείς δεν τολμούσε να επέμβη, φοβού-
μενος μη καταπα-
ήσει δικαιώματα άλλου. Διηγούνται δε ότι ένα παράθυρο έμεινε με άρά-
χνες επί 25 όλόκληρα χρόνια!

"Όπως είναι έπο-
μενο, τα Χριστούγεννα εορτάζονται με την μεγαλειότητα της Βηθλεέμ. Προηγούνται οι Ιερωτές των Λατινών, έπειτα των Ελλήνων και άκο-
λουθούν των Άρμενίων, με την μεγα-
λειότερη όμως τάξη, τόνον ώστε να μη παρίσταται ανάγκη στρατιωτικής επέ-
μβασης.

Μια κυκλική σκάλα οδηγεί από την πτέρυγα του ναού προς το ιερό σπήλαιο, όπου ένα άσημένιο άστέρι κα-
τω από τον βωμό δείχνει το μέρος ακριβώς στο οποίο γεννήθηκε ο Χριστός. Έπάνω από το άστέρι είναι άναμμένα 15 φώτα, τα οποία ανήκουν σε διάφορες αίρέσεις και μόλις τα αντί-
κρύζει κανείς είναι άδύνατο να μη μεταφερθή στην παλιά εποχή και να μη άναπολήση το μεγαλειότερο ιστορικό γεγονός που συνετέλεσε στην παγκό-
σμιο άναγέννηση.

'Απέναντι του βωμού υπάρχουν τρία σκαλοπάτια που οδηγούν στο μέρος, όπου η Παρθένος τοποθέτησε τον Μικρόν 'Ιησούν, κι' έχει τοποθετηθή μια μαρμαρίνη φάνη που περιέχει κέρινο όμοίωμα ενός παιδιού, γιατί η πραγματική φάνη βρίσκεται στην Ρώμη, στον ναό της Σάντα Μαρία-Ματζιόρε, όπου μεταφέρθηκε τον 10ον αιώνα.

Σε μικρή απόσταση από το ναό βρίσκεται ο 'Αγρός των ποιμένων και εκεί συναντά κανείς ακόμη και τώρα βοσκούς που διατηρούν τον παλιό κλασικό τύπο, που θυμίζει τους ήρωες της ιστορικής εκείνης εποχής.

‘Ο ‘Οσκαρ Ουάιλντ και οι γυναίκες

Το θλιβερό τέλος μιας μεγαλοφυΐας

Υιό τον ‘Οσκαρ Ουάιλντ, τον μεγάλο ποιητή και τον τραγικό άνθρωπο, έχουν γραφή άπειρα άρθρα. Μά ένα από τα πιο ενδιαφέροντα είναι, δίχως άμφιβολία, και το ακόλουθο, στο οποίο αναφέρονται οι τρυφερές σχέσεις που είχε ο ‘Οσκαρ Ουάιλντ με μερικές γυναίκες, που στάλαξαν πράγματι στην καρδιά του το βάλαμο της παρηγοριάς και τον κάνουν να συνέλθη.

Τον ‘Οσκαρ Ουάιλντ, λέγει η βαρόνη Μ., τον γνώρισα πάρα πολύ καλά την εποχή που, δίχως να το πα-
νευθώ, ήμουν πολύ όμορφη. ‘Ημουν έ-
πιστης υπερβολικά μελαγχολική και έδι-
να την εντύπωση ενός σπάνιου και έ-
ξωτικού άνθους. ‘Εκείνη την εποχή έ-
γραφα διηγήματα στις έφημερίδες, τα
όποια και υπέγραφα με το όνομα Μάξ
ντε Μορές. Μία μέρα όμως καθώς πε-
ρίμενα στην αίθουσα της συντάξεως,
και θαύμαζα τους πίνακες ενός μεγά-
λου ζωγράφου, ένοιωσα το θελούδινο
βλέμμα ενός άνδρος να μου χαϊδεύει
το πρόσωπο.

Θέε μου! Αυτό το βλέμμα ποτέ δεν
θα το ξεχάσω! ‘Ενα τέτοιο άπαλό
και θερμό βλέμμα τρεις μόνο άνθρω-
ποι ήξερα ότι είχαν στον κόσμο. ‘Ο
‘Οσκαρ Ουάιλντ, ή ‘Ελεονώρα Ντούζε,
ή περίφημος τραγωδός, κι' ο καρδινά-
λιος Ραμπόλλα. ‘Ηθελα, ώστόσο ν'ά-
ποψύγω αυτό το βλέμμα κι' αυτόν τον
άνθρωπο, μα ήμουν σαν μαγνητισμέ-
νη. Σάν κάποιος να μ' είχε ύπνωτι-
σει.

'Ο άγνωστος φορούσε ένα μεταξωτό
πουκάμισο μ' άνοιχτό γιακά, είχε δε-
μένη στο άνοιγμα μια χοντρή γραβά-
τα και γενικά φαινόταν πάρα πολύ
άπλος άνθρωπος και περισσότερο μά-
λιστα φτωχός απ' όσο νόμιζε εκείνος! Μά
η φωνή του ήταν πλούσια σε άρ-
μονίες κι' οι χειρονομίες του υπερδω-
λικά εύγενικές. Με πλησίασε και μου
μίλησε. ‘Ωστόσο είχα το θάρρος έγω
να του δηλώσω ότι δεν τον ήξερα...

— Μου φαίνεται, αλήθεια, ότι θα ή-
ταν καλλίτερο να μη με γνωρίσετε!..
μου δήλωσε.

'Επειτα σώπασε. Κι' έπειδή έγω δεν
έφυγα από κοντά του, με ρώτησε και
πάλι:

— Που πρόκειται να πάτε;
— Σ'ας ενδιαφέρει;
— Βεβαίως, με νοιάζει! μου δήλωσε.
Μείνετε, σ'ας παρακαλώ, μαζί μου,
γιατί είμαι πάρα πολύ λυπημένος. Δεν
θέλω τίποτε από σ'ας. Θέλω μόνο να
βλέπω το όμορφο πρόσωπό σας!..
— ‘Εχω καλεσμένους σπίτι! δικαιο-
λογήθηκα.

— Κι' όμως είμαι βέβαιος ότι μπο-
ρείτε να τους αφήσετε. Μείνετε, σ'ας
παρακαλώ, μαζί μου...

Θέε μου! ‘Ο τόνος αυτής της άνδρι-
κής φωνής με γοήτευε. ‘Εμοιάζε σαν
μια υπερκόσμια μουσική. Οι ήχοι της
μου χείδευαν το πρόσωπο και τ' αυ-
τιά σαν ροδοπέταλα. ‘Αρχισα να κυ-
οιεύομαι από μια γλυκεία νάρκη και
καταλάβαινα ότι θα λιποθυμήσω από
κατάληψη κι' άνέκφραστη εύτυ-
χία. Τον ακολουθούσα δίχως καθόλου
να διστάσω σ' ένα ρεστοράν της όδου
Πελτιέ. Μερικοί που τον ήξεραν στά-
θηκαν και μάς κύτταξαν με κατάπλη-
ξη.

Στο Βασιλικό Θέατρο, συνεχι-
ζονται με έξαιρετική πάντα επιτυ-
χία οι παραστάσεις της «Βεντά-
λιας της λαίδης Γουίντερμυρ» του
ώραίου αυτού έργου του ‘Οσκαρ
Ουάιλντ. Με την ευκαιρία αυτή ή
«Έβδομάς» αφιερώνει σήμερα την
παρακάτω σελίδα στον μεγάλο
αυτό Άγγλο ποιητή και συγγρα-
φέα.

‘Ο ‘Οσκαρ Ουάιλντ δεν έτρωγε κα-
θόλου ψωμί. Είχε ένα δικό του έπίσης
τρόπο να καθαρίζει τα φρούτα. Τα χά-
ιδευε, τα καθάριζε προσεκτικά με το
μαχαίρι και το πηρούνι του. Στο τέ-
λος του γεύματος ζήτησε ένα μπόν
και έπλυνε τα χέρια του. ‘Επειτα κά-
ναμε ένα περίπατο μ' άμάξι στο δά-
σος της Βουλώνης. ‘Ο ‘Οσκαρ Ουά-
ιλντ είχε έφημερασθή από την όμορφη
της νύχτας. Είχε διάθεση. Μία στιγ-
μή έπιασε στα χέρια του τα δικά του.
Έκανα να τα τραβήξω.

— ‘Αφήστε τα! ψιθύρισε. Νομίζω δ-

‘Ο ‘Οσκαρ Ουά-
ιλντ κατά σκι-
ας της εποχής.

τι βρίσκομαι σ' έναν άλλον πλανήτη,
σε μια άλλη φύση, που είναι στολισμέ-
νη μ' άλλα λουλούδια, μ' άλλα που-
λιά και μ' ένα άλλο φώς πιο καλλι-
τερο...

Δυο μήνες έθελα συχνά τον ‘Ο-
σκαρ Ουάιλντ. ‘Ηταν πάντοτε για μέ-
να ο «μάγος», ο αινιγματικός άνθρω-
πος. Κάθε φορά όμως που καταλάβαι-
να ότι ήμουν σκλάβος της γοητείας
του και του πνεύματός του, μου δήλω-
νε με ειλικρίνεια:

— Μη με πιστεύετε, κυρία μου! Εί-
μαι ένας κατεργάρης. Σ' αυτόν τον
αίωνα υπάρχουν δυο κατεργάρηδες:
ο Βερλαίν κι' έγω!...

‘Ο ‘Οσκαρ Ουάιλντ κάθε άπόγευμα
πήγαινε να ξεκουρασθ' σε μια σκιε-
ρή γωνιά του μπάρ «Καλυγάνια».
‘Εκεί, ξαπλωμένος πάνω στους άνα-
παυτικούς καναπέδες με τη κόκκινη έ-
πένδυση, άφωσιωνόταν στις σκέψεις

του. ‘Ο Ουάιλντ δεν μιλούσε παρά μό-
νο στους ανθρώπους που μπορούσαν
να τον καταλάβουν. Στη μέση αυτού
του μπάρ, είχε δεν είχε κόσμο, καθό-
ταν ο ‘Ελλην Ζάν Μωρέας που ήταν
πάντα άφογος στην ρεντιγκότα του
και που είχε την μανία ν' άπαγγέλη
διαρκώς στίχους!

Μία μέρα ο ‘Οσκαρ Ουάιλντ μου έ-
δήλωσε:

— ‘Αν δεν ήμουν τόσο φτωχός, θα
σ'ας συνώδευα βήμα με βήμα. Θα γι-
νόμουν ή σκιά σας!..

Καταλάβαινα ότι είχε την ψυχή έ-
νός αγίου. ‘Η τραγωδία της ζωής του,
τον είχε εξαντίνει.

Και ξαφνικά κυριεύθηκε από το φό-
βο του θανάτου:

— Ζωγράφοι, φώναξε, και χορευταί,
ποιητά που κάνετε στίχους και γράφε-
τε όμορφα βιβλία, μαύροι, κίτρινοι, λευ-
κοί άνθρωποι κι' έρυθρόδερμοι ποιός
θα μπορούσε να μου πη από σ'ας αν ύ-
πάρχη τίποτε μετά τον θάνατο;

Κι' ύστερα στενάζοντας άπάντησε
μόνος του σ' αυτό το ερώτημά του!

— ‘Ο θάνατος είναι μόνο μία μετα-
μόρφωσις...

‘Ο Ουάιλντ συχνά κυριεύονταν από
παιδικούς ένθουςιασμούς κι' από έν-
θουςιασμούς... παράφρονος. Για το τί-
ποτε έκανε σαν τρελλός από την χαρά
του: για ένα λουλούδι, για ένα άρω-
μα ή για ένα σκύλο!

Μία μέρα έπίσης ο μεγάλος συγ-
γραφέας καθόταν μαζί μου κι' άκουγε
την τοιγκάνηκη όρχήστρα του άπέναν-
τι καταστήματος. Μία στιγμή όμως έ-
κανε νόημα στο γκαρσόνι του έδωσε
ένα καλό πουμπουάρ κι' ένα σημείω-
μα. Σε λίγη ώρα ο τοιγγάνος Βόλπι
υποκλινόταν μπροστά μου.

—Παίξε για την κυρία, του είπα.
‘Ο Βόλπι με συγκίνησε πράγματι,
με το παίξιμό του. Μά περισσότερο
με συγκίνησε η χειρονομία του Ουά-
ιλντ. Παρ' όλη την φτώχεια του έδωσε
«μπουμπουάρ» στο βιολιστή.

Στην πλατεία της ‘Οπερας δεν
κρατήθηκα και του είπα:

—‘Απόψε κάνετε τρέλλες. Δώσατε
ένα λουδοβίκι σ' αυτό το βιολιστή.
Μά γιατί το κάνατε αυτό;

—Γιατί, μ' άπάντησε με σοβαρότη-
τα, σ'ας είχε ευχαριστήσει και γιατί
ήταν το τελευταίο λουδοβίκι μου!...

Και υποκλήθηκε μπροστά μου, χαμο-
γελώντας και με μια χαριτωμένη και
ήγεμονική κίνηση σαν να έπρόκειτο
να μου χαρίσει όλη την πλατεία της
‘Οπερας.

‘Ο ‘Οσκαρ Ουάιλντ, μετά την άπο-
φυλάκιση του ζούσε στο Παρίσι σε
μια κρύα και φτωχική σοφή. Τά
παλάτια, τα μέγαρα, οι πολυτελείς
τουαλέτες, ή μεγαλοπρεπείς δεξιό-
σεις ήταν πια νι' αυτόν χαμένα όνει-
ρα.

—Φοβάμαι, μου έλεγε συχνά, τις ά-
ναμνήσεις μου...

Και μακριά από αυτές έκλεισε τέ-
λος τα μάτια!

Μιά μεγάλη αγάπη

Ένα αισθηματικό διήγημα του Άντονιο Βόλπι

Ο Πάολο ήταν έρωτευμένος. Τό είχε πάθει έτσι ξαφνικά όπως έρχεται στο κεφάλι κανενός μια κεραμίδα. Ούτε τρυφερά βλέμματα, ούτε στεναγμοί, ούτε εξομολογήσεις. Ο έρωας είχε έρθει στην καρδιά του Πάολο σαν μια πιστολιά. Μπάμ και κάτω! Ο Πάολο στην αρχή σκέφθηκε ότι θα του περάσει και δεν έδωσε σημασία ούτε στους άναστεναγμούς του ούτε στην άνορεξιά του.

—Αδελφέ μου, σκέφθηκε μιλώντας με τον εαυτό του, δεν είναι καιρός να έρωτευθής. Κύτταξε καλλίτερα να στρώσει την δουλειά σου. Κύτταξε να αυξήσει το μισθό σου, διαφορετικά φιλαράκο μου Πάολο είσαι χαμένος!

Κι' αλήθεια, ο δυστυχισμένος ο Πάολο είχε να φροντίσει για ένα σωρό πράγματα. Πρώτα - πρώτα φρόντιζε για την γρηά μητέρα του που ήταν άρρωστη και διαρκώς ήθελε φάρμακα και γιατρούς. Έπειτα είχε τα δυο παιδιά που είχε αφήσει φεύγοντας απ' τον κόσμο ή συχωρεμένη του γυναίκα. Ύστερα είχε το νοίκι του σπιτιού, το φαγητό, τα περιττά έξοδα, όλα τέλος που του εξάτιζαν τον μισθό πριν καλά - καλά τον πάρη στα χέρια του και πριν να ξεχωρίσει τις λιρέττες από τα «τεντέμια»!

Στις τριάντα του μηνός, που ο γέρο λογιστής άφηνε πάνω στο γραφείο του Πάολο το φακέλλο του εκείνος τον άνοιγε βιαστικά κι' έμενε κατάπληκτος και με μια έκφραση απεριγράπτης απογοήτευσης στο πρόσωπο. Θεέ μου κάθε μήνα και έξοδα έρχόντουσαν ίσια ίσα με τα έσοδα. «Ετσι ίσοζυγίζε το «ένεργητικό» και το «παθητικό» και μόνο οι τόσες του Πάολο ήταν άδειες.

Τότε άρχιζε τα θαλασσοδάνεια! Θεέ μου! Τι φοβερή πληγή που ήταν αυτά τα δανεικά κι' αγύριστα. Ένοιωθε ότι εξευτελιζόταν, ότι ταπεινωνόταν στα βλέμματα των φίλων του, ωστόσο όμως είχε το κουράγιο να υπομένει αυτόν τον εξευτελισμό για τα παιδιά του και για την μητέρα του.

Η ιδέα ότι μια ημέρα θα μπορούσαν να μείνουν χωρίς φαί τον τρέλαινε. «Α, όχι!», Ο Πάολο ήταν ικανός να υποστή τους εξευτελισμούς του κάθε παλαιοανθρώπου, του κάθε άνικανου, του κάθε μήνα τα έξοδα έρχόντουσαν ίσια, έβγαζε λεφτά. Με το μεγάλο χάρισμα της παρατηρητικότητας, με το οποίο ήταν προικισμένος έβλεπε ότι πολλοί ήταν οι άνθρωποι που κατείχαν θέσεις που δεν ταίριαζαν σ' αυτούς. Έβλεπε ακόμη ότι πολλοί ήταν τόσο άπαιστοι και μοχθηροί που του προκαλούσαν αηδία και την επιθυμία να τους μπα- τίσουν. Μά ο Πάολο από τις ανάγκες της ζωής έσκυβε το κεφάλι κι' υπέφερε δλ' αυτά τα μαρτύρια. Η μόνη του γα- ρά ήταν οι ευχές της μάνας του και τα χαρούμενα ξεφωνητά των παιδιών του όταν τον βλέπαν να πηγαίνει με γεμάτα τα χέρια του στο σπίτι.

Ο Πάολο Ριμίνι τότε ακτινοβολούσε από την ευτυχία του ξεκουράζονταν απ' όλα τα βάσανα και τις θλίψεις της ημέρας κι' ήταν πρόθυμος να παίξει μαζί της γίλια παιγνίδια ως την ώρα που θα τα έβλεπε να κοιμηθούν στα κρεβατάκια τους. Τότε ο Ριμίνι τα σκέπαζε καλά και για να τους φέρη γρηγορά τον ύπνο στα άθωα παιδικά τους βλέφαρα τους διηγείτο πάντα ένα όμορφο παραμύθι. Τους έλεγε για νεράιδες και βασιλοπούλες, για όμορφα παλάτια φτιαγμένα από χρυσές σκτίνες του ήλιου, για πολιτείες στις οποίες βασιλεύει μόνο η γαρά και που σ' αυτές οι άνθρωποι ήταν διαρκώς γελαστοί κι' ευτυχισμένοι.

—Και ποί είναι αυτές οι πολιτείες; ρωτούσε ο μικρότερος γιός του ο Μπασιτάνι. Είναι πολύ μακριά από δω πέρα;

—Ω, ναι, μακριά, στην άκρη του κόσμου, πέρα από τον ήλιο και τα σύννεφα. Τους άπαντούσε εκείνο κάνοντας μια άοριστη χειρονομία κι' αποφεύγοντας να τους πει ότι αυτή η ευτυχιμένη πολιτεία βρισκόταν μόνο στα παραμύθια και ότι οι άνθρωποι ήταν καταδικασμένοι να ζουν μέσα σε μια μαύρη κι' άταϊσια κόλπο.

Πώς ήταν λοιπόν δυνατό με τόσα βάσανα που είχε στο κεφάλι του, ο Πάολο να ήταν έρωτευμένος; Κι' όμως αυτό είχε συμβή. Δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία ότι είχε συμβή. Σ' αυτή την φοβερή δυστυχία του τον είχε θυμηθεί ο έρωας. Αυτόν, έναν φτωχό και γιλιόβασιανό βιοπαλαίτη.

—Θα ξινει κανένα λάθος, στέναζε ο Πάολο. Ο έρωτας άλλον θα ήθελε να πληγώσει με το βέλος του και πέτυχε έμένα!...

Και η αισθηματική κατάσταση στην οποία είχε περιέλθει του φαίνονταν κομική. «Έπειτα είχε αρχίσει κι' όλας να θυμώνει και με τον εαυτό του.

—Ε, το φώναζε, σαν να μιλούσε με κανέναν άγνωστο, πρέπει να πάψης να κάνης κουταμάρες και να γάνης άδίκως την ώρα σου μ' αυτά τα παιδια- ρίσματα. Αυτός ο έρωας δεν είναι της ηλικίας σου. Έμπρός, έμπρός Πάολο κύτταξε καλλίτερα την δουλειά σου...

Κι' ο Πάολο πράγματι, είχε άφροισ- θη όσο του ήταν δυνατό στη δουλειά του.

□ □

Η αίτια όμως του κακού ήταν πά- ρα πολύ κοντά του, μέσα στο γραφείο του, απέναντί του, καθισμένη σε μια γραφομηχανή! Κάθε φορά που ο Πάολο σήκωνε το κεφάλι του από αυτά τα τρομερά λογιστικά βιβλία που ήταν άπληστα μπροστά του, αντίκριζε δυο γοητευτικά μάτια να τον παρακολου- θούν και δυο όμορφα γέλια να του χα- μογελούν με καλωσύνη.

Τότε ο Πάολο γίνονταν κατακόκκι- νο, ένοιωθε το αίμα του, ν' ανεβαίνει ως τ' αυτιά του κι' έσκυβε πάλι το κε-

φάλι για να κρύψη την ταραχή του, Η Λάουρα, η αίτια όλης της ψυχι- κής τρικυμίας του Πάολο ήταν άλλη- θεια ένα πολύ γοητευτικό κορίτσι. Εί- χε όμορφο πρόσωπο, πλαστικό σώμα και κάτι μάτια που λες και διαρκώς άπλωναν δίκτυα!...

Από την πρώτη ημέρα που πάτησε το πόδι της στην Τράπεζα έδειξε για τον Πάολο μια έντελως ιδιαίτερη συμ- πάθεια. Κάθε φορά που ήθελε να ζη- τήση μια πληροφορία, εκείνον ρωτού- σε. Επίσης για διάφορα υπηρεσιακά ζητήματα ποτέ δεν ένοχλούσε κανέναν άλλον. Έτσι οι άλλοι συνάδελφοί της που είχαν αντίληψη την προτίμηση εί- γαν αρχίσει να την πειράζουν και να την κοροϊδεύουν.

—Ωστε, της δήλωναν, στον μόνο που έχεις εμπιστοσύνη είναι ο Πάολο; Έ- μας δεν μας λογαριάζεις καθόλου;

—Μά, την αλήθεια, σας εκτιμώ και σας, τους έλεγε χαμογελώντας με κα- λωσύνη, μα στον Πάολο νοιώθω μια άλλη συμπάθεια. Ένα είδος σεβασμού. Τον θεωρώ ανώτερο άνθρωπο!

—Ανάθεμα άνθρωπο; Μήπως είναι κανένας ήρωας;...

—Όχι μ' άναπα και φροντίζε για το σπίτι του. Κι' ο άνθρωπος που σέ- βεται την μητέρα του κι' αγαπάει την οικογένειά του δεν μπορεί παρά να εί- ναι καλός...

Ο Πάολο μαθαίνοντας αυτά τα κο- λακευτικά λόγια που έλεγε η Λάουρα νι' αυτόν χαμογελούσε ικανοποιημέ- νος.

—Η Λάουρα, έλεγε, είναι ένα κορί- τσι καθώς πρέπει! Έχει οικογενειακή ανατροφή και ξέρει τι σημασία παίζει στη ζωή ενός ανθρώπου το περιβάλ- λον μέσα στο οποίο μεγαλώνει!

Αυτή η Λάουρα, όμως, ημέρα με την ημέρα είχε αρχίσει να μη του φεύγει από το μυαλό. Άσυναίσθητα έγραφε ακόμη τ' όνομά της στις χρεωπιστώ- σεις! Το έγραφε επίσης στο κουτί των τσιγάρων του, το πρόφερε δυνατά μέ- σα στην νύχτα και το ψιθύριζε πολλές φορές πριν να κοιμηθεί στο κρεβάτι του.

—Λάουρα!

Μέσα σ' αυτά τα ξεη ψηφία ήταν κλεισμένη όλη η ευτυχία του, όλη του η ζωή. Ω! Πόσο θά επιθυμούσε να ήταν ελεύθερος! Πόσο ευτυχιμένος θά ήταν αν μπορούσε να πραγματο- ποιήσει τ' όνειρό του!...

Μά η μοίρα του, τον είχε κοροϊδέ- ψει. Του έδειχνε από μακριά την ευ- τυχία και δεν τον άφηνε να την πλη- σιάσει. Έβλεπε ανάμεσα τους τα δυο παιδιά του. Ο Πάολο ήταν γήρος. Η Λάουρα ένα τουφεκό και πεντάμορφο κορίτσι που άσφαλως δεν είχε διάθε- σι να πάρη στην πλάτη της τα «χρέη»

μιάς άλλης γυναίκας. Ήθελε να χαρή και να ζήσει την ζωή της.

Κι' αυτό δεν άργησε να τ' αποδείξει. Ένα βράδυ έξω από την Τράπεζα την περίμενε ένας καλοντυμένος νέος. Την χαίρετσε με μεγάλη οικειότητα κι' ύστερα την ώδηγησε σε μια πολυτε- λή λιμουζίνα. Έπειτα έφυγαν κι' οι δυο με την επιθυμία της άπολαύσεως μιας κρυφής χαράς, ζωγραφισμένη στα πρόσωπά τους. Κανείς φυσικά δεν πρό- σεξε τον Πάολο ο οποίος στεκόταν κα- τάγλωμος στην πόρτα της Τραπέζης και παρακολουθούσε αυτή τη σκηνή.

Βέβαια η Λάουρα, δεν υπήρχε καμ- μιά αμφιβολία ότι είχε φίλο. Αλλά για ποιο λόγο να μην είχε φίλο; Τι την συνέδεε μαζί του; Ποιος θά μπο- ρούσε να την έμποδισή; Μήπως δεν ή- ταν όμορφη, χαριτωμένη, αξιολάτρευτη κι' ικανή να έχη όχι έναν αλλά σαράν- τα φίλους!

Ο Πάολο, ωστόσο, δεν ήθελε να το παραδεχθεί ότι η Λάουρα είχε δικήν. —Δεν έπρεπε να κάνει αυτό το πράγ- μα, στέναζε. Δεν έπρεπε να προδώση τη φιλία μας. Ήθελε αυτοκίνητο; Θά μπορούσα να την διασκεδάσω κι' εγώ. Μά όχι, όχι, δεν έπρεπε έτσι να με γε- λιάσει!...

Κι' όταν την άλλη ημέρα εκείνη πρωί - πρωί κι' όλος άρχισε πάλι να τον περιποιείται και να του μιλά με καλωσύνη ο Πάολο με κάπως ψυχρό και απότομο ύφος της έκοψε την ευχά- ριστη φλυαρία της:

—Δεσποινίς Λάουρα, της είπε, σας παρακαλώ αφήστε με να εργασθώ και κυττάξτε κι' εσείς καλλίτερα την δου- λειά σας...

—Με συγγενείτε κ. Ριμίνι, στέναζε η Λάουρα. Νόμιζα...

—Να μη νομίζετε από δω και πέρα τίποτα! φώναζε ο Πάολο. Την ώρα της εργασίας δεν χρειάζονται συζητή- σεις!...

Η Λάουρα δάγκωσε από την στενο- γασία να γελίη της. Είχε την ελπίδα όμως ότι την άλλη ημέρα ο Πάολο θά ήταν πάλι ευδιάθετος. Μά ο Πάολο δεν άστειευόταν πιά. Όσο πήγαινε μάλιστα γίνονταν πιο σκυθρωπός, πιο άμυλητος πιο γκρινιάρης. Κι' αυτοί ακόμη οι συνάδελφοί του άπορούσαν γι' αυτόν.

—Πάει, λέγαν, ο δυστυχισμένος άρ- χισε να τρελλανίζεται! Οι στενωγρίες του σπιτιού του, του λύγισαν την θέλη- σή του. Πάει, ο Πάολο, τον χάσαμε.

Κι' αλήθεια ο Πάολο είχε μεταμορ- φωθεί. Είχε μεταβληθεί σε φάντασμα. Όσο όμορφαινε και γινόταν πιο ευδι- αθετη η Λάουρα τόσο ο Πάολο γινόταν πιο σκυθρωπός. Είχε χάσει την όρεξή του, τον ύπνο του και σ' αυτή την δου- λειά του είχε αρχίσει να κάνει λάθη.

Μά το φοβερό δυστύχημα, το πιο ά- γριο κτύπημα, το φύλαγε γι' αυτόν άρ- γότερα η μοίρα.

Ένα πρωί μότσια περίμενε την Λά- ουρα να έρθη να καθήση απέναντί του. Το κουτί της γραφομηχανής πα- ρέμενε κλειστό κι' άδειαν η καρέκλα με το μεταξωτό μαξιλαράκι!

Ο Πάολο ένοιωθε να πνίγεται από το κολάρο του, να εκνευρίζεται φο- βικά από το τρίξιμο της πέννας του και είχε γίνει τόσο αδέξιος ως δια- ρκώς έκανε μουντζούρες. Ήταν ακόμη φοβερά άσηρομένος. Το βράδυ τέλος έφυγε έξαλλος από την Τράπεζα.

—Θά είναι άρρωστη, σκέφθηκε. Μά η Λάουρα δεν ήρθε ούτε την άλ- λη ημέρα. Άνι' αυτής ήρθε ένα γράμ- μα προς τον κ. προϊστάμενο. Το έφερε

μάλιστα ένας υπηρέτης με λιβρέα. Η Λάουρα έγραφε σ' αυτό ότι εγκαταλεί- πει την Τράπεζα για ν' άκολουθήση τον έκλεκτό της καρδιάς της κι' ότι χάρισε μάλιστα και την γραφομηχανή της σε μια φτωχή συνάδελφο.

—Τη δυστυχισμένη! στέναξαν οι πα- λαιότεροι υπάλληλοι, πάει κι' αυτή έ- γινε μια γυναίκα του δρόμου!...

—Όχι, όχι, διευαρτηρήθη ο Πάολο, αυτό δεν είναι δυνατό. Η Λάουρα εί- ναι από καλή πάστα. Πολύ φοβομαι ότι ξεγελάσθηκε. Αυτός ο φίλος της θά της έταξε λαγούς με πετραχείλια.

Σιγά - σιγά, όμως, όσο περνούσαν οι ημέρες όλοι μέσα στην Τράπεζα άρχισαν να ξεχνούν την Λάουρα.

Ο μόνος που έπέμενε ν' συζητά γι' αυτήν και να υποστηρίξη τις άποψεις του ήταν ο Πάολο. Αυτός ο δυστυχής είχε άποκτήσει πάλι το ήθικό του, έρ- γάζόταν όπως πρώτα σκυλίσια και εί- χε μάλιστα κερδίσει ακόμη έναν βρα- βείο. Αυτό του είχε δώσει, τώρα μια σχι- τική άνεση. Κάποια μάλιστα από εκεί- μέσα είχε άρχισει να τον πολιορκή για να τον κάνει σύζυγό της. Κι' ο Πάολο θά γινόταν πράγματι, ένας υποδειγμα- τικός σύζυγος.

Μά αυτός φαίνεται ότι είχε άλλα πράγματα στο μυαλό του γιατί δήλω- νε ότι δεν έπρόκειτο να παντρευθεί για δεύτερη φορά κι' ότι σ' συντροφιά των παιδιών του είχε βρή την ήσυχία του.

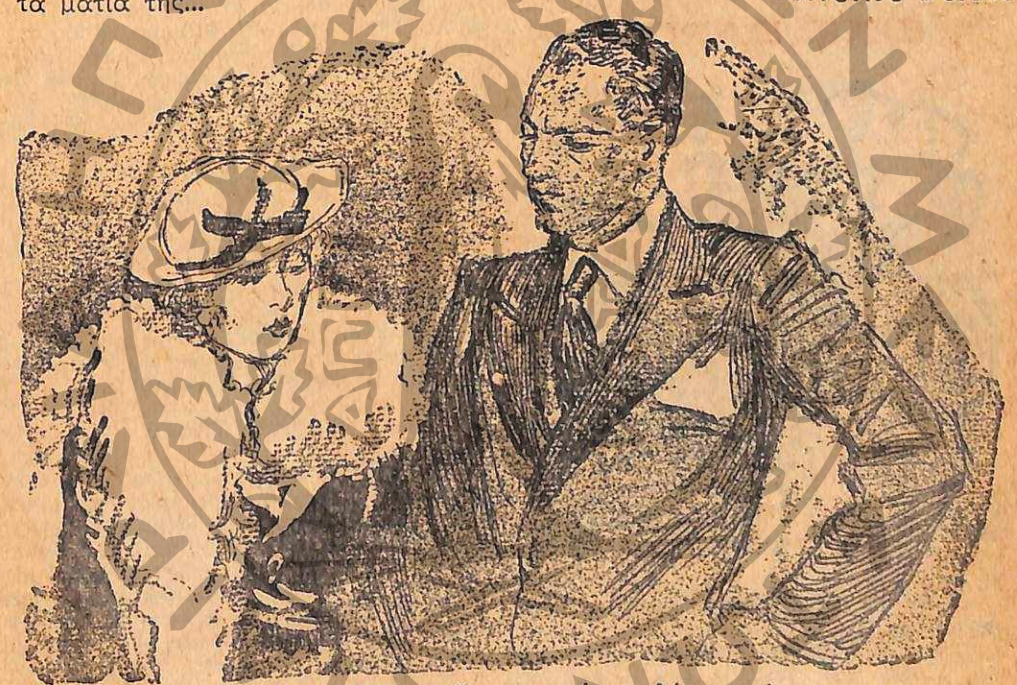
Μά αυτή δεν ήταν η αλήθεια. Ο Πάολο ήλπιζε ότι ο μεγάλος έρωας του για τη Λάουρα θα έκανε το θαύ- μα του και θά την έφερνε πάλι κοντά του. Μήπως αυτές οι περιπτώσεις δεν συμβαίνουν στα ρομαντικά μυθιστορη- ματα; Γιατί λοιπόν να μη συμβή ένα παρόμοιο και στη ζωή;

Και πράγματι, μια νύχτα καθώς γύριζε στο σπίτι του τυλιγμένος στο παλτό του για ν' άποφύγη το τσουχε- ρό κρύο, μια γυναίκα τον άρπασε από το γέρι:

—Πάμε, το φώναζε προκλητικά, θά είμαι καλή μαζί σου!... Κάνει κρύο έ- ξω στο δρόμο!...

Γύρισε κι' είδε μια νέα γυναίκα που έτρεμε μέσα στα παλτά φορέματά της. Στο φως του φεγγαριού γνώρισε όμως τα μάτια της...

—Ολοι είμαστε δυστυχισμένοι, Λάουρα!

—Ολοι είμαστε δυστυχισμένοι, Λάουρα!

—Λάουρα! φώναζε ανατριχιάζοντας, Λάουρα!...

Η γυναίκα έσκυψε το κεφάλι κι' έ- κανε να φύγη δηλώνοντας ντροπισ- σμένη:

—Με συγγενείτε Πάολο, δεν σε γνώ- ρισα...

—Λάουρα, φώναζε πάλι ο Πάολο τρέμοντας από την συγκίνησή του. Έ- πι τέλους σε βρήκα. Επί τέλους ήρθες πάλι κοντά μου...

—Μά δεν είμαι η Λάουρα που γνώ- ρισες στέναζε εκείνη. Ο πλούσιος φί- λος μου, μου ρούφηξε όλη τη δροσιά μου. Τώρα είμαι ένα δυστυχισμένο πλάσμα!...

—Όλοι είμαστε δυστυχισμένοι, Λά- ουρα, είπε ο Πάολο κι' ένοιωσε ένα βάρος να φεύγη από την καρδιά του.

Ύστερα τύλιξε την γυναίκα του δρόμου με το ζεστό παλτό του και προ- χώρησαν στο σκοτάδι.

—Πού πάμε; ρώτησε αδιάφορα η Λά- ουρα.

—Σ' ένα ξενοδοχείο!...

—Έστω, έκανε εκείνη, καλά είναι κι' έτσι.

—Μά αύριο θά σ' αγοράσω τουαλέτ- τες και θά πω να σε περιποιηθούν.

—Και γιατί όλ' αυτά; Άπόρησε η Λάουρα. Δεν λυπάσαι τα λεφτά σου;

—Θέλω να σε παρουσιάσω στη μη- τέρα μου, της είπε με απλότητα ο Πά- ολο. Θέλω να δη ότι η γυναίκα του γιου του είναι ακριβώς όπως την ω- νειρεύθηκε!...

Η Λάουρα σκούπισε ένα δάκρυ. Για πρώτη φορά στη ζωή της είχε καταλά- βει πόσο την άγαπούσε αυτός ο σοβα- ρός και λιγόλογος άντρας. Για πρώ- τη φορά καταλάβαινε τις θυσίες που μπορούσε να κάνει μια μεγάλη αγά- πη. Και τρελλή από ευγνωμοσύνη κι' από ένα νέο αίσθημα έρωτος που είχε γεννηθεί στην καρδιά της ρίχθηκε στην άγκαλιά του και έέσπασε σε γέλια και δάκρυα!...

...Αυτή είναι η ιστορία του γενικού διευθυντού της Τραπέζης της Νάπο- λης και της γυναίκας του, οι οποίοι άποτελούν και σήμερα ακόμη υπό- δειγμα τρυφερών και αγαπημένων συ- ζύγων!

ANTONIO VOLPI

Οί σοφοί για τα βιβλία

Τα βιβλία είναι οδηγοί για τη νεότη. Α καί τέρψις για τα γηρατειά. Διασκεδάζουν την ανία μας κατά τις ώρες της μοναξιάς και μας προασπίζουν από την αηδία της ζωής. Μας κάνουν να λησμονούμε τις ιδιοτροπίες των ανθρώπων και των πραγμάτων, γλυκαίνουν την τραγικότητα των πόθων και των φροντίδων του βίου και κοιμίζουν τις δόυνες των άποτυχιών μας.

Ιερεμίας Κολλιέρ.

□ □

Μια καλή βιβλιοθήκη, είναι ένα άλλο θινό Πανεπιστήμιο.

Καρλάυλ.

□ □

Με την προσέγγισή μου προς τα βιβλία και με την ακατανίκητη επιδίωξη της γνώσεως, ξέχασα την τροφή του σώματος. Πάνω στη χαρά μου όμως για την απόκτηση της γνώσεως, έλησμονήσα τη λύπη και τους πόνους, κι ούτε ένοιωσα πιά τον έρχομό των γηρατειών.

Κομπούκιος.

□ □

Δωμάτιο χωρίς βιβλία, είναι σώμα χωρίς ψυχή.

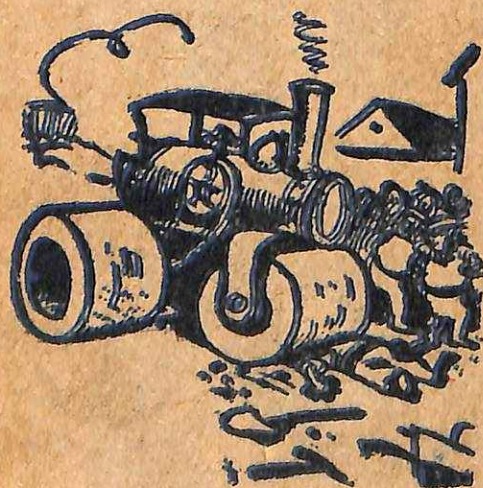
Κικέρων.

□ □

Όσο για μένα, αν και πολύ λίγα πράγματα ξέρω, ευχαριστιέμαι όμως να διαβάζω ωραία βιβλία. Σ' αυτά δίνω απόλυτη πίστη και τα σέβομαι τόσο, ώστε μονάχα το μεσημέρι που θα φάω και τη νύχτα που θα κοιμηθώ τ' αποχωρίζομαι. Δεν τα εγκαταλείπω δέ, παρά μόνον όταν έρθει ο Μάης κι' ακούσω τα πουλιά να κελαϊδούν και ιδω τα λουλούδια ν' ανθίζουν.

Β. Ούγκο.

ΕΙΧΕ ΒΑΡΟΣ...

—Τόν καθμένο τόσο θάρος να τόν ηλακώση!...
—Θα τὸ πάθαινε αυτό μιά μέρα. "Ολο έλεγε πως νοιώθει ένα θάρος πάνω στο στήθος του...

Δνέκδοτα ιστορίες

Ο ΝΤ'ΑΝΟΥΝΤΣΙΟ ΚΑΙ Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ

"Ο ντ' Ανούντσιο είχε κάποτε μεγάλη μανία με τα σκυλιά. Στο κτήμα του, στη Καμπουσιόνα, είχε κάτι θαυμάσια λαγωνικά, αλλά τα ωραία αυτά ζώα, ήταν πραγματικός θάνατος για τις κότες των γειτόνων. "Ετσι ο ντ' Ανούντσιο πλήρωνε κάθε τόσο αποζημιώσεις με την μεγαλύτερη μάστιγα γενναιοδωριά. Οι χωρικοί γύρω τον έμαθαν και έβριζαν τις κότες τους να τις τρώνε οι σκύλοι του ποιητή. "Επὶ τέλους κάποτε αὐτός βορέθηκε να πληρώνη αποζημιώσεις και μιά μέρα τις σταμάτησε τελείως. "Ετσι, κάποιος «παθόν» από τους σκύλους του, για να τον εκδικηθῇ, έσφαξε ένα από τα σκυλιά του. "Ο ντ' Ανούντσιο θύμωσε πολύ και έμηνυσε τον θηριώδη χωρικό. "Η δίκη θα γινότανε στην Φλωρεντία: τὸ ἀκροατήριό, λοιπόν, ἦτο πυκνὸν καὶ ἐκλεκτό.

—Τὸ δυστυχισμένο ζῶο, εἶπεν ὁ ντ' Ανούντσιο, λίγο προτού ἀρχίσῃ ἡ δίκη, ποτὲ δὲν θὰ ὑπωπτευόταν ὅτι θὰ συνεκέντρωνε μετὰ τὸ πάθημά του τόσο ἐκλεκτὸ κοινό...

"Ενας ἀπὸ τοὺς δικαστὰς τοῦ ἄκουσε τὰ λόγια του αὐτά, τοῦ εἶπε τότε, νομίζοντας ὅτι τοῦ κάνει κομπλιμέντο:

—Δὲν ἦλθαν γιὰ ἐκεῖνο τὸ ζῶο, μαῖντρε, ὅλοι αὐτοί, ἀλλὰ γιὰ σὰς!...

Οἱ «ἀκηκόετες» ἔσκασαν στὰ γέλια. "Εκτός βέβαια, ἀπὸ τὸν ντ' Ανούντσιο...

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΑΠΛΟΤΗΣ

"Ο βασιλεὺς τῆς Σουηδίας εἶναι ἕνας φανατικὸς θιασώτης τοῦ τένις. Στὴν γαλλικὴ Ριβιέρα, ὅπου πηγαίνει κάθε χρόνο περνᾷ μερικές μέρες ὡς ὁ κοινότοπος τῶν θνητῶν, περνᾷ τις ὥρες του στὰ γήπεδα τοῦ τένις, παίζοντας, ἀγνώριστος, μετὰ τοὺς ἄλλους παίκτας.

Μιά μέρα, ὅμως, ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς τὸν γνώρισε καὶ τοῦ ἔκαμε μιά βαθύτατη ὑπόκληση. Οἱ ἄλλοι τὰ ἔχασαν μαθαίνοντας μετὰ τοῦ ἐπαίξαν ὡς ἐκείνη τὴν ὥρα.

Καὶ ὁ καλοκάγαθος βασιλεὺς, ποὺ ἀντελήφθη τὴν ταραχὴ τους:

—Μὴν συγχίζετε φίλοι μου, βλέπω πολὺ καλὰ ὅτι δὲν με εἶχατε ἀναγνωρίσει: δὲν μ' ἀφήσατε νὰ κερδίσω!...

ΚΑΛΟΥ ΚΑΚΟΥ

"Ο Φόρδ, ὁ βασιλεὺς τῶν αὐτοκινήτων, εἶχε βγεῖ μιά μέρα περίπατο μόνος μετὰ τὸ αὐτοκίνητό του στὴν ἐξοχή. Ξαφνικά, μιά μικρὴ βλάβη καὶ τὸ αὐτοκίνητο σταματᾷ καταμεσῆς τοῦ δρόμου. "Εκείνη τὴν ὥρα, φάνηκε νὰ ἔρχεται κάποιος ἀλήτης, ποὺ ἄλλοτε ἦταν μηχανικός στὸ ἐργαστάσιό του, ἀλλ' εἶχε διωχθῇ γιὰτὶ ἔπινε πολὺ.

"Ο ἀλήτης, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀναγνωρίσει τὸν Φόρδ, προσφέρεται νὰ τοῦ ἐπισκευ-

άσῃ τὸ μοτέρ καὶ σὲ λίγο τὸ κατορθώνει.

"Ο Φόρδ ἐνθουσιασμένος τοῦ λέγει: —"Ελεγα πάντα γιὰ σένα ὅτι ἦσουν ἄξιος καλλιτέρας τύχης. Λέγε τώρα, τί προτιμᾷς: 3.000 δολλάρια ἀμέσως στὸ χέρι ἢ 150 δολλάρια τὸν μῆνα ἰσοβίως; —Προτιμῶ τις 3.000.

—Ναί, ἀλλὰ ἐγὼ θὰ σὲ συμβουλεύσω τὴν ράντα τῶν 150 δολλαρίων τὸν μῆνα. Τις 3.000 θὰ τις φᾶς γρήγορα ἐνῶ μετὰ θὰ ἐξασφαλίσῃς γιὰ ὅλη σου τὴ ζωὴ.

"Ο ἀλήτης χαμογέλασε:

—Δὲν ἔχετε δίκην εἶπε. Μετὰ τὴν τύχη, ποὺ ἔχετε, μπορεῖ αὐριο νὰ πεθάνετε καὶ νὰ χάσω τὴν ράντα μου!...

"Ο Φόρδ γέλασε μετὰ τὴν καρδιά του καὶ ὑπέγραψε τὸ τσέκ τῶν 3.000.

ΛΟΓΙΚΗ ΚΑΜΑΡΙΕΡΑΣ

"Η περίφημη ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Μαρσέλ Σαντάλ, ἔχει μιά θαλαμηπόλο ποὺ εἶναι πολὺ ἱπρόσεκτη καὶ διαρκῶς σπάζει. Τελευταίως ἔσπασε ἕνα ωραῖο βαρόμετρο ἀπὸ πορσελάνη τῆς Σαξωνίας ποὺ τὸ εἶχε κάνει δῶρο τῆς Σαντάλ, μιά Γερμανίδα πριγκίπισσα, θαυμάστριά της.

"Η καλλιτέχνης θύμωσε πολὺ καὶ ἔψαλλε τῆς ἀπρόσεκτης ὑπηρετρίως τὸν ἐξάσφαλό της.

"Η καμπαριέρα τὴν ἀκούσε μετὰ πολὺ ἡρεμία καὶ τὸ τέλος τῆς εἶπε:

—Τὴ φασαρία ποὺ κάνεις ἡ κυρία γιὰ ἕνα βαρόμετρο! Καὶ ὅμως, δὲν ἔχει, παρὰ νὰ κυττάξῃ ἔξω γιὰ νὰ ἰδῇ τί καιρὸ κάνει.

ΚΑΙ ΜΙΑ ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

"Ο μίστερ Μπράουν πηγαίνει νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ φίλο του Μακντόναλ, στὸ "Εδιμβούργο τῆς Σκωτίας. "Όταν φθάνει στὸ σπίτι, ἡ ὑπηρετρία τὸν πληροφορεῖ ὅτι ὁ κύριός της παντρεύτηκε καὶ εἶναι στὸ ταξίδι τοῦ μέλιτος. Μποροῦσε, ὅμως, ἂν ἤθελε νὰ ἰδῇ τὴν κυρία ποὺ ἦταν ἐπάνω.

—Πῶς εἶναι ἐπάνω ἡ κυρία, φώναξε, ὁ μίστερ Μπράουν, ἀφοῦ ὁ κύριος εἶναι σὲ ταξίδι τοῦ μέλιτος!

—"Ω! ἔκαμε ἡ ὑπηρετρία, ὁ κύριος εἶναι πολὺ οἰκονόμος καὶ πῆγε μόνος του ταξίδι...

ΟΙ «ΕΡΩΜΕΝΕΣ»
ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Σὲ ἕνα γεῦμα ὁ Μέγας Ναπολεὼν ἀφηγεῖται γιὰ μιά μάχη του στὴν Αἰγυπτο. "Η ἀφήγησις ἦτο λεπτομερής.

—Μὰ πῶς εἶναι δυνατόν, Μεγαλειότηε, διέκοψε ἡ κυρία Μπερτράν, ὅστερα ἀπὸ τόσα χρόνια νὰ θυμάστε λεπτομερῶς τοὺς ἀριθμοὺς κάθε μεραρχίας;

—Κυρία μου, εἰμαι ὅπως ἕνας ἔραστής ποὺ θυμιάται τις παλιές ἐρωμένες του...

Χριστούγεννα άλλου

Στὴν Ἀγγλία γιόρταζαν πολὺ περίεργα τὰ Χριστούγεννα, σὲ πολὺ παλιὰ ἐποχή. Στὰ 1012 — καθὼς ἀναφέρει ὁ Βίλγελμ δὲ Ντάλμσπαρρυ — χόρευαν, τὴν παραμονή, μέσα στὰ νεκροταφεία, «γιὰ νὰ εὐχαριστηθοῦν οἱ πεθαμένοι».

Στὴν Γερμανία, συνέβαινε τὸ ἴδιο. Τὴ Χριστουγεννιάτικη βραδυὰ τοῦ 1025, ἄνδρες καὶ γυναῖκες μεθυμένοι χόρευαν, σ' ἕνα νεκροταφεῖο, γύρω ἀπ' τὴν ἐκκλησίαν τοῦ χωριοῦ, κοντὰ στὸ Μαγδεμβούργο, κατὰ τὴ λειτουργία. "Ο παπᾶς βγήκε ἀπ' τὴν ἐκκλησία καὶ τοὺς ἀφώρισε, κι' οἱ δυστυχισμένοι χόρευαν ἀδιάκοπα ἕνα χρόνο, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ σταματήσουν, λέγει μιά παλιὰ παράδοση!

Στὴ Σουηδία καὶ στὴ Νορβηγία, — μέχρι τοῦ παρελθόντος αἰῶνος — τὰ Χριστούγεννα γιορτάζονταν κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπο: "Επὶ ὀκτῶ ἢ δέκα τρεῖς μέρες δὲν λειτουργοῦσε ἡ Δικαιοσύνη. "Ηταν ἀπηγορευμένο νὰ ἐκτελεσθῇ ἕνας κατάδικος καὶ νὰ δικασθῇ ἕνας κατηγορούμενος.

Στὴ Σερβία, τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων, τὰ παλληκάρια πηγαίνουν νὰ κόψουν ξύλα. Προτοῦ βάλουν τὸ πρῶτο κούτσουρο στὴ φωτιά, ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας χαράσσει ἐπάνω του μετὰ μέλι τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ καὶ τὸ ραίνει μετὰ σάρι ψάλλοντας τὰ «Χριστούγεννα».

ΚΑΤΑ ΓΡΑΜΜΑ...

—Σ' ἔστειλα νὰ πᾶς γρήγορα στὸ φαρμακεῖο καὶ σὺ παίζεις ἐδῶ;
—Μὰ δὲν μοῦ εἶπες μαμά, νὰ πάρω τὰ πόδια μου στὸν ὦμο;

Ἡ δεῖα Μπατσούρω στὸν Γκόγκο

Τὸ... κουλουριφέρ

τοῦ κ. Νικ. Τσεκὸ

Γκόγκου ἀνηψ'δάκ' μ',

Τοῦ τιλφταῖο σ' γραφοῦδ' Γκόγκου μ' μὴ ἰέκανι τὴν καπνὴρ νὰ μὴ πιάκ'ν συγκρία. "Ηταν' ἀνάγκ' βρὲ ἀνέμωσι νὰ πᾶς νὰ στήσ'ς μπαράκ' ἱπδὴς δὲν σὶ δώκανι μισὸν κουλουριφέρ'; "Αὐ' π'δάκ' μ' δὴ γάλασι οὐ κόσμους. Μπόραγες νὰ μὴ γράψ'ς νὰ στείλ' κι' ἄλλου παραδάκ' νὰ τοῦ ἀγουράσ'ς οὐλάκ'ρο κι νὰ πᾶς λέουντας. Θὰ μ' πῆς δὲ ὥσπ' νὰ σοῦ στείλ' τοῦ παραδάκ' κι νάρθ' οὐ κουλουριφέρ'ς θὰ ξιπάγιαζα. Πλῖτσι σ' ὅμους. "Η ἀφιντιά μ' σὰ φρόνιμ' νοικοκυρὰ ποὺ εἰμι ἱφρόντ'σα γιὰ τοῦ ζιστουκόπια τοῦν κουκάουν μ'. "Αγόρ'σα ἀπὸ τοῦν κύρ Μουτζούρα ἰένα μαγκαλάκ' κινούργιο κι θὰ τ' ἀνάψ' μὴ ληουκούκ'τσα γιὰ νὰ μὴν ξιπαγιαῖς'.

Τώρα Γκόγκου μ', ἀκ'σι κατ' ἄλλ' ποὺ θὰ σὶ κρένου. Καθὼς θὰ εἰδῆς στοῦ μπουλόγιου ποὺ τῶρα ποὺ εἰσι σπουδαγμέν'ς θὰ ξέρ'ς νὰ διαβάξ'ς τὰ κουλιβουργήματα τ'.

τοῦ κολὸ θὰ γενν'θῃ πάλ' οὐ Χριστούλ'ς μας. Τήρα τοῦ λ'πόν, νὰ βάλ'ς τὴν κινούργια φουστανέλλα σ' κι τοῦ κόκκ'νο σιγοῦν' ποὺ σὶ λέγου πλιέξ' μὴ τὰ χιράκια μ' κι νὰ πᾶς π'δάκ' μ' στὴν ἱκκλησία νὰ λειτουργ'θῇς. Δὲ θὰ φχαριστ'θῇς ὅπου εἶναι θὰ ἦσ'να ἰδῶ κι θ' ἀκ'γὶς τοῦν παπᾶ Μακρόγινο μὴ τὴ γλυκειὰ τ' φουνη. Ἀλλὰ πριέπ' νὰ πᾶς γιὰτὶ σάν κι τὰ λόγου μ' εἰσι κι σὺ χριστιανός. Κὶ τήρα κοψηρέ μ' μὴ φᾶς τίπ'τις πρὶν γιθῇς ἀντίδερου γιὰτὶ θὰ κουλαστῇς γιὰ ὅλα σ' τὰ χρόνια. Σήμειρις μὴ τοῦν ταχ'δρόμου τοῦν κύρ Γαροῦφο σοῦ στέλν' κι τοῦ τουμπερλέκ' σ' γιὰ νὰ πᾶ νὰ τὰ κρέν'ς. Πρόσιχι μ'νάχα νὰ μὴ καταχουνιάσ'ς δὲ τὰ μυλουμακάρουνα ποὺ θὰ σὶ δώσ'ν κι σὶ πιάκ' πόνους στὴν κ'λοιά γιὰτὶ τώρα δὲν ἰέχ'ς τὴ θεῖτσα σ' κουντὰ νὰ σὶ φιάξ' ἀλ'φασκιά κι ρίγανι γιὰ νὰ σὶ πιάσ'.

"Ιδῶ στοῦ χουριό, οὐ Τσουράπ'ς μετὰ τοῦν φουστανιλλῇ κι τοῦν ἱγγονό ἱκειάς τῆς κουτσουμπλεμέν'ς τῆς Σουρῆλους, ἱκάνανει κολλεγιά κι θὸ πάν νὰ τὰ κρέν'σι σὶ δὲλ'ς τῆς ὁμουχορίους. Πόσου σὶ λυπαῖμ Γκόγκου μ' ποὺ δὲν εἰσι κι ἰσὺ ἰδῶ νὰ τάλγιγς μαζί τ'ς

κι νὰ μάζιβις δικαροῦλις. Ἀλλὰ δὲ μὴ γνοιάξ'. Κὶ ἱκειὰ στὴν Ἀθήνα τὰ λόγου σ' Γκόγκου μ', σάν ἱέξυπνου κι γραμματιζοῦμινο πιδὶ ποὺ εἰσι, θὰ τὰ κριέν'ς καλὰ κι θὰ μαζώξῃς μπόλ'κις δικαροῦλις γιὰ νὰ ἔχ'ς χαρτζηλ'κάκ' τὰ Χριστούγινα. Τήρα μ'νάχα, ἂν σὶ περισέφουνι τίπ'τις νὰ μ' ἀγουράσ'ς τοῦν κουλουριφέρ' γιὰτὶ ὅσου κι ἂν ζιστένουμι μὴ τοῦ μαγκαλάκ', ὄντας πιάσουνι τὰ ποῦλλά χιόνια θὰ τοῦν χρεαστῶ.

"Εχ'ς ποῦλλά χιριτίσματα, Γκόγκου μ' ἀπὸ τὴ Μουλουχάνθη ποὺ ἡ καψιρὴ σὶ περιμέν' γιὰ νὰ σοῦ δειξ' τοῦν γιοῦ τῆς ποὺ ἰέβαγλι κιόλας δ'ντάκια. Κὶ πῶσου σὶ μοιάξ'. Γκόγκου μ'. "Αν εἶχε μ'στάκ', κι ἱκειὸ τοῦ τσουλούφ' ποὺ ρίχν'ς τὸ λόγου σ' μπρουστά στοῦ μάτ' σ'θὰ ἦνταν ἴδιος κατὰτίδος ἱσοῦ. "Αν πῆς γιὰ τὴν χαρά μ', οὐτὶ μποροῦ νὰ στὴν περιγράψ'. "Αὐ κι μὴ τοῦ δίκην μ'. "Ιγγουνάκ' μ' δὲν εἰνι; Σὲ πικικαλῶ μ' νάχα στείλι κανένα γραφοῦδ, κι στὴ Μουλουχάνθ', σὰ γ'ναῖκα σ' ποὺ εἰνι κι γράφ'ς δὲ εἰσι οὐ ἄντ'ρας σ' ἄφοδ ἰέγιτι κι πιδὶ γιὰτὶ φοβᾷται μὴν τὴν ξεχάσῃς ἱκειὰ στὴν Ἀθήνα κι τὰ φιάξ'ς μὴ καμῖνινα ἄλλ'. "Όπου σὶ εἶπα νὰ κάν'ς πιδὶ μ', κι μὴ σὲ γνοιάξ'. "Ιγὼ εἰμι ἰδῶ ἡ θεῖτσούλα σ'ποῦ θὰ τὴν προσέχου κι θὰ σὶ γράψ' ἀμέσως ἂν τὴν πιάκου νὰ γλυκουσταλιάξ' μὴ κανένα ἄλλου χαῖβάν' σάν κι τοῦ λόγου σ'.

Φλῶ τοῦ μαγ'λάκ' σ' ἂν τοῦ ἰέχ'ς πλυμένου. Ἡ θεῖτσα σ' Μπατσούρω.

Ν. ΤΣΕΚΟ

Καγκουλάρ καὶ Κού-Κλούξ-Κλάν

Σ' ένα σταθμό του μετρό του Παρισιού, είχαν βρῆ ένα μυστηριώδες ιηγάνημα, που έμοιαζε σάν μπόμπα με ρολόι. Ήταν τῶ ὄντι μπόμπα, μὰ ἀβλαβής. Περιείχε ἕνα μπιλιέτο με γραμμένους τούς ἑξῆς στίχους, πού ἀποτελοῦσαν παρωδία γνωστοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ.

Ὁὐλί... Ὁὐλί...

Οἱ Καγκουλάρ... Οἱ Καγκουλάρ. Κάποιος φαρσέρ θέλησε νὰ πειράξη τὴν ἀστυνομία, βάζοντάς τὴν σὲ ἀμηχανία. Ἡ γαλλικὴ ἀστυνομία νομίζει τῶ ὄντι, ὅτι βρίσκεται στὰ ἴχνη μεγάλῃς μυστικῆς ἐταιρίας τρομοκρατῶν, γύρω ἀπὸ τὴν δράση τῆς ὁποίας γράφονται ἤδη πολὺ φανταστικά πράγματα.

Οἱ Καγκουλάρ! Ἰδοὺ ἕνα καινούργιο θέμα, πού ἀπασχολεῖ τώρα τὴν θερμὴ φαντασία τῶν Γάλλων καὶ τῶν μυθιστοριογράφων τῶν, πού ἔχουν ἐξαγνίσει πιά τίς ἱστορίες τοῦ Ροκαμβόλ, τῶν ἀπάχων, τοῦ Φαντομά καὶ τοῦ Ἀρσέν Λουπέν. Οἱ Καγκουλάρ ὅμως δὲν εἶναι κοινὸι ἐγκληματίαι, οὔτε «καθὼς πρέπει» λαποδύτες, ὅπως προσπαθοῦν νὰ τοὺς ἐμφανίσουν μερικοί. Εἶναι ἀπλούστατα πολιτικοὶ συνωμότες, ἐπαναστάται μοναρχικοί, πού προπαρεσκευάζαν στὰ ὑπόγεια τοῦ Παρισιῦ τὰ σχέδια τῆς ἐπαναστάσεώς τῶν. Μὲ τὸ σκοτεινὸ πρόσωπο τοῦ Φαντομά, πού ἤθελαν νὰ τοὺς παρομοιάσουν μερικοί δὲν ἔχουν καμμιά ἄλλη σχέση ἐκτὸς ἀπὸ τὸ κάλυμμα, ἀπὸ τίς κουκούλες, πού τίς φοροῦσαν κρύβοντας τὸ πρόσωπό τους.

□ □

Τὸ κάλυμμα αὐτὸ τὸ ἔχουν χρησιμοποήσει πολλοί, πρὶν ἀπὸ τοὺς μοναρχικοὺς τῆς Γαλλίας. Στὴν Ἰταλία τὸ χρησιμοποιοῦσαν τὰ μέλη τοῦ «Σωματείου τῆς Φίλευσπλαγχνίας» πού μετέφεραν τοὺς ἀσθενεῖς στὰ νοσοκομεία καὶ οἱ ἀδελφοὶ τῆς ἐταιρίας ἡ «εὐθανασία», πού μετέφεραν τοὺς σωροὺς τῶν συναδέλφων τῶν στὸ νεκροταφεῖο. Οἱ κουκούλες τῶν πρώτων ἦσαν μαῦρες, τῶν δευτέρων ἄσπρες. Παρόμοια καλύμματα φοροῦν στὴν Ἀμερική τὰ μέλη μιᾶς ἰσχυρᾶς αἰρέσεως, τῆς αἰρέσεως τῶν Κού-Κλούξ-Κλάν.

Οἱ κουκούλες πού φοροῦν οἱ τελευταῖοι εἶναι ἄσπρες καὶ μυτερές. Παρόμοιες εἶναι καὶ ἐκεῖνες πού φοροῦν οἱ Καγκουλάρ, με τὴ διαφορά ὅμως πὼς εἶναι μαῦρες, σάν τὴ νύχτα. Ἀλλωστε οἱ τελευταῖοι φαίνεται, ὅτι ἐκινεῖται κατὰ προτίμηση τὴν νύχτα. Λέγεται μάλιστα, ὅτι τὴν νύχτα ἔκαναν ἐπιδρομὲς στὶς ἑδρες διαφόρων ὁργανώσεων τῆς αἰσιοτερᾶς καὶ ἔπαιρναν τὰ ὄπλα, πού ἦσαν κρυμμένα ἐκεῖ.

□ □

Πόσο διαφορετικὴ ἦταν ἡ ἀποστολὴ τῆς κουκούλας, πού φοροῦσαν τὰ μέλη

τῶν δύο ἰταλικῶν ἀδελφοτήτων πού ἀναφέραμε πέρα πάνω! Κάτω ἀπὸ αὐτὲς ζητοῦσαν νὰ ἐξισωθοῦν ὅλοι: πτωχοὶ καὶ πλούσιοι, ἀριστοκράτες καὶ πληβεῖοι καὶ νὰ ἐκτελέσουν ἕνα ἐξαιρετικὰ χριστιανικὸ καὶ φιλόανθρωπο ἔργον. Ἐνῶ οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ χρησιμοποιοῦν τὸ κάλυμμα αὐτό, γιὰ νὰ μποροῦν, χωρὶς νὰ βλέπῃ κανεὶς τὸ πρόσωπό τους νὰ προβαίνουν στὶς πολιτικές τους ἐνέργειες, κατὰ τρόπο πῶ ἀσφαλῆ. Καὶ στὴν Ἀμερική οἱ Κού-Κλούξ-Κλάν, εἶναι ὁ τρόμος καὶ ὁ φόβος τῶν πολιτῶν καὶ τῆς ἀστυνομίας. Ὁλόκληρες πομπὲς λευκῶν φαντασμάτων ἐμφανίζονται ἑξαφῶνα σὲ διάφορα μέρη, κρατώντας στὰ χέρια τοὺς ἀνάμμενες δάδες.

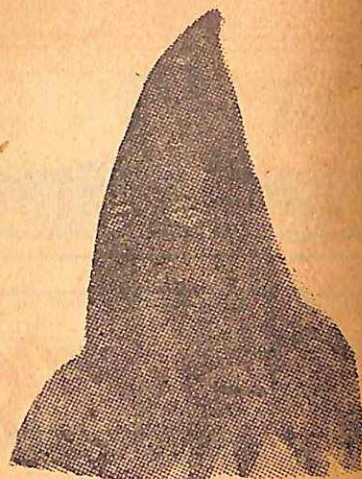
Μιά τέτοια πομπὴ ἔκανε τὴν ἐμφάνισή της ἐδῶ καὶ μερικὲς μέρες κοντὰ σὲ μιὰ μιὰ μικρὴ πόλιν στὸ Μίλντ Οὐέστ τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν. Οἱ κοκουλόφοροι εἶχαν μπροστὰ τους ἕναν σύντροφό τους πού κρατοῦσε ἕνα σταυρό. Ὑστερα ἀπὸ λίγες ὥρες οἱ Κού-Κλούξ-Κλάν ἐλύτνισαν ἕνα μαῦρο, πού εἶχε ραπίσει ἕνα χαμίνι, πού τὸν εἶνε περιέχει.

Ἐνας ἀκριβῶς ἀπὸ τοὺς κυριώτερους σκοποὺς τῶν Κού-Κλούξ-Κλάν εἶναι νὰ ἐμποδίσουν με ὅλα τὰ μέσα τὴν χειραφέτηση τῶν μαύρων καὶ ἐρυθροδέρμων, ἄλλωστε ἡ αἵρεσις αὕτη ἀρχισε ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, ὅταν μετὰ τὴν νίκη τῶν Βορείων κατὰ τῶν Νοτίων κατηργήθη ἡ δουλεία. Τότε πρωτοδιδρύθηκαν μυστικὲς ἐταιρίες, πού διέτρεχαν τίς νότιες

ΦΟΒΕΡΟΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟ

— Θὰ πάρω μόνο τὸν μικρὸ γιατί τὸ φῶς δὲν φθάνει γιὰ τοὺς δύο σας.

Ἐνας καγκουλάρ

κυρίως πολιτείες καὶ ἐπροπαγάνδιζαν νὰ μὴν ἀναγνωρισθοῦν στοὺς μαύρους τὰ ἴδια δικαιώματα, πού ἔχουν οἱ λευκοὶ πολῖται.

□ □

Ἡ ὁργάνωσις τῶν Κού-Κλούξ-Κλάν πρωτοδιδρύθη στὸ Πουλάκι, στὴν Πολιτεία τοῦ Τένεσι. Τὰ πρώτα δὲ μέσα πού μεταχειρίσθηκαν οἱ ὁπαδοὶ τῆς ἦταν ἡ τρομοκρατία καὶ ἡ βία. Τὴν μεγαλειτέρα δύναμή της ἡ ἐταιρία αὐτὴ τὴν πήρε μετὰ 1865-1868, ὁπότε κατάρθωσε νὰ ἔχῃ 5 ἑκατομμύρια ὁπαδοὺς σ' ὅλη τὴν χώρα. Τότε ἀναγκάσθηκε νὰ ἐπέμβῃ ἡ Πολιτεία καὶ τὸ ἀμερικανικὸ Κογκρέσο ἐψήφισε στὰ 1872 ἕναν αὐστηρότατο νόμο πού διέλυε ὅλες τίς μυστικὲς ὁργανώσεις. Πολλοὶ Κού-Κλούξ-Κλάν συνελήφθησαν καὶ ἐτιμωρήθηκαν παραδειγματικά. Ὑστερα ἀπὸ τὴν καταδίωξιν αὕτη ἡ ὁργάνωσις ἀρτίως νὰ παρακινεῖται καὶ νὰ χάνῃ τὴν δύναμή της, πολλοὶ δὲ πίστευαν πὼς διελύθη καὶ ὅλας. Στὰ 1915 ὅμως ἐαναφαίνεται ἐπὶ μέση. Ἐνῶ παστῶρ, ὁ Τζῶν Σίμονς, μέλος τῆς ἐταιρίας κατάρθωσε ὅχι μόνον νὰ τὴν ἀναδιοργανώσῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀναγνώρισή της ἀπὸ μερικὲς πολιτείες. Τώρα ἀλλάζαν τὰ σύμβολα τῶν Κού-Κλούξ-Κλάν. Ὅχι πιά ἐπίσημοι διωγμοὶ τῶν ἀλλοδέρμων, ἀλλὰ ἀγῶν γιὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς λευκῆς φυλῆς καὶ διατήρησιν τοῦ «καθαροῦ ἀμερικανισμοῦ». Μὲ μεθόδους καθαυτὸ τεκτονικὲς, ἀλληλοβοηθείας καὶ ἀλληλοὑποστηρίξεως οἱ Κού-Κλούξ-Κλάν κατάρθωσαν μετὰ τὸ 1915 νὰ κάνουν μεγάλας προόδους.

□ □

Κατὰ τὸν μεγάλο πόλεμον οἱ βιομήχανοι τῆς Ἀμερικῆς ἐπειδὴ ἔλειπαν τότε ἐργατικά χέρια, ἀναγκάσθηκαν νὰ πάρουν πολλοὺς μαύρους. Οἱ Κού-Κλούξ-Κλάν ἔκαναν τότε πὼς δὲν καταλαβαίνουν, μὰ μόλις τελειώσεν ὁ πόλεμος ἐξανάρχισαν τὸν ἀγῶνα, καταφεύγοντας συνειθέστατα σὲ βίαια μέσα.

Τέτοια εἶναι σήμερον ἡ δύναμή των, πού στὰ 1928, χάρις στὴν ὑποστήριξή των κατάρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ ὡς πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ὁ ρεπουμπλικάνος Χούβερ.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΕ ΚΑΠΟΙΟ ΠΥΡΓΟ

Ἐνα ἀριστουργηματικὸ διήγημα
τῆς ΕΘΕΛ ΜΑΝΙΝ

Στὸ γραφεῖο, τὸ γεγονὸς ἐθεωρεῖτο ἀναμφισβήτητο: ἡ μὲς Μπλάιτ ἐξεχώριζε ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὑπαλλήλους, ἦταν ἀνωτέρας κοινωνικῆς τάξεως, καὶ ἂν τώρα ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ ἐργάζεται αὐτὸ ὀφείλετο ἁπλῶς καὶ μόνον στὸ ὅτι ἡ οἰκογένειά της εἶχε ἐπεσεῖ.

Κι' ἦταν ὁμορφὴ ἡ μὲς Μπλάιτ. Ψιλλή, λεπτὴ, κομψή, με θαυμασία πόδια, καὶ ὑπέροχα χέρια. Ὅ,τι καὶ ἂν φοροῦσε, καὶ τὸ πῶ ἀπλὸ ἀκόμη, ἦταν ὡραῖο, τῆς ἔδινε μιὰ χάρι, ἕναν ἀέρα ἀριστοκρατικόν. Καί, φυσικά, γιὰ νὰ ἐξοδεύῃ τόσα γιὰ τὴν ἐμφάνισή της, θὰ πῇ ὅτι κέρδιζε ἀρκετά, καὶ ὅτι ὅλα της τὰ λεφτὰ τὰ ἐξόδευε γιὰ τὸν ἑαυτὸς της. Δὲν θάδινε, συνεπῶς, οὔτε σελίνι στὸ σπίτι της — κατοικοῦσε κάπου στὴν Κάρζον-Στρήτ, ἐκεῖ γύρω τέλος πάντων.

Ὅλοι, λοιπόν, τὴν ἐθαύμαζαν καὶ τὴν ἐσέβοντο, καὶ κανεὶς ποτὲ δὲν εἶνε τολμηθεῖ νὰ τὴν φωνάξῃ ἁπλῶς Τέρρυ ἢ ἔστω καὶ Τερέζα, πού ἦταν τὸ μικρὸ τῆς ὄνομα.

Τὸ ὅτι ἡ μὲς Μπλάιτ θὰ ταξίδευε στὶς γιορτὲς τῶν Χριστουγέννων στὴν Εὐρώπη, ὅπου θὰ ἐπιδιδόταν στὰ χειμερινὰ «σπὸρ», ὅπως ἀντιλαμβάνεσθε, δὲν ἐξόφνιασε κανένα. Οἱ συνθησισμένοι ὑπαλλήλικοι δὲν ὄνειρευόνταν, αὐτὲς τίς μέρες, παρὰ τὴ ζεστασιά τοῦ δωματίου τους ἢ, τὸ πολὺ-πολύ, μιὰ μικροῦλα ἐκδρομὴ στὰ περὶχωρα τοῦ Λονδίνου, ἐνῶ μιὰ μὲς Μπλάιτ, μιὰ — ἔστω καὶ ἐπεσμένη — δεσποινὶς τοῦ καλοῦ κόσμου, φυσικά δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ πάῃ, τουλάχιστον στὴν Εὐρώπη.

Ἡ φαντασία τῶν συναδέλφων της ἐξόφνησε πυρετωδῶς καὶ λὲς καὶ τὴν ἐβλεπαν στὸ ἀναπαυτικὸ «βαγκὼν-λί» πούθὰ τὴν μετέφερε ἀπὸ τὸ κοσμοεξοικουμένο, ἀπ' τὸ ὄνειρεμένο Παρίσι, στὴν Αὐστρία, σὲ κάποιο μακρινόν, μὰ τόσο κοσμικὸ χωριουδάκι, ὅπου οἱ λάτρες τοῦ «σκί» βρίσκονται κυριολεκτικὰ, στὸ στοιχεῖο τους.

Τὴν φανταζόταν — καθὼς τὸ τραῖνο θὰ διέσχίζε τὴν χιονοσκεπασμένη Ἑλβετία — καθισμένη στὸ παράθυρο τοῦ «βαγκὼν-ρεστωράν», νὰ ρεμβάζῃ, ἐνῶ τὸ χιόνι ἔξω θὰ παιγνίδιζε, θὰ στριφογυρνοῦσε, με χάρι καὶ ἀπαλότητα.

Τέλος θὰ ἔφτανε στὸν εὐλογημένον τόπο, στὰ ἄγρια, ἐπιβλητικὰ βουνά, πού οἱ μικροὶ ὑπάλληλοι τὰ γνώρισαν στὶς κυριακάτικες ἐκδόσεις τῆς ἐφημερίδας τους, ἀπ' τίς εἰκόνες τῶν ἀνταποκριτῶν.

Ζήλευαν οἱ συνάδελφοί της, μὰ ἦσαν καὶ περηφάνοι πού κάποιος ἀπ' ἀνάμεσά τους, μποροῦσε νὰ ταξιδεύῃ στὴν Εὐρώπη καὶ νὰ ἀπολαμβάνῃ τὴν ἡδονὴ τῶν «σπὸρ» τοῦ χιονιοῦ. Κάποια ρόδινη, εὐχάριστη ἀνταύγεια σκοσκοῦσε τὸ ὄνειροπόλημά τους αὐτὸ καὶ στὰ δικά τους τὰ μονότονα, τὰ κρῦα Χριστουγέννα.

□ □

Ἐλα ὅμως πού ἡ μὲς Μπλάιτ, διασχί-

ζοντας τὴν Ἑλβετία στὸ κομψὸ «βαγκὼν-ρεστωράν», οὔτε καὶ συλλογιζόταν — ἔστω καὶ τόσο δά — τοὺς φτωχοὺς συνάδελφούς της.

Ρουφώντας τὸν καφέ της καὶ καπνίζοντας τὸ λεπτὸ τσιγάρο μετὰ τὸ χρυσὸ ἐπιστόμιο, φλυαροῦσε εὐχάριστα μετὰ τὸν χαριτωμένο — καὶ κατὰ τὰ φαινόμενα πᾶμπλουτο — Βιεννέζο ἔμπορο, πού καθόταν ἀπέναντί της, μαγεμένος — αὐτὸ ἦταν δά φανερό — ἀπ' τὴν χάρι καὶ εὐγένειά της.

Περὶτὸ νὰ ἀναφερθῇ ὅτι ἡ μὲς Μπλάιτ ἀντιλαμβάνονταν ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ π' ἕναν κοινόν, κοινότατο ἔμπορο, πάντως ὅμως ἀρκετὰ εὐχάριστο καὶ εὐγενικό, ὅπως εἶναι ἄλλωστε καὶ ὅλοι οἱ Βιεννέζοι.

Τοῦ μιλοῦσε, ἔτσι ἀόριστα, μὴ δίνοντας τάχατες μεγάλη σημασία γιὰ τὰ κέντρα τοῦ Λονδίνου καὶ γιὰ τίς διασκέδασεις τῆς ἀριστοκρατικῆς τάξεως. Ἦξερε κόσμον πολὺ ἡ μὲς Μπλάιτ... Ὅλους... ἢ μᾶλλον — ὅπως παρατήρησε χαμογελώντας — ὅλους τοὺς καθὼς ἵππει.

— Ὅχι! Δὲν θὰ περάσω, φώναξε ὑστερικά.

η μίς Μπλάιτ θα είχε κρατήσει δωμάτιο.

Τώρα — μεταξύ μας — η συντροφιά του κυρίου αυτού δεν ήταν και τόσο εξαιρετική, υπήρχε όμως και το άλλο. Θά ήταν οποσδήποτε διασκεδαστική ή ζωή σ' έναν Πύργο. Και, στο κάτω-κάτω, ένας Πύργος είναι πάντα ένας Πύργος, πράγμα έξω από τα συνηθισμένα, δηλαδή.

—Θά έχω πολλούς καλεσμένους για τις γιορτές, συνεπλήρωσε κάποια στιγμή ο Χέρ Χόλτζερ.

Αυτό το τελευταίο επιχείρημα, έπεισε οριστικά την μίς Μπλάιτ να δεχθεί την πρόσκλησή του.

Δέν ήταν σωστό, φυσικά, να δεχθεί για τόσο πεζούς λόγους, μα σάμπως το σφάλμα ήταν δικό της; Ποιός του φταίγει το έμπορο αυτό, σάν ήταν άμόρφωτος, άκοινώνητος κι' άσχημος, και δέν προσήλκυε τον κόσμο παρά με τα πλούτη και τον Πύργο του;

Δέχθηκε, λοιπόν, την πρόσκληση και τότε μόνον, η μίς Μπλάιτ, συλλογίσθηκε τους φτωχούς συναδέλφους της που θ' άνοιγαν τόσα δά τα μάτια τους, όταν θά μάθαιναν ότι είχε περάσει τα Χριστούγεννα σέ κάποιο Πύργο, στην Αυστρία.

□ □

Η ανάποδα πράγματα που συμβαίνουν καμιά φορά σ' αυτόν τον κόσμο! —Επειδή αυτός ο Χέρ Χόλτζερ έτυχε να έχη λεφτά, είχε θεωρήσει υποχρέωσή του να κατοική και σέ Πύργο. Ένω υπήρχαν τόσοι και τόσοι, πολύ πιο ένδεξιμένοι να ζωογονήσουν με την παρουσία τους το πανάρχαιο, άριστοκρατικό αυτό οικόδομημα, που είχε κάποια γάχη ρωμαντική, αιθέρια, καθώς ξεχώριζε στο λευκό φόντο του βουνού, γκρίζος, σκοτεινός και έπιβλητικός όγκος!

—Επειτα όλοι αυτοί οι προσκεκλημένοι του πυργοκύριου, τι κοινοί που ήταν Θεέ μου! Πώς τολμούσαν να κυκλοφορούν στις άπέραντες αβύσσους με τα άστραφτερά παρκέτα, συζητώντας βαρυσημάντα περί μουσικής και δέν—ξέρω—τι—άλλο! Τις ώρες που έβγαίναν στο υπαίθριο για να κάνουν «σκί», λές και συναγωνίζονταν ποιός θα παρυσιασθή ντυμένος πιο καθημερινά. Φορούσαν αδιάβροχο, και χονδροκομμένες φανέλλες. Μόνη ανάμεσά τους ξεχώριζε η μίς Μπλάιτ, με τα χρωματιστά «πουλόβερ» της, τα ψηλά γάντια και τα κοψα «κακκόλ» της.

Δέν φρόντιζαν, μετά, αυτοί οι άνθρωποι, να πάρουν μαζί τους, τίποτε σάντουιτς και ποτά για να πάνε λίγο πιο κάτω, να στρωθούν στο χιόνι και να κολατσίουν. Ούτε καν φρόντιζαν να φωτογραφηθούν. —Όπως δέ την πληροφόρησαν, δέν επέτρεπαν στους φωτορεπόρτερ να έμφανισθούν εκεί στα περίχωρα. Δυσάρεστο αυτό, φυσικά, γιατί άλλοιώς πιθανόν οι φτωχοί συνάδελφοί της του Λονδίνου να έβλεπαν τη φωτογραφία της στην κυριακάτικη έκδοση της έφημερίδας τους.

□ □

Τέλος όμως, ο Θεός την λυπήθηκε φαίνεται, και την έπομπή έκανε την εμφάνισή του κάποιος νεαρός Σουηδός —Γιάנסεν λεγόταν, μα φιλικά τον αποκαλούσαν σκέτα: Γιάν, — και πού, όμολογουμένως ήταν κομψός και καθώς πρέπει.

—Αν εξαιρέση κανείς κάποια παράξενη μικρούλα Βιεννέζα — την φρουλάιν

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ Σ' ΕΝΑ ΠΥΡΓΟ

Νόυμαν — που έδειχνε νάξερε όλον τον κόσμο και την όποιαν η μίς Μπλάιτ, δέν μπορούσε να χωνέψη, ο νεαρός Σουηδός και η νεαρά Άγγλίδα ήταν οι μόνοι νέοι μέσα στον Πύργο.

Παράξενη κοπέλλα η φρουλάιν Νόυμαν. Ντυνόταν άπλά, δέν βαφόταν, και διαρκώς τραγουδούσε, λές και την πληρώναν γι' αυτό. Το γούστο είναι ότι όλοι την εύρισκαν συμπαθητικά και νόστιμη. Εκτός, φυσικά από την μίς Μπλάιτ, που, πάνω απ' όλα δέν μπορούσε να υποφέρει και τα άπαίσια άγγλικά της. Άδιόφορο άν τα δικά της τα γερμανικά ήταν τρισεγρότερα.

Τις σκέψεις αυτές τις άνεκοίνωσε και στον μόνο άνθρωπο που μπορούσε να την καταλάβη, στον Γιάν, που γέλασε και παρετήρησε ότι η Φρουλάιν Νόυμαν ήταν, κατά την γνώμη του νόστιμη και χαριτωμένη μάλλον.

Αυτό το περίμενε η μίς Μπλάιτ. —Ηξερε ότι ο Σουηδός φίλος της ήταν ευγενικότατος, και έπειτα, όταν κανείς είναι όμορφος και καλοφτιαγμένος σάν τον Όλσφ Γιάνσεν, κρίνει μάλλον επεικώς τους άλλους συνανθρώπους του. —Η αλήθεια είναι ότι ο Γιάν είχε ζωηρή και κάπως τη ζωή του Πύργου, και, για την ακρίβεια της μίς Μπλάιτ. Γι, αυτόν τώρα φορούσε τα ώραιότερα της «σουέτερ», και τις πιο κομψές τουαλέτες της. Γι' αυτόν μόνο θάθελε να παρυσιασθή να παίξει πιάνο στο δωμάτιο το φωτισμένο άμυδρά από τα άσημένα κηροπήγια, όπως ακριβώς έκανε η φρουλάιν Νόυμαν που τραγουδούσε με μια εύκολια, σάν πουλί. Κι' όλος ο κόσμος την χειροκροτούσε, ένω ο Γιάν κυττούσε χαμογελώντας την μίς Μπλάιτ, που δυσχερατιόταν φανερά για την έπιτυχία της μικρούλας Βιεννέζας με την άηδονόλα φωνή, και την παράξενη, έξυπνη μουσουδίτσα.

□ □

Με το φως των κεριών η φρουλάιν Νόυμαν, ήταν όμορφη — αυτό δέν το άμφισβητούσε κανείς — έξω όμως, στο υπαίθριο, θριάμβευε η μίς Μπλάιτ. Τα χρυσάφενια μαλλιά της, δέν όφειλοντο σέ γελοίες βαφές, ήταν φυσικάτα — πράγμα σπανιότατο — καθώς και οι μακρές, γυριστές βλεφαρίδες της.

Ο νεαρός Γιάν δέν χόρταινε να την θαυμάζει. Κι' αυτό της άρκουσε. Τόν έρωτα δέν τόν ένοιωσε δέν τόν έπιθυμούσε, ένω τόν θαυμασμό — ά ναι — αυτόν τον ζητούσε. Της άρεσε να δέχεται δώρα από κυρίους πλουσίους και κομψούς: λουλούδια, κοσμήματα, προσκλήσεις σέ θέατρα και άριστοκρατικά κέντρα, τηλεφωνήματα και γράμματα καθημερινά. —Όταν όμως οι διάφοροι έρασταί της τολμούσαν να άπαιτήσουν και κάποια άνταπόδοση ή ζητούσαν να γυρίσουν την ύπ όθεση αυτή στο αίσθημα, τότε η μίς Μπλάιτ, διέκοπτε κάθε σχέση.

—Ηξερε πολύ καλά ότι το ένστικτό της το γυναικείο θα την είδοποιούσε όταν θα παρουσιαζόταν η μοναδική, ή άληθινή Τύχη. Και τότε... τότε ήξερε πως να φερθή.

Με τον Γιάν όμως το πράγμα διέφερε. Άντιλαμβάνονταν ότι την εθαύμαζε, ότι την άρεζε κι' άς μην της έστελνε λουλούδια ή κοσμήματα. Άρκοιαν τα χαμόγελά του και οι ματιές του. Γύρω της όλος ο κόσμος ή-

ταν μια άγνη κάτι το άόριστο, και μόνος ξεχώριζε ο Γιάν, και δίπλα του—ξανθή νεράδα — ή ίδια.

□ □

—Όλη η παρέα άπεφάσισε μιάν έκδρομη στην κορυφή του γειτονικού βουνού την ήμέρα των Χριστουγέννων. Θά ξεκινούσαν στις πέντε τα ξημερώματα και κατά το μεσημέρι θά έφθαναν στην «Καλύβα». —Από κεί θα σκαρφάλωναν στην κορυφή και σέ λίγες ώρες θά έπέστρεφαν και πάλι στην «Καλύβα», όπου θά έτρωγαν, και με τραγούδια και κιθάρες θά γιόρταζαν τα Χριστούγεννα. Το άλλο πρωί θά ξαναγυρνούσαν στον Πύργο.

—Η ανάβασις ήταν εύκολωτάτη. Θά έπαιρναν μαζί τους και «σκί» για να διασχίσουν την κορυφή.

Την παραμονή όλοι βρίσκονταν σέ μια πυρετώδη κίνηση. Λάδωναν τα χιονοπαπούτσια τους και τα «σκί» και έτοιμάζαν τα ρούχα και τα σακκιδιά τους.

Μόνον η μίς Μπλάιτ δέν φαινόταν ένθουσιασμένη. Ζήτησε να μην την πάρουν μαζί τους γιατί, δυστυχώς, δέν ήξερε και τόσο καλά «σκί». —Όλοι όμως γέλασαν και την διαβεβαίωσαν πως κανείς, ανάμεσά τους, δέν ήταν πρωταθλητής, και ότι για μιάν τόσο τιποτένη ανάβαση δέν χρειάζονταν και εξαιρετική πείρα. —Άλλωστε, προχθές άκούη, ο Χέρ Χόλτζερ, τους διηγόντας τους όρειβατικούς άθλους της. Δέν χρειάζονταν δά και τόσο μετριοφροσύνη.

—Ο Γιάν έπέμενε περισσότερο από όλους. Μα πως ήταν δυνατό να την αφήσουν ολομόναχη στον Πύργο, άφοι, ως και οι ύπηρετες, θά λάμβαναν μέρους στην έκδρομή.

—Μπορώ να μείνω σ' ένα από τα γειτονικά ξενοδοχεία, ή, το πολύ—πολύ, να γυρίσω πίσω στην Άγγλία, του είπε η μίς Μπλάιτ.

—Ο Γιάν όμως ούτε να το συζητήσει καν έδέχθηκε. —Θάρχόταν μαζί τους. Τελείωσε! Την ανέλαμβανε εκείνος. Το είπε αυτό έτσι μ' ένα παράξενο χαμόγελο, που έκανε την νέα ν' άνατριχιάσει ευχάριστα και να δεχθή. Φυσικά, μαζί του, ήταν ίκανή να κάνει και τους πιο άπίθανους άθλους.

Ξεκίνησαν, ένω έζω το σκοτάδι ήταν άκόμη πυκνό. Το φως των φαναιριών παιγνίδιζε ζωηρά. Μπροστά πήγαινε ο Γιάν, τον άκολουθούσε η μίς Μπλάιτ και πίσω της έρχόταν ο Χέρ Χόλτζερ. —Ετσι δέν είχε να φοβηθή τίποτε, την διεβεβαίωσαν γελώντας, άν και — της έπανέλαβαν — η ανάβασις αυτή ήταν, κυριολεκτικά παιγνίδι.

Δέν πέρασε μιάν ώρα, καλά—καλά, και η μίς Μπλάιτ άρχισε να άντιλαμβάνεται ότι αυτό που οι βουνησιοί συντρόφοί της έθεωρούσαν άπλο και εύκολο, ήταν για την ίδια δυσκολώτατο, και ότι όταν χαρακτηρίζαν τους έαυτούς τους άπειρους, είχαν υπ' όψιν τους, στην σύγκρισή τους, με άληθινούς παγκόσμιους πρωταθλητές.

Κι' οι φίλοι της όμως άπορούσαν με το φόβο της, που τόν εύρισκαν άδικαιολόγητο.

—Όταν έφθασαν στην κορυφή, όλοι σταμάτησαν για να ντύσουν με δερμάτα τα σκί τους, κι' άπόρησαν για δεύτερη φορά, διαπιστώνοντας ότι η μικρούλα Άγγλίδα, άγνοούσε το σκοπό αυτού του ντυσίματος. Στην άρχή, μάλιστα, ο Χέρ Χόλτζερ σκέφθηκε, ότι πιθανόν η μίς Μπλάιτ να άστειευόταν,

και χαμογέλασε — να μη δείξη πως δέν άντιλαμβάνονταν το άγγλικό χιούμορ. Σιγά—σιγά όμως, πείσθηκε ότι ή νέα φοβόταν σ' αλήθεια, ότι άγνοούσε τη χρήση των δερμάτων, και, με λίγα λόγια, ότι είχε κάπως φουσκώσει στην άρχή τους όρειβατικούς άθλους της.

Μόνον σάν έφθασαν στη μέση της διαδρομής, η μίς Μπλάιτ άντελήφθη ότι έπρόκειτο να περάσουν την κορυφή. —Εμπήξε λοιπόν μια φωνή και σταμάτησε επί τόπου. Το πέραςμα ήταν στενό. Από την μια πλευρά του, ο γκρεμνός έγασκε κατακόρυφα, ένω από την άλλη η πλαγιά κατέβαινε άπόμετα επικίνδυνα. Το χιόνι δέ είχε σκληρύνει και φαινόταν γλιστερό.

—Πρόκειται λοιπόν να περάσουμε αυτό το μονοπάτι με τα σκί! φώναξε τρομαγμένα η μίς Μπλάιτ.

—Ο Γιάν χαμογέλασε. —Φυσικά, της άπάντησε. Δέν είναι δά και τόσο στενό. Χωρεί να σταθή κανείς με τα δύο πόδια.

—Μά άν γλιστρήσει;

—Γι' αυτό άκριβώς περάσαμε τα δέρματα, της έξηγήσε ύπομονητικά ο Χέρ Χόλτζερ.

Ξαφνικά, και παρ' όλων τόν παγερό άέρα που άνασκόπωνε το χιόνι και το στριφογυρνούσε, τυφλώνοντας όλους και όλους, η μίς Μπλάιτ ένοιωσε να την λούζει ιδρώς.

—Όχι, φώναξε ύστερικά, όχι, δέν θέλω να περάσω. Θά γυρίσω πίσω!

—Μά μην κάνετε έτσι έπέμεναν ο Γιάν. Θά περάσω πρώτος εγώ, μετά έσεις και μετά ο Χέρ Χόλτζερ. —Όλοι μας θά διασχίσουμε την κορυφή, ως και οι ύπηρετες, ως και ο μικρός «γκρούμ», που δέν έχει κλείσει ακόμα τα δεκαπέντε, και που δέν έχει ξαναβεί σ' αυτή την κορυφή.

—Δέν μ' ενδιαφέρουν όλα αυτά, έξακολούθησε με φωνάζη ή νέα. —Εγώ θά έπιστρέψω μόνη μου.

Στάθηκε πίσω και το χιόνι γτυπώνοντας την κατά πρόσωπο την τυφλώνε σχεδόν. —Ο γκρεμνός λές και την τραβούσε, και ξαφνικά ένοιωσε μιάν άνατριχίλα και άθελα της γονάτισε... και τέλος κυλίστηκε στο χιόνι.

—Όλοι μαζεύτηκαν γύρω της, κι' ο Γιάν ώρμησε και την βοήθησε να σηκωθή.

—Μην άνησυχείτε, της ψιθύρισε. Σας έπιασε άπλως ήλιγγος. Θά σας συνωδέσω εγώ πίσω στον Πύργο. Πήρε τα σκί της και τα φορτώθηκε στην πλάτη του. Μετά της έπιασε γερά το χέρι.

□ □

Κατέβηκαν έτσι το βουνό. Κάπου—κάπου η μίς Μπλάιτ βογγούσε έλαφρά, καθώς το παγωμένο χιόνι που σηκωνε ο άέρας, την γτυπούσε δδωνηρά στο πρόσωπο. —Ο Γιάν όμως δέν της έλεγε τίποτε. Προχωρούσε άμειλητος.

—Όταν έφθασαν στους πρόποδες του βουνού, φόρεσαν τα «σκί» τους ξανά, και ξεκίνησαν για τόν Πύργο. —Η μίς Μπλάιτ, προγαρούσε έπάνω στα ίχνη που άφινε ο Γιάν. —Ηταν άκόμη φοβερά νευριασμένη και δέν αισθανόταν καμιά ταπεινώση για την γελοία στάση της. Σάν βρέθηκαν όμως άντίκρου στο τζάκι, και το ζεστό κρασί — που το έτοίμασε ο ίδιος ο Γιάν — θέρμανε το αίμα της, τότε άναλογίσθηκε ότι με τις ψευτιές της είχε κοροϊδέψει άισχρά τόν άνθρωπο που την είχε φιλοξενήσει, κι' ότι είχε γελοιοποιηθή στα μάτια των άλλων ξένων.

Προσπαθούσε να δικαιολογηθή:

—Δέν μπορώ να καταλαρώ τι μου συνέβη, έκανε. Πρώτη φορά έννοιωσα τέτοια ζαλή.

—Ο Γιάν θέλησε να της πη ότι άμφέβαλε κατα πόσον είχε ανεβή ποτέ της σε βουνόκορυφη ή εσω άπλως και σέ βουνό. Παντως την καησυχασε λέγοντας της ότι συχνά αυτός ο ήλιγγος κατέλαμβανε και πεπειραμένους άλпинιστάς.

Αυτό εξαρτάται από τα νεύρα του καθενός, συνέχισε. Πιθανόν να είχατε κουρασθή εξαιρετικά.

—Η μίς Μπλάιτ άρπάχτηκε, κυριολεκτικά, από την έξηγήση αυτή που της έπρότεινε τόσο ίπποτικά ο σύντροφός της. Το κρασί, έν τώ μεταξύ, την είχε θερμάνει τόσο, που κάθε αίσθημα γελοιοποίησώς της άρχισε να σβύνη, και σέ λίγο, σκεπτόταν τρυφερά, ότι η περιπέτεια της έπαιρνε τροπή μάλλον ευχάριστη. Δέν θάταν, δηλαδή, και τόσο άσχημα που θά μέναν μόνοι, οι δύο τους, στον έρημικό Πύργο.

—Πώς θά τα καταφέρουμε δίχως ύπηρετες; ρώτησε χαμογελώντας του με νάζι. —Θαρώ ότι θ' άναγκασθούμε να φάμε πρόχειρα στην κουζίνα.

—Δυστυχώς, της άπάντησε ατάραχα εκείνος, είμαι ύποπτεωμένος να σας συνοδεύσω ως το ξενοδοχείο και μετά να γυρίσω στην «Καλύβα».

—Δέν φαντάζομαι να κάνετε την τρέλλα να ξαναβηθήτε αυτό το φοβερό βουνό;

—Ο Γιάν χαμογέλασε:

—Δέν είναι και τόσο φοβερό, της άπάντησε... Τουλάχιστον για άνθρωπούς που έχουν όπωσδήποτε συνηθίσει στο βουνό... όπως εγώ.

——Ωστε θά μ' αφήσετε να γιορτάσω μόνη μου τα Χριστούγεννα; έκανε με φανερή άπογοήτευση ή νέα.

Και πάλι χαμογέλασε ο Γιάν.

—Δέν θά ελθε μόνη, την καθούργασε. —Όλα τα ξενοδοχεία έδω γύρω είναι γεμάτα από Άγγλους περιηγητές. Θά σας συστήσω άλλωστε και στον διευθυντή του ξενοδοχείου που θά σας περιποιηθή εξαιρετικά. Βλέπετε, λοιπόν, ότι φροντίζω και για την συντροφιά σας;

—Θά προτιμούσα να μείνω έδω στον Πύργο... μόνη... μαζί σας, του άποκρίθηκε θαρραλέα, πάνω στην άπόγνωσή της, που έβλεπε το όνειρό της να σβύνη.

Τώρα πιά δέν χαμογελούσε ο Γιάν. —Λυπούμαι πολύ, της άπάντησε ήσυχα, αλλά μου είναι άπολύτως άδύνατο. Με περίμενε ή άρραβωνιαστική μου.

—Δέν το φανταζόμουν ότι ή άρραβωνιαστική σας βρίσκεται έπάνω στην κορυφή, έκανε ξαφνιασμένη η μίς Μπλάιτ.

—Μά πως; Ξεκινήσαμε μαζί το πρωί. Είναι η φρουλάιν Νόυμαν...

—Η μίς Μπλάιτ τινάχτηκε όρθια. —Αυτή είναι ή άρραβωνιαστική σας; φώναξε.

—Φυσικά. —Όλος ο κόσμος το ξέρει. —Δέν το φανταζόμουν, έέρετε...

Για τρίτη φορά άνθισε το χαμόγελο στα νείλη του νεαρού Σουηδού.

—Την βρίσκατε τόσο άντιπαθητικά, ώστε δέν μπορούσατε να άντιληφθήτε γιατί όλος ο κόσμος την λατρεύει όχι

μόνον έδω στον Πύργο αλλά και σ' όλη τη Βιέννη, της είπε. Πρό πάντων γιατί την έχω βασίλισσα της καρδιάς μου.

—Αλήθεια είναι εξαιρετική κοπέλλα, άναγκάσθηκε να ψιθυρίσει με μισό στόμα η μίς Μπλάιτ.

—Και τώρα είναι ώρα να φεύγουμε, της ύπενθύμισε ευγενικά ο Γιάν.

□ □

Ξεκίνησαν για το «Γκραντ Ότέλ». —Ο Γιάν κουβαλούσε τις βαλίτσες της και φαινόταν μάλλον πρόσχαρος και εύθυμος. Την σύστησε στον Χέρ Σούλτζ, τόν διευθυντή, που κατώρθωσε να της βρή — παρ' όλη την κομποπλημύρα — ένα μοναχικό δωμάτιο στο τελευταίο πάτωμα.

—Ο Γιάν την βοήθησε να έγκατασταθή, ένω εκείνη ένοιωσε κάποια παράξενη ταραχή που της έσφιγγε έλαφρά, αλλά ένοχλητικά το στήθος.

—Ο ξανθός νέος στεκόταν τώρα όρθιος στο άνοιγμα της πόρτας. Κρατούσε το χέρι της μίς Μπλάιτ στο δικό του. Κάποια στιγμή έσκυψε και το φίλησε:

—Είστε πολύ όμορφη, της ψιθύρισε γλυκά.

—Ηταν όμως η προσπάθειά της να της φερθή ευγενικά μέχρι τέλους.

—Όχι—όμως και τόσο όσο να μπηρέσω να σας έμποδίσω να έπιστρέψετε στην «Καλύβα», κατώρθωσε να ψελίσει εκείνη.

—Η φωνή του Γιάν ήταν σοβαρή και ψυχρή:

—Η όμορφη δέν έχει να κάνει σ' αυτή την περίπτωση, είπε. —Άλλος είναι ο λόγος που με τραβά στην κορυφή του βουνού.

—Γιατί δέν μου τόν λέτε;

—Η άγάπη, της άπάντησε άπλά.

Και μετά έφυγε. —Η ψιλή, άθλητική σιλουέττα του άπομακρυνόταν σιγά—σιγά, στο βάθος του διαδρόμου, και τέλος χάθηκε στη στροφή της σκάλας.

—Εξω από το παράθυρο, το χιόνι άρχισε και πάλι να στριφογυρίζει. Χιόνιζε.

□ □

Μόνον σάν γύρισε στην Άγγλία, έμαθε η μίς Μπλάιτ — από κάποια φωτογραφία σέ μιάν κυριακάτικη έκδοση κάποιας έφημερίδας — ότι η φρουλάιν Νόυμαν, η άσχημουντιμένη, με την περιέργη μουσουδίτσα, που τραγουδούσε σάν όρνιθι, δέν ήταν άλλη παρά ή μεγαλειότερη άοιδός της Βιέννης. Κι' ότι ο κοινός, ο κοινότατος έμποράκος, ο Χέρ Χόλτζερ, άντικε στην παλιά Αυστριακή άριστοκρατία.

Κατόπιν τούτου, στο γραφείο, η μίς Μπλάιτ σάννα διηγόταν στους φτωχούς συναδέλφους της το ταξίδι της στην Εύρώπη για τα χειμερινά «σπόρ», και δέν παρέλειπε ποτέ να προσθέσει, ότι είχε περάσει τη Χριστουγεννιάτικη βραδυά στον Πύργο ενός παλιού φίλου της του βαρόνου Χόλτζερ, συντροφιά με την καλή φίλη της, την φρουλάιν Νόυμαν, την περίφημη Βιεννέζα άοιδό. Περίφημη δέ τόσο για την τέχνη της, όσο και την έξυπνάδα και τη γάχη της.

Και ή οικογένεια της Τερέζας Μπλάιτ δέν κουράσθηκε άκόμη να διηγείται σέ γνωστούς και άγνωστούς ότι ή κορούλα τους, η Τέρρα, πέρασε έτος τα Χριστούγεννα στην Αυστρία, όπου έκανε «σκί», παρέα με την άνωτάτη άριστοκρατία της Βιέννης. Σάν όμοια προς όμοιους, σάν να λέμε!

ΕΘΕΛ ΜΑΝΙΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Ουίνθροπ Γώλτον, διηύθυνε ένα από τα μεγαλύτερα εργοστάσια πολεμικών όπλων της Αμερικής. Απλό και πρωτόγονο όπλο, επί των ημερών του ιδρυτού του, Έντβιν Γώλτον το εργοστάσιο είχε γίνει χάρη εις την δραστηριότητα και την ιδιοφυΐα του Ουίνθροπ Γώλτον ένα άπειρο συγκρότημα κτιρίων, πάνω από το οποίο σε κάποια απόσταση και πάνω σ' ένα ύψωμα, δέσποζε η κατοικία του εργοστασιάρχου, ένας αλβινός πύργος μεσαιωνικός, στον οποίο έμενε αυτός με την κόρη του Νόρα τον χημικό του Χάρβεϊ Γκρέχαμ και τον οικονόμο του Τζόν. Ο κ. Γώλτον είχε και κάτι στενούς συγγενείς, τον Έρζα, την Νοεμή και τον Χάινες, οι οποίοι ενδιέφεροντο επίσης για τις εργασίες του. Εκείνη την ημέρα, ο Γώλτον είχε καλέσει έκτακτους τους συγγενείς του στον πύργο για να τους ανακοινώσει κάτι το σπουδαίο. Επρόκειτο για την διατήρησή του στην διεύθυνση του εργοστασίου. Την ίδια μέρα, ένα μυστηριώδες χέρι αφήνει ένα απειλητικό γράμμα στο χώλο του πύργου, με το οποίο ειδοποιείται ο όπλοβιομήχανος ότι έπρεπε να σκεφθεί και να αφήσει την διεύθυνση του εργοστασίου σ' εκείνον στον οποίο δικαιοματικώς άνηκε άλλως ήταν χαμένος.

Ο κ. Γώλτον ταρασσεται αλλά δεν θέλει και να φανερωθεί. Βεβαιώνεται πρώτα ότι το μυστικό πέρασμα που οδηγούσε από το γραφείο του στην αυλή του κτιρίου ήταν εν τάξει και κατόπιν πηγαίνει να δει τον χημικό Γκρέχαμ για να του ζητήσει την γνώμη του. Συμφωνούν να τοποθετηθεί φρουρά από ανθρώπους του εργοστασίου ολόγυρα στον πύργο με την εντολή να συλλάβει τον πρώτο ύποπτο που θα έβλεπε να βγαίνει από τον πύργο, και ο κ. Γώλτον κατεβαίνει στην αίθουσα όπου ήδη τον περίμεναν οι συγγενείς του για το οικογενειακό συμβούλιο. Ο Γώλτον αφού τους μιλά για το απειλητικό γράμμα που είχε λάβει, τους ανακοινώνει κατόπιν την απόφασή του να αφήσει διάδοχο στις εργασίες του την Νόρα αλλά υπό τον όρον να παντρευθεί έναν Γώλτον κι' αυτός θα είναι ο Χάινες.

Η νέα, όμως, απορροφεί τον γάμο αυτό και σηκώνεται απότομα και φεύγει. Την ίδια νύχτα, το μυστηριώδες χέρι που είχε αφήσει το απειλητικό γράμμα, σκοτώνει μ' ένα σιλήττο τον

50N

ήταν ανήσυχος για τη ζωή της, ύστερ' από τας αλληπαλλήλους αποπειράς εναντίον της και σκεπτόταν ποιός άραγε νάταν ο φοβερός αυτός δυνάστης της με την κουκούλα, που δεν έννοούσε να την αφήσει σ' ήσυχία. Τι έπρεπε, λοιπόν, να κάνει για να προλάβει νέον κίνδυνο γι' αυτήν; Πώς μπορούσε να βρίσκεται πάντα κοντά στην Νόρα ούτως ώστε να είναι πάντα έτοιμος να την υπερασπισθεί, εις περίπτωση επιθέσεως του μυστηριώδους κακούργου;

Το πρόβλημα της ταυτότητος του ανθρώπου αυτού του γέμιζε πάλι το μυαλό.

Και όμως, σκέφθηκε, πρέπει να μάθω ποιός είναι αυτός! Αλλά πώς;

Το μόνο πράγμα που θα με βοηθούσε πολύ σ' αυτό, το κλίσε, κατεστράφη...

Ήταν ακόμη βυθισμένος στις σκέψεις του, όταν ξαφνικά άκουσε ένα ελαφρό γτύπημα στην πόρτα.

Ήταν ο θαλαμηπόλος του και εργόταν να του αναγγέλλει ότι μια νέα κυρία

ΜΕΓΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΚΙΝΗ-

όπλοβιομήχανο μέσα στο γραφείο του. Ο δολοφόνος έφυγε κατόπι από τον ίδιο δρόμο από το μυστικό δηλ. πέρασμα που είχε φτιάσει ο τραπέζίτης για τον εαυτό του. Την ίδια νύχτα, γίνεται απόπειρα απαγωγής της Νόρας. Ο Γκρέχαμ αντιλαμβάνεται την απαγωγή και τρέχει πίσω από την μοτοσυκλέτα ή οποία έφερε την Νόρα προς το εργοστάσιο. Ο Γκρέχαμ κατορθώνει την τελευταία ακριβώς στιγμή, να αποσπάσει την Νόρα από τα νύχια του θανάτου. Την ίδια όμως νύχτα, ο απαγωγέας της αποπειράται να την σκοτώσει πυροβολώντας την έξω από το παράθυρο. Αλλά και πάλι ο Γκρέχαμ αντιλαμβάνεται και προλαμβάνει να τον σκοτώσει αυτός. Προτού ξεψυχήσει ο κακούργος έρωτάται από τους άστυνικούς να πη ποιός τον έβαλε να τα κάνει όλα αυτά. Ο δολοφόνος υποδεικνύει τον Γκρέχαμ. Αυτός, βάλθηκε από την στιγμή εκείνη να ξεσκεπάσει τον πραγματικό ένοχο. Έν συνενοήσει με την Νόρα, του στήνει μέσα στο γραφείο του μια αυτόματη φωτογραφική μηχανή ή οποία φωτογραφίζει τον κακούργο την ώρα που έρχεται να διαρρήξει το χρηματοκιβώτιο.

Η Νόρα, είχε πάρει το κλειδί και προσπαθούσε να το εμφανίσει στον σκοτεινό θάλαμο του χημικού, όταν ξαφνικά δέχεται την επίθεση του άγνωστου με την κουκούλα, ο οποίος, αφού σκότωσε τον ντέτεκτιβ Έρρικ ήλθε να σκοτώσει και την νέα. Γίνεται μια μικρή πάλη, η Νόρα ξεφεύγει αλλά το πολύτιμο κλειδί σπάει. Έν τώ μεταξύ, η Νοεμή και η Έρζα καταπαθούν με κάθε τρόπο να δυσφημήσουν τον χημικό στα μάτια της Νόρας και καταστρώνουν ένα σατανικό σχέδιο.

Την άλλη μέρα, ο Χάρβεϊ είχε σηκωθεί πολύ πρωί.

τον ζητούσε.

— Μια νέα κυρία!... Έκανε ο Χάρβεϊ, εκπληκτος για την απροσδόκητη αυτή πρωινή επίσκεψη.

Ντύθηκε όσο μπορούσε πιο γρήγορα και έσπευσε να συναντήσει την επισκέπτριά του στο χώλο.

Μόλις, όμως, την αντίκρουσε στάθηκε εκπληκτος. Ήταν η Νοεμή!...

Τι ήθελε λοιπόν τέτοια ώρα ή νέα αυτή στο σπίτι του;

— Σεις, δεσποινίς; Έκανε ο Γκρέχαμ προχωρώντας προς το μέρος της.

— Με συγχωρήτε κύριε Γκρέχαμ, έκανε ή νέα χαμογελώντας γοητευτικά, αλλά ήταν ανάγκη να σας ένοχλήσω σ' αυτήν την ακατάλληλη ώρα... Δεν θα μπορούσα, όμως, να βγώ άλλη ώρα από τον πύργο χωρίς να με αντίληφθουν.

— Σας άκούω δεσποινίς, έκανε ψυχρά ο Χάρβεϊ, δείχνοντας της Νοεμής ένα κάθισμα.

Έκείνη κάθισε, χωρίς να φανεί ότι άντελήφθη την ψυχρότητά του και άρχισε:

— Άγαπητέ κύριε, πρώτα-πρώτα, θέλω να διαλύσω την μικρή παρεξήγηση που μάς χωρίζει. Μου φαίνεται πως δεν βλέπετε σε μένα την φίλην αλλά την έχθραν!

— Δεσποινίς!...

— Σας παρακαλώ! Τα πράγματα φαίνονται... Και όμως έχετε τόσο άδικο!... Γιατί, όμως, ούτη ή στάσις σας; Δεν μπορώ να καταλάβω. Έκ μέρους μου, φαντάζομαι να μην έχετε ως τώρα καμμιάν άφορη παραπόνου. Μου είσατε πάντα πολύ συμπαθής και δεν σας έφθρηκα ούτε μια στιγμή κατά τρόπον που θα μπορούσε να σας κάνει να λυπηθίτε...

— Αλλά, δεσποινίς!...

Η Νοεμή δεν τον άφηκε να συμπληρώση:

— Ναι... ναι... κάτι έχετε μαζί μου!... Και ξαφνικά, αλλάζοντας ύφος, έριξε γύρω της ένα βλέμμα θαυμασμού και είπε:

— Ω! Μά έσείς βλέπω πως είσατε εγκατεστημένος μεγαλοπρεπέστατα!... Και ή καυμένη ή ξαδελφούλα μου που σας νομίζει έναν φτωχό υπάλληλο...

Πραγματικά ο Γκρέχαμ κατοικούσε σ' ένα πολυτελέστατο διαμέρισμα, που μόνον εκατομμυριοῦχοι μπορούσαν να έχουν και όχι φτωχοί χημικοί.

Ο νέος κοκκίνισε ελαφρά στην διαπίστωσή αυτή της Νοεμής και δεν είπε τίποτε. Εκείνη συνέχισε:

— Τό ότι είσατε πλούσιος τό ήξερα από πολύ πρίν, έν τούτοις δεν είπα σε κανένα τίποτε και πολύ ολιγώτερον στην άστυνουλιά...

— Τι σχέσιον έχουν αυτά... Έκανε πάλι να πη ο νέος, μά ή Νοεμή και πάλι τον διέκοψε...

— Ω! καμμιάν, βέβαια, έκανε με ένα αινιγματικό χαμόγελο, πάντως, όμως, θα μπορούσαν να υπερδέξουν κάπως τα πράγματα εις βάρος σας...

— Δεσποινίς, έκανε ο Γκρέχαμ, όχι δίχως κάποια ειρωνεία, πιστέψτε με ότι ούτε στιγμή δεν άμφεβαλλα για τα αισθήματά σας άπέναντί μου. έν τούτοις, επιτρέψτε μου να σας πω ότι δεν σας

Τὸ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΠΥΡΟΥ

ΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ≡ 2ου ΤΖΟΝΣΤΟΝ ΜΑΚΟΛΕΥ

καταλαβαίνω... Δεν μπορώ, αϊφνης, να καταλάβω γιατί κάματε τον κόπο ναρθήτε τέτοια ώρα έως εδώ, μόνο και μόνο για να μου πητε δλα αυτά τα πράγματα.

Η Νοεμή δάγκασε τα χείλη.

— Πραγματικά, κύριε...

— Και θα σας ήμουν ιδιαιτέρως υπόχρεως, έξηκολούθησε ο Χάρβεϊ, άν είχατε την καλωσύνη να με πληροφορήσετε ποιός ο σκοπός της επίσκεψέως σας.

Η νεαρά κόρη κύτταξε τον χημικό μ' ένα βλέμμα γεμάτο τρυφερότητα και του είπε σιγά και ψιθυριστά:

— Κύριε Γκρέχαμ, πραγματικά, δεν ήλθα εδώ για να σας πω όλα αυτά τα πράγματα, αλλά για να σας δείξω την συμπάθειά μου... Μια συμπάθεια, όμως, γεμάτη έκτιμηση. Πολλές φορές σκέφθηκα βλέποντάς σας τόσο έξυπνο, έντιμο και δραστήριο...

— Δεσποινίς, με κολακεύετε... Έκανε ο Γκρέχαμ, με την ίδια πάντα ψυχρότητα.

— Παρακαλώ, είναι ή αλήθεια. Πολλές φορές, λοιπόν, σκέφθηκα βλέποντάς σας ότι είσατε άνθρωπος που μάς χρειάζοταν για να τεθή επί κεφαλής των εργοστασίων μας. Ο μόνος άλιος να διαδεχθί τον μακαρίτη τον θεό μας!...

— Δεσποινίς, έκαμε ο Χάρβεϊ μ' ένα χαμόγελο, ή θέσις μου στο εργοστάσιο ως χημικό μου φθάνει και ουδέποτε έφιλοδόησα τίποτε περισσότερο από αυτήν.

— Πώς μιλάτε έτσι, σεις, ένας νέος που ή μόνη σας φιλοδοξία θάπρεπε να ήταν πως ν' ανέβη ύψηλότερα! Φώναξε ή Νοεμή. Και όμως έχετε μια τέτοια αξία, που θα μπορούσατε, άν θέλατε... 'Αλλ' ο Χάρβεϊ την διέκοψε με μια χειρονομία:

— Σας παρακαλώ, είπα. Τέτοιο ζήτημα δεν θέλω ποτέ να τεθί. Είμαι πολύ ευχαριστημένος εδώ που είμαι.

— Δεν επιμένω, έκανε ή Νοεμή. Ξέρω πόσον είσατε μετρίοφρων. Και, έρεστε... δεν είναι αυτή ή μικρότερη άρετή από όσες έκτιμώ.

Σταμάτησε για λίγο, και κατεβάζοντας τα μάτια σαν νάθελε τάχα να κρύψη την ταραχή της, ψιθύρισε:

— Έε αλίτς, ακριβώς, όλων αυτών, επιθυμούσα να μιλήσω σήμερα μαζί σας, χωρίς νάχω κανένα μάρτυρα στην συνομιλία μας αυτή... Και προς τον μοναδικό σκοπό να σας φανώ, πιστέψτε με, χρήσιμη...

Ο Χάρβεϊ κύτταξε την Νοεμή με τό διαπεραστικό βλέμμα του, χωρίς διόλου να συγκινηθί από τα κολακευτικά λόγια της.

— Σας άκούω δεσποινίς, είπα απλά.

Η Νοεμή έμεινε για λίγο σιωπηλή. Στα βάθη της ψυχής της ένοιωσε μια συγκίνηση την οποία με πολύ κόπο συγκρατούσε και για την οποία ντρεπόταν τον εαυτό της. Τέλος, καθάρωσε να επιβληθί και να προχωρήση:

— Κύριε Γκρέχαμ, είπα, μη νομίζετε ότι δεν έχω παρατηρήσει τό ενδιαφέρον τό ιδιαίτερον ενδιαφέρον σας για την εξαδέλφη μου;

Ο Γκρέχαμ έκαμε μια χειρονομία διαμαρτυρίας, αλλά ή Νοεμή τον έσταμάτησε:

— Παρακαλώ, είπα μ' ένα χαμόγελο. Δεν άπόρησα διόλου γι' αυτό. Μπορεί να μην είναι τόσο έξυπνη και τόσο σοβαρή ή Νόρα, είναι, όμως, αρκετά δμορφη και χαριτωμένη. Ταυτοχρόνως όμως, είναι και πολύ παιδί... Έτσι, δεν θα μπορούσε κανείς να την μεμφθί για την σημερινή επιπολαιότητά της...

Σώπασε και πάλι, περιμένοντας τό αποτέλεσμα των λόγων της. Αλλά ο Χάρβεϊ έμεινε άπαθής.

— Σας ζητώ συγγνώμη, συνέχισε, άν μπαίνω στην ιδιωτική σας ζωή και άνακατεύομαι στα μυστικά σας, αλλά πρέπει να τό κάνω αυτό για τό συμφέρον σας! Φοβούμαι ότι ποτέ δεν θα έχετε από την Νόρα αυτό που περιμένετε, δηλαδή την άνταπόδοση των αισθημάτων σας. Δεν σας άγαπά!

— Ω! βεβαιωθείτε ότι δεν μου έκαμε την παραμικρή έκμυστήρευση. Όλα, όσα σας λέγω, είναι προσωπικές μου αντιλήψεις και πεποιθήσεις. Και ο χρόνος θα σας άποδείξη, ότι δεν έχω — δυστυχώς για σας — διόλου άδικο...

Σώπασε και πάλι, αλλά και πάλι ο Γκρέχαμ κράτησε την ίδια άπάθεια. Ούτε ένα χαρακτηριστικό του προσώπου του δεν κινήθηκε. Η Νοεμή άρχισε πια να έκνευρίζεται. Και χωρίς να κρύψη τό πείσμα της, είπα με κακεντρέχεια:

— Και όχι μοναχά δεν σας άγαπά, αλλά και είναι ήδη άρραβωνιασμένη με τον Χάινες. Οί γάμοι, μάλιστα, πρόκειται να γίνουν σύντομα!...

Ο νέος έκαμε μια ελαφρά υπόκλιση και με τόνο ήρεμο, για τον όποιο δεν

θα μπορούσε να πη κανείς άν ήταν ειλικρινής ή ύποκριτικός, είπα:

— Σας βεβαιώ, δεσποινίς, ότι δεν ήξερα τίποτε από όλα αυτά και σας ευχαριστώ που με ενημερώσατε. Αλλά κι' εγώ, για να σας άνταποδώσω όσα για μένα αισθάνεσθε και κάνετε, θα σας πω ποιά είναι τα αισθήματά μου προς την δίδα Νόρα...

Σταμάτησε για λίγο και βυθίζοντας τό ψυχρό βλέμμα του στα μάτια της νέας είπα:

— Άγαπώ την εξαδέλφη σας, αλλά με μια άγάπη γεμάτη σεβασμό που δεν ζητά καμμιά άνταπόδοση και την όποία τίποτε δεν θα μπόρεση ποτέ να διαταράξη κι' αυτό μου φθάνει.

Έξω φρενών πια ή Νοεμή χτύπησε τό πόδι της στο πάτωμα και ήταν έτοιμη να άπανθήση, όταν μπήκε μέσα ο ύπηρέτης του Γκρέχαμ και ανήγγειλε:

— Τρία πρόσωπα, ζητούν τα ίδουν τον κύριο...

Ο Χάρβεϊ άκουσε με άνακούφιση την απροσδόκητη αυτή επίσκεψη που θα έθετε τέρμα σε μια συνομιλία που είχε άρχισι να γίνεται έξαιρετικά ένοχλητική.

— Θα τά δεχθώ σε λίγο, είπα του ύπηρετού του. Μπάσε τους στο σαλόνι δταν άκούσης τό κουδούνι.

Η Νοεμή, όμως, άκουσε με την ίδια άνακούφιση κι' αυτή, για την επίσκεψη που διέκοπτε την συνομιλία τους. Θα έλεγε κανείς ότι την περίμενε.

— Κύριε Γκρέχαμ, είπα, εγώ φεύγω και σας αφήνω μόνον με τους έπισκε-

— Κύριε Γκρέχαμ, είσατε ο άνθρωπος που μάς χρειάζοταν για να τεθή επί κεφαλής των εργοστασίων μας.

πτας σας. "Επιτρέψτε μου, όμως, πρώτα να σας ζητήσω κάτι: Το διάβημά μου αυτό αποβλέπει αποκλειστικώς στο να εμποδίσω έναν λαμπρό και έντιμο νέο σαν και σας, πρὸς τὸν ὁποῖο αἰσθάνομαι μεγάλη ἐκτίμηση καὶ ἀπόλυτη συμπάθεια νὰ ἐξαπατᾶται ἀπὸ μιά μικρὴ, ἄμυαλη καὶ ἐπιπόλαιη. Λοιπόν, θὰ εἶχα νὰ σας παρακαλέσω νὰ μὴν τῆς πῆτε τίποτε γι' αὐτὴν τὴν ἐπίσκεψή μου καὶ ὄχι μόνον σ' αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ σὲ κανέναν ἄλλον. Καὶ ἐπειδὴ ἐνδέχεται οἱ ἐπισκέπται πού σας περιμένουν νὰ μὲ γνωρίζουν, γι' αὐτὸ θὰ σας ζητοῦσα τὴν χάρη νὰ μὲ κρύψετε κάπου.

"Ο Γκρέχαμ βρῆκε πολὺ φυσικὴ τὴν ἐπιφυλακτικότητά αὐτῆς τῆς νέας καὶ τῆς εἶπε, ἀνοίγοντας μιά πόρτα, στὸ βάθος...

— Περᾶστε, παρακαλῶ, στὸ ἐργαστήριό μου, δεσποινίς. "Όταν οἱ ἐπισκέπται μου φύγουν, τότε θὰ σας εἰδοποιήσω καὶ θὰ μπορέσετε νὰ φύγετε ἡσυχᾶ.

"Εκείνη τὸν ἀκολούθησε, ἀλλὰ στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας σταμάτησε.

— Μιά παράκληση ἀκόμα κ. Γκρέχαμ.

— "Όρίστε, δεσποινίς...

— Ὑποσχεθῆτε μου, πῶς ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν συμβῇ, δὲν θὰ μὲ φανερώσετε ποτὲ σὲ κανένα, οὔτε θὰ πῆτε ὅσα σας ἐμπιστεύθηκα.

— Σας τὸ ὑπόσχομαι δεσποινίς.

— Εὐχαριστῶ... ἔκανε ἡ Νοεμὴ, μὲ τὸ γοητευτικὸ τῆς χαμόγελο, καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι.

"Ο Γκρέχαμ ἔκλεισε πίσω τῆς τὴν πόρτα καὶ κατόπι γτύπησε τὸ κουδούνι.

— Τὶ ἀλλόκοτο πλάσμα, ψιθύρισε. Τὶ ἐλπίζει λοιπόν μ' αὐτὰ πού κάνει; Δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ ὅμως ὅτι προτοῦ βγῇ ἡ Νοεμὴ ἀπὸ τὸ σαλόνι, εἶχε ἀφήσει ἐπάνω σ' ἕνα φωτέϊν τὴν ρενᾶρ πού εἶχε στὸ λαιμὸ τῆς.

Ε'.

Η ΠΑΓΙΔΑ

Τὸ μεγάλο ρολόι τοῦ πύργου σήμανε ἑννέα, ὅταν ἡ Νόρα κατέβηκε στὸ μεγάλο ἰσόγειο σαλόνι ἑτοιμὴ γιὰ ἔξω καὶ κουμβώνοντας τὰ γάντια τῆς. "Εκεῖ τὴν περίμεναν ὁ θεὸς "Ερζα καὶ ὁ ἐξάδελφός τῆς Χάινες.

— Εἶμαι ἀκριβῆς, δὲν εἶναι ἔτσι; τοὺς εἶπε μπαίνοντας. Καὶ ἀποτεινόμενη ἰδιαίτερώς στὸν ἐξάδελφό τῆς:

— Κάνετε τὸν κόπο, Χάινες, νὰ διατάξετε νὰ εἰδοποιηθῇ ὁ σωφὴρ... "Αλλὰ ἡ Νοεμὴ πού εἶναι; Δὲν θάρθῃ μαζί μας;

— "Οχι, ἀπάντησε ὁ "Ερζα, εἶναι λίγο ἀδιάθετη καὶ μὲ εἰδοποίησε ὅτι θὰ μείνῃ στὸ κρεβάτι ὅλο τὸ πρωῒ. Θά πάμε, λοιπόν, οἱ τρεῖς μας....

— "Αλλὰ τότε, πρέπει νὰ πάω νὰ τὴν ἰδῶ, εἶπε ἡ Νόρα καὶ ἔκανε νὰ βγῇ.

"Ο "Ερζα, ὅμως, τὴν σταμάτησε.

— Προτιμότερο νὰ μὴν τὴν ἀνησυχήσουμε, τῆς εἶπε. Θὰ τὴν δοῦμε στὴν ἐπιστροφή... "Αλλως τε ἡ συμμετοχή τῆς στὸ διάβημά μας δὲν εἶναι καὶ τόσο ἀπαραίτητη. "Αντιπροσωπεύουμε ἀρκετὰ οἱ τρεῖς μας τὸν οἶκον Γῶλτον!...

Τὸ τελευταῖο αὐτὸ ἔπεισε περισσότερο τὴν Νόρα, πού ἤθελε νὰ ἀνακατεῖ ὅσο τὸ δυνατόν ὀλιγώτερο τὴν Νοεμὴ στὶς ὑποθέσεις τῆς. "Εκείνη τὴν ὥρα ἐπῆρθε καὶ ὁ Χάινες.

— Τὸ αὐτοκίνητο ἰδὲς περιμένει, εἶπε.

— Πάμε, εἶπε ὁ θεὸς "Ερζα, παρὰ σὺροντας καὶ τὴν Νόρα.

Σὲ λίγο τὸ αὐτοκίνητο πού μετέφερε τοὺς τρεῖς Γῶλτον, ἔβηκε στὴν Νέα "Υόρκη καὶ ἔμπαινε στὴν "Εκτη Λεωφόρο.

Ξαφνικά, ὅμως, σταμάτησε.

— Τὶ συμβαίνει Τζάκ; ρώτησε ὁ "Ερ-

Η ΝΥΦΗ ΤΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

ζα τὸν σωφὴρ.

— Μιά βλάβη τοῦ μοτέρ κύριε...

"Ὡς γνωστὸν ὁ μικρὸς αὐτὸς πρῶινος περίπατος γινόταν μὲ τὴν πρόφαση μιάς ἐπισκέψεως στὸ ὑπουργεῖο τῶν Στρατιωτικῶν.

Οἱ τρεῖς Γῶλτον κατέβηκαν ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο.

— Μποροῦμε νὰ πάρουμε ἕνα τοξί, πρότεινε ἡ Νόρα. "Ο Τζάκ θάρρῃ νὰ μᾶς βρῇ τὸ ὑπουργεῖο, ἀφοῦ ἐπισκευάσῃ τὸ μοτέρ του.

— Περιττὸ δεσποινίς, νὰ πάρετε ταξί. ἔκανε ὁ σωφὴρ, ἡ βλάβη δὲν εἶναι σπουδαία. Σὲ πέντε λεπτά διορθώνεται.

"Ο θεὸς "Ερζα κύτταξε τὸ ρολόι του: — "Αλλως, τε εἶπε, ἔχομε ἀκόμη ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας στὴν διάθεσή μας.

Καὶ κατόπι, κάμνοντας πρὸς ἔξω, ἐξοφλῶντα ὅτι βρισκόταν στὴν "Εκτη Λεωφόρο:

— Σταθῆτε! φώναξε, βρισκόμαστε στὴν "Εκτη Λεωφόρο... "Αλλὰ ἐδῶ μένει ὁ Γκρέχαμ. Δὲν πάμε, ὡς πού νὰ τελειώσῃ ὁ Τζάκ, νὰ τοῦ ποῦμε μιά καλημέρα; Ὑποθέτω ὅτι αὐτὸ θὰ τὸν εὐχαρίστησῃ πολὺ...

— Μὰ θεῖο μου, ἔκανε ἡ Νόρα, ὁ Γκρέχαμ θὰ εἶναι αὐτὴ τὴν ὥρα στὸ ἐργοστάσιο, εἶναι πάντα πρῶινος!

— "Ας βεβαιωθοῦμε, δὲν γάνουμε τίποτε. Στάσου, ὅμως, νὰ θυμηθῶ τὸν ἀριθμὸν...

Καὶ ἔκανε πῶς ἔψαχνε στὴν μνήμη του.

— Νομίζω, εἶπε σὲ λίγο, πῶς θάναί ἡ 24 ἢ 22...

"Η Νόρα εἶχε εὐχαριστηθεῖ ἀπὸ τὴν πρόταση καὶ τὴν ἐπεκρότησε. Τὸ ἀπρόοπτο τὴν διασκέδαζε πάντα.

— Πάμε, θεῖο μου, εἶπε. "Ο Χάρβεϋ θὰ ἐξαφινισθῇ ὅταν θὰ μᾶς δῇ καὶ τοὺς τρεῖς μπροστά του! "Ερχεσαι μαζί μας Χάινες;

"Ο νέος δὲν ὑπόρεσε νὰ μὴν κάνει ἕνα μορφακμὸ δυσανεκίας. Μισοῦσε τὸν χημικὸ καὶ μὲς ἀνεχότανε τὴν οἰλ'α πού τοῦ ἔδειχνε ἡ Νόρα. "Η περιέργειά του ὅμως, ἦταν μεγαλύτερη ἀπὸ τὸ μῖσος του ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ.

— Εὐχαρίστως, εἶπε μὲ μισὸ στόμα.

— Πάμε τότε! ἔκανε ὁ θεὸς "Ερζα, καὶ τοὺς πορεύσε πρὸς ἕνα μέγαρο, πού ἔφερε τὸν ἀριθμὸ 24.

— Νομίζω, εἶπε, πῶς εἶναι ἐδῶ. Καὶ ρίχνοντας ἕνα βλέμμα θαυμασμοῦ ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, στὸ ὠραῖο κτίριο:

— Διάβολο, εἶπε, ποτὲ δὲν φανταζόμουν ὅτι ὁ χημικός μας στεγάζεται τόσο μεγαλοπρεπῶς!...

Χτύπησαν τὸ κουδούνι. Σὲ λίγο ὁ ὑπηρέτης τοῦ Γκρέχαμ τοὺς ἀνοίγει.

"Ηταν αὐτὸ πραγματικὰ τὸ σπῆτι τοῦ Χάρβεϋ Γκρέχαμ.

"Η Νόρα ἀπὸ τὴν στιγμή πού εἶχε ἀντικρούσει τὸ μέγαρο τοῦ χημικοῦ κυριεύθηκε ἀπὸ ἕνα ἀλλόκοτο συναίσθημα, κράμα πείσματος, περιεργίας καὶ καχυποψίας.

Τὸ συναίσθημα αὐτὸ ἔγινε ἐντονώτερο, ὅταν ὁ ὑπηρέτης τοὺς εἰσήγαγε στὸ κομψὸ σαλονάκι ὅπου θὰ περίμεναν νὰ τοὺς καλέσῃ πάλι ὁ ὑπηρέτης γιὰ νὰ τοὺς διηγήσῃ στὸν χημικὸ.

— Τὶ σημαίνουν ὅλα αὐτά, σκέφθηκε

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : "Η συνέχεια

ἡ Νόρα. Τὶ πολυτέλεια εἶναι αὐτή; Νὰ εἶχε μήπως δίκην ἡ Νοεμὴ σὲ ὅσα μὸ ἔλεγε γιὰ τὸν Χάρβεϋ;

Πραγματικὰ δὲν μποροῦσε νὰ συμβιβάζῃ τὴν ταπεινὴ, ὀψοδῆποτε, θέση ἐνὸ χημικοῦ, μὲ τὴν πολυτέλεια μέσα στὴν ὁποία ζοῦσε. "Απὸ πού προήρχοντο τὰ χρήματα αὐτά; Γιατὶ ἔκρυβε τὸν ἰδιωτικό του βίον; Ποῖες, ἄραγε, προδοσίες καὶ μηχανορραφίες νὰ πληρώνονταν μὲ τόση γενναιοδωρία; Κατάσκοποι τριγύριζαν διαρκῶς τὸ ἐργοστάσιο, νᾶταν, μήπως κανέναν ἀπὸ τὰ ὄργανά τους καὶ ὁ χημικός; Μήπως;...

"Η εἴσοδος τοῦ Χάρβεϋ τὴν διέκοψε στοὺς ἐκνευριστικούς αὐτοὺς διαλογισμοὺς τῆς.

"Ο νέος δὲν ὑπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ κίνημα ἐκπλήξεως βλέποντας τὴν Νόρα καὶ τοὺς δύο συνοδοὺς τῆς. Προχώρησε ἐν τούτοις μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη γιὰ νὰ χαιρετήσῃ πρῶτα τὴν νέαν, ὅταν ἡ Νόρα τὸν σταμάτησε μ' ἕνα ψυχρὸ βλέμμα καὶ μὲ λόγους ἐιρηνικοὺς τοῦ εἶπε :

— Κύριε Γκρέχαμ, ἐπιτρέψατέ μου πρῶτα-πρῶτα νὰ σας συγχαρῶ γιὰ τὴν ἰδιαίτερὰ σας κατοικία... "Όλα ἐδῶ εἶναι βαλμένα μὲ ἐξαιρετικὸ γούστο καὶ πρὸ παντός πολὺ πλούσια... Φαίνεται, ὅτι ἐδῶ θὰ σπαταλᾶτε ὅλο σας τὸ μισθὸ !....

"Ο Χάρβεϋ ἔμεινε ἀκίνητος καὶ σιωπηλός. Δὲν μποροῦσε νὰ ἀμφιβάλλῃ ἀπὸ πού προήρχετο τὸ γτύπημα. "Ηταν ἔργο τῆς Νοεμῆς. "Εθετε, ἀπλοῦστα, αὐτὲς τὶς ἀπειλές τῆς σὲ ἐφορμῶν. Τὶ μποροῦσε νὰ πῇ τώρα γιὰ νὰ ἀμυνθῇ;

Ποιὰ ἐξήγηση δὲν δόσῃ; "Ηταν ἀνάξιο του νὰ προσπαθῇ κἂν νὰ δικαιολογηθῇ. "Αλλὰ καὶ ἂν ἤθελε νὰ τὸ κάνει δὲν θὰ τοῦ ἔμενε ὁ καιρὸς, διότι ὁ Χάινες πού ὡς τὴν στιγμή ἐκείνη σιωποῦσε χαμογελώντας μόνον εἰρωνικά, εἶχε δῇ τὴν λησμονημένη γούνα τῆς Νοεμῆς, καὶ εἶπε, παίρνοντας τὴν στὰ χεῖρά του :

— "Ο κ. Γκρέχαμ, δὲν ζῇ μόνον πολυτελῶς ἀλλὰ καὶ εὐχάριστα... "Αν κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ αὐτὸ ἐδῶ τὸ πραγματάκι πού θάχῃ ἀσφαλὸς λησμονηθῇ... Δικαίωμα του ὅμως, ἐπρόσθεσε, ἀγαμος εἶναι καὶ μπορεῖ νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει. "Ο Χάρβεϋ γλῶμιωσε.

Τώρα ἐξηγοῦσε τὸν πραγματικὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεως τῆς Νοεμῆς.

Δὲν ἐπρόκειτο παρὰ γιὰ μιά μικρὰ σκηνοθεσία, πού ὡς σκοπὸ εἶχε νὰ τὸν ἐκθέσῃ καὶ νὰ τὸν κατασκευοφαντήσῃ στὰ μάτια τῆς Νόρας. Εἶχε πέσει μὲ τὸ κεφάλι στὴν παγίδα !

Συνῆλθε ἄμως γρήγορα ἀπὸ τὴν πρῶτη τοῦ ἐκπλήξη, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἀντιτάξῃ τὴν πῖο περιφρονητικὴ ἀπάθεια στὴν πλεκτάνη πού τοῦ εἶχαν στήσει. "Ο,τι δῆποτε δὲ καὶ ἂν συνέβαινε, θὰ ἐξακολουθοῦσε αὐτὸς πάντα νὰ ὑπερασπίζε-ται τὴν Νόρα, ἔστω καὶ ἂν αὐτὴ δὲν τὸν ἤθελε.

"Όσον ἀφορᾷ τὴν νέαν, αὐτὴ, ὅστερ' ἀπὸ τίς «ἀποκαλύψεις» τοῦ Χάινες, εἶχε γίνῃ κατὰλευκη, σὰν πανί. Δὲν ἔνοιωθε πιά τώρα, θυμὸ, ἐναντίον τοῦ νέου, γιατί τῆς εἶχε κρύψει τὴν ἀλήθειαν, γιατί τῆς εἶχε ψευστῇ, κυριολεκτικώτερα, ἀλλὰ πόνον, ἕναν βαθὺ πόνον ἀπὸ τὸ τραῦμα πού ἔαφνικά εἶχε ἀνοίξει στὴν καρδιά τῆς. Εἶχε τὴν ἐντύπωση, ὅτι ὅλα κατέρρεαν μέσα τῆς. "Η τόσο βαθεῖα καὶ εἰλικρινὴς ἐκείνη συμπάθεια πού ἔνοιωθε γιὰ τὸν νέον, τὸ ἀκαθόριστο ἀκόμη ἐκεῖνο αἰσθημα πού τὴν ἔσπρωχνε κάθε μέρα περισσότερο κοντὰ του, μεταβαλόταν ξαφνικά σὲ στάχτη....

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : "Η συνέχεια

Χριστούγεννα σ' ἕνα νησί κοραλλίων

Παραμονὲς Χριστουγέννων στὰ πῖο γοητευτικά, στὰ πῖο ἐξωτικά νησιά τοῦ κόσμου.

Στὰ χιλιотραγουδιμένα νησιά τῶν κοραλλίων καὶ τοῦ "Ερωτα ! "Εκατὸ τέτοια νησάκια—ἐκατὸ ἀπ' τὰ πῖο διαλεχτά καὶ πολὺτιμα κοράλλια τοῦ Εἰρηνικοῦ — κρύβουν ζηλιάρικα πῖς' ἀπ' τὰ θεώρατα ἀφρισμένα κύματα του, τὴν ἀπλὴ κι' ὑπέροχη, ζωὴ τῶν κατοίκων τους, μὲ τ' ἀπλὰ καὶ πρωτόγονα ἥθη.

"Ατέλειωτες σειρὲς φοινικοδέντρων, πυκνὰ φυλλώματα «Μίκου—μίκου», ἀνθοστόλιστα σπιτάκια, ἀπροστάτευτα στὴν καταστρεπτικὴ μανία τῶν Κυκλώων, ὑπέροχες ἀμμουδιὲς ἀφρισμένες στὴν ὑπουλὴ ὀρμὴ τῆς παλινδροσίας... Καὶ τί ὀνόματα... "Όνόματα πού ἡ ἀπλὴ μὰ θαθεῖα ἔννοιάν τους ἀγγίζει τὴν καρδιά σὰν γλυκὸ ἐρωτόλογον... «Ρε-χάρ» (ἡ ἀξία τοῦ κόσμου) «Τικαχό» (ἡ γῆ τῆς εἰρήνης), «Τακαρόα» (ὁ μεγάλος χωρισμός).

"Η «Ροϊμάτα», ἐκκινώντας ἀπ' τὴν ταίτη ἐδῶ καὶ μιά βδομάδα περνᾷ μὲς' σὲ μερικὰ λεπτά τῆς ὥρας τὸ ἐπικίνδυνον «πέρασμα τῶν καρχαριῶν» τῆς Τακαρόας. Οἱ ναῦτες μεταφέρουν ἔξω θιαστικά τὶς ἐλάχιστες ταξιδιωτικές τους ἀποσκευές, καθὼς ἐγὼ μὲς' στὸ ἀπαλὸ μισοσκόταδο τοῦ δειλινοῦ κυττάζω ἀχόρταγα καὶ γεμάτη γοητεία τὴν παραλία τοῦ νησιοῦ.

"Ο ἀρχηγὸς τοῦ νησιοῦ, μὲ ὕφος γεμάτο ἀξιοπρέπεια, προχωρεῖ δυο-τρία βήματα κατὰ τὸ μέρος μου.

— «Κυράορα!» Καλῶς ὦρισε! μοῦ λέγει μ' εὐγενικὸ ὕφος.

Καὶ προσθέτει ἀμέσως ὕστερα:

— Τὸ ὄνομά μου εἶνε Γκεντεπεχανοῦ.

Δηλαδή: «Τὸ μεγάλο πολεμικὸ τύμπαν».

Καὶ κάνει ἀμέσως νόημα σ' ἕναν ἱθαγενῆ, ἕναν νεαρὸ γίγαντα κάπου εἰκοσι χρονῶν, πού φορτίζεται ἀμέσως στὶς πλάτες του τὸ κινεζικὸ μπαούλο μου. "Ακολουθῶ χωρὶς δισταγμὸ τὸν "Αρχηγόν. Γερός, ψηλός, ὁ Γκεντεπεχανοῦ, φαίνεται ἀμέσως ἀληθινὸς γιοῦς τῆς φυλῆς τῶν «Τσαμοχτοῦ».

Κι' ἀλήθεια! Στὰ πῖο παλαιὰ χρόνια, ὁ πατέρας του ἔτρωγε στὶς γιορτὲς ἀνθρωπίνου κρέας μὲ τρομερὴ δρε-ξη. "Ο γιοῦς του ὅμως... εὐτυχῶς, σὰν ἀληθινὸς «καθολικός», ἀρκεῖται στὸ κρέας τῆς κοσέρβας...

"Ο τελευταῖος κυκλώνας πού συγκλό-νισε τὸ χαριτωμένο νησάκι, φαίνεται πῶς ἔχει ἀφήσει στὸν τόπο κάτι ἀπὸ τὴ φρίκη του.

"Ο Γκεντεπεχανοῦ μοῦ διηγείται — καθὼς πίνουμε τὸ «κρασί τῆς φιλίας» καθισμένοι πάνω στὶς ψάθες πούνε στρωμένες στὸ χωματένιο πάτωμα τῆς καλύβας του — πῶς οἱ δυστυχισμένοι γονεῖς του καθὼς καὶ τὸ σπῆτι τοῦ ἐξαφανίστηκαν μὲς' στὸν καταραμένο κυκλῶνα, κι' ὁ ἴδιος ὁ Γκεντεπεχανοῦ σῶθηκε ἀφοῦ ἔμεινε κρεμασμένος εἰκοσιτέσσερες ὁλόκληρες ὥρες πάνω σ' ἕνα φοινικοδέντρο.

Κυττάζω προσεχτικὰ — μὰ χωρὶς νὰ φαίνομαι — τὴ «βαχινὴ» τοῦ ἀρχηγοῦ. Εἶνε ψηλὴ, κάπως βαρεῖα κορμοστα-

σία, μὲ μάτια κατάμυρα καὶ λιγδωμένα. Πηγαινοέρχεται κοντὰ στὸ τζάκι, τριγυρισμένη ἀπὸ τὰ ἑννέα τῆς παιδιὰ, πούνε βρώμικα, εὐπόλητα, μὰ μὲ ὑπέροχα κορμιά. Τὰ μικρὰ γιὰ νὰ μοῦ εὐχηθοῦν τὸ «καλῶς ὦρισε» μοῦ χαρίζουν ὁμορφα κοχύλια.

"Η «Ροϊμάτα» δὲν θὰ ἔρχονταν στὸ νησί πρὶν ἀπὸ τὸ γύρο τῆς στὰ νησιά τῆς Μαρκησίας. Θὰ περνοῦσε, λοιπόν, τὴ νύχτα τῶν Χριστουγέννων στὴν Τακαρόα. "Απ' ὅλους τοὺς ἱθαγενεῖς τῆς Πολυνησίας οἱ Τσαμοτοῦ εἶνε οἱ πῖο προληπτικοί. Προτεστάντες ἡ καθολικοί, ἡ μαρμόνοι, μένουν ξαπλωμένοι ὥρες ὁλόκληρες πάνω στὶς ψάθες τους μελετώντας τὴ Βίβλο.

"Επειδὴ ὁ παπᾶς τοῦ νησιοῦ εἶχε γει ἐκείνες τὶς μέρες, ὁ Γκεντεπεχανοῦ, σὰν «ἀρχηγός» θὰ ἔψελνε ὁ ἴδιος τὴ λειτουργία τῶν Χριστουγέννων.

Τ' ἀγόρια τοῦ νησιοῦ ἐπὶ μιά ὁλόκληρη βδομάδα σκαρφάωναν κάθε μέρα στὶς φοινικιές, κόβοντας τὰ καταπράσινα κλαδιά πού θὰ στόλιζαν τὴν ταπεινὴ ἐκκλησιούλα, πούταν καμωμένη ὁλόκληρη ἀπὸ ξεραμένα κοράλλια.

Τὴ μέρα τῆς παραμονῆς οἱ γυναῖκες στόλισαν μὲ περιδέραια τὴν Παρθένον καὶ τὸ βρέφος καὶ οἱ νέες κόρες ἔπλεξαν μυρωμένα στεφάνια γιὰ τὸ "Αγιο Βῆμα.

Ὑπέροχη, ἐξωτικὰ χριστουγεννιάτικη βραδιά...

Νύχτα ζεστή, μυρωμένη. Κανέναν θόρυβον, οὔτε τὸ πῖο ἀλαφρὸ ψιθύρισμα, οὔτε τὸ πῖο μικρὸ ἀεράκι δὲν σάλευε τὰ κλαδιά τῶν φοινικιών. Καὶ μόνο πέ-ρα, ἀπ' τὴν ἀκρογιαλιά, ἔφθανε τὸ ἀτέλειωτο κι' ἀπαλὸ μουρμούρισμα τῶν κυμάτων, πού σποῦσαν χαϊδευτικά στὶς ἄκρες τῶν κοραλλίνων βράχων.

Μέσα στὴν μικρὴ ἐκκλησιούλα πού δὲν φωτίζονταν παρὰ ἀπ' τὸ ἀπαλὸ φῶς τῶν κεριῶν καὶ τὴν λάμψη τῶν πὺλ'χρωιῶν ὁστρακῶν. "Ο Γκεντεπεχα-

νοῦ πλάϊ στὸν πλημμυρισμένο ἀπὸ γαρβιές βωμό, ἔψαλλε μὲ τὴν βαρεῖα θερμὴ του φωνὴ τὴν χριστουγεννιάτικὴν λειτουργίαν, γονατίζοντας τρεῖς φορὲς μπροστὰ στὸ Θεῖο Βρέ-φος. Οἱ γυναῖκες ντυμένες κάτασπρα, μὲ τὰ μακριὰ γυαλιστερά καὶ κατὰ-μαυρα σὰν ἐβένινα μαλλιά τους ριχμέ-να στὶς πλάτες τους, προσεύχονταν μεγαλόφωνα, κι' οἱ ἄντρες μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα, ἔψελαν τὰ τροπάρια τῆς ἡμέρας. "Ὅλη τὴ νύχτα τὸ νησί γιόρ-τασε τὰ Χριστούγεννα μὲ χαρὰ. "Ακουγόνταν διαρκῶς οἱ εὐθυμὲς νότες τῆς ἀρμόνικας, οἱ μελαγχολικοὶ στεναγμοὶ τῆς κιθάρας.

Ξετρελλανοί ἀπ' τὴν εὐθυμία, οἱ ἄνδρες ἔφερναν κάθε τόσο στὸ στόμα τους τοὺς κοφύβους καρπούς τῶν ἰνδο-καρυδῶν, πούταν τώρα γεμάτα ἀπὸ κρασί, καὶ τοὺς ἀδειάζαν ὡς τὴν τελευταία σταγόνα ἀχόρταγα...

Κατὰ τὰ ξημερώματα, ἐνῶ μόνη, κουρασμένη, περνοῦσα ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς μακρυὲς σειρὲς τῶν φοινικιών ἀναπνεύοντας τὸν ἀλαφρὸ μυρωμένο σὰν ἀνοιξιᾶτικο ἀέρα, ἔνοιωσα ξαφνικά ἕνα παράξενο σφίξιμον στὴν καρδιά, καὶ θλιβεροὶ στεναγμοί, ψιθυρίσματα, γεμάτα ἀγωνία ἔφθασαν ὡς τ' αὐτιά μου ἀπὸ μιά φτωχικὴ καλύβα στὴν ἄκρη σχεδὸν τοῦ νησιοῦ...

Μπήκα μέσα, σπρώχνοντας τὴν πόρ-τα μὲ δισταγμὸ. "Απερίγραπτη φτώ-χεια βασίλευε ἐκεῖ μέσα. Δὲν ὑπῆρχε οὔτε τραπέζι, οὔτε καθίσμα, οὔτε κἂν ἕνα κιβώτιο μὲς' σ' ἐκεῖνο τὸ καλυβά-κι, καὶ τὸ μόνον πού ἀξίζει μέσα ἐκεῖ ἦταν τὸ σανιδένιο πάτωμα τῆς καλύ-βας, ἀπὸ ὁμορφὸ ξύλο «αταμανού».

Στ' ἀντίκρουσμά μου μιά νέαν γυναῖ-κα ὤρμησε πρὸς τὸ μέρος μου, δρι-χνώντας μου μὲ κίνηση ἀπελπισίας τὴν ἄκρα τῆς ψάθας, ὅπου ἕνα παιδάκι ἔρ-πλωμένο ἀνάσκελα, δὲν ἔδινε πιά κανέ-να σημάδι ζωῆς. Καὶ σὰν νὰ ἀκολου-θοῦσε τὸ βλέμμα μου, ἡ φωνὴ τῆς δυσ-τυχισμένης μητέρας ἐχάθηκε σπαρα-χτικά μὲς' στὴ γαλήνη τῆς νύχτας.

— "Ω, θεὲ το

Η ΘΕΜΙΣ ΕΧΕΙ ΚΕΦΙΑ

Ο Καζανόβας

MIM
ΨΑΘ.

«Ήρω έπάνω, κατηγορούμενε! Σηκώνεται. Προχωρεί. Μειδιά. Μια τούφα μαλλιών πέφτει στο μέτωπό του. Σηκώνει το χέρι του και τα τραβά με κοκκιναριαν πρὸς τὰ ὀπίσω.

— Έμπρός, λέγε.
— Αὐτὰ τὰ μαλλιά μου ὅλο πέφτουν στὰ μάτια μου.

— Τί ἐκανε λέει;
— Τίποτε. Γιὰ τὰ μαλλιά μου λέω.
— Γιὰ τὰ μαλλιά σου; Καὶ ποῖος σ' ἐρώτησε γιὰ τὰ μαλλιά σου;

— Ἀλλὰ ὁ κατηγορούμενος δὲν στενοχωριέται. Ἀπεναντίας. Βγάζει τσατσάρα καὶ προσπαθεῖ νὰ τακτοποιήσῃ τὰ μαλλιά του. Ὁ πού γίνεται ἔξω φρενῶν ὁ πρόεδρος τοῦ τριμελοῦς:

— Τί κάνεις ἐκεῖ! Γιὰ κομμωτήριο τὸ πέρασες ἐδῶ;

— Ὁ ἄνθρωπος ὅμως μὲ φυλακισμένη τοποθετεῖ πάλι τὴν τσατσάρα στὴν τσέπη τοῦ γιλέκου καὶ ἀπευθύνεται στὸν πρόεδρο μὲ γλυκὺ μειδίαμα Ναρκίσσου:

— Δὲν ἔμπορῶσα νὰ σὲ κοιτάξω.
— Τώρα μπορεῖς;
— Βέβαια.
— Ἀπὸ πού εἶσαι;
— Ἀπὸ τὴν Χολομάνναν.
— Πῶς; Πῶς;
— Ἀπὸ τὴν Χολομάνναν (Ἀπορεῖ). Δὲν τὴν ἤξερες; (Διαφωτίζει). Κοντὰ στὴν Τσαπεζοῦνταν εἶναι (συμπεραίνει). Πόντιος δηλαδή!

— Τονίζει μὲ ὑπερηφάνειαν τὶς τελευταῖες λέξεις. Πόντιος εἶναι. Ἡρεμος καὶ γλυκὺς ὡς κουρουνάκι. Ἐνα πρόσωπο μακροῦλό, ἀπὸ τὴν μέση τοῦ ὁποῖου κρέμεται ἡ μύτη ὡς τσιγγέλι. Καὶ κάτω ἀπὸ τὴν μύτη, ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἐλίσσονται καὶ κρέμονται ἐπίσης γραμμὲς στριμμένες μύστακες. Τὸ ἐξωτερικὸν του, μᾶλλον προδιαθέτει εὐμενῶς. Ἀλλὰ ἡ ἱστορία του, ἀναπτυσσόμενη ἀπὸ σειρὰν μαρτύρων ποὺ παρέλασαν ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν προεδρικὴν ἔδρα, ἔχει συσσωρεύσει πνιχὰ σύννεφα προκαταλήψεων ἐκεῖ στὴν κορυφὴν τῆς εισαγγελικῆς ἔδρας. Τί τροπικὴ ιδιοσυγκρασία, ὦ ψυχοστέ! Θραύσιν ἐκανε μεταξὺ τοῦ θηλυκόσμου τοῦ συνοικισμοῦ τοῦ Πολυγώνου. Δυὸ φορές παντρεμένος, δυὸ φορές χωρισμένος, διὰ τρίτην φορὰν διαπραγματευόμενος γάμον μὲ μίαν χήρα, συνήψε σχέσεις εἰδυλικὰς μὲ τὴν κόρη, ποὺ τὸν ἔφεραν, ἀκριβῶς, στὸ ἐδῶλιον τοῦ κατηγορουμένου. Ἡ μνηστὴρια τὰ ἐξέθεσε διὰ μακρῶν καὶ περιέργων τὸν κατηγορούμενον ὡς ἐπικίνδυνον Δόν-Ζουάν. Ἐδῶσε δὲ ἀκόμη συναρπαστικὰς λεπτομέρειες τῆς δράσεώς του. Ἀλλὰ ἡ κόρη ἦταν ἡ πῶς ἐνδιαφέρουσα μάστιγ. Ὅταν ἐκλήθη νὰ περιγράψῃ τὰ εἰς βάρος της κατηγορήματα τοῦ Ποντίου κατακτιπτοῦ συνώψισε τὴν στρατηγικὴν του σὲ λίγα λόγια:

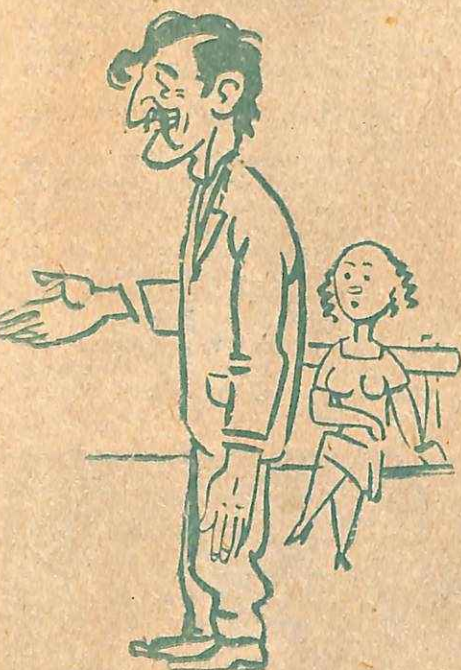
— Ἡραχτο δὴθεν νὰ πανδοθεῖ τὴν μητέρα μου καὶ εἶχε στὸ μάτι ἐμένα.

— Κι' ἐσὺ τί ἐκανες;
— Τί νὰ κάνω;
— Ἐμένα ρωτᾷς!

— Ὁχι.
— Γιὰ λέγε λοιπόν.
— Εἰς τὴν ἀρχὴ δὲν ἐκατάλαβα τίποτε (ποτὲ δὲν καταλαβαίνουν εἰς τὴν ἀρχὴ τὰ θηλυκά), ὕστερα ἄρχισε νὰ μοῦ φέρῃ γλυκὰ, καταιφία, μπακλαδάδες, καὶ λουκούμια. Δὲν ἔβαζα κακὸ στὸ μυαλό μου! (Ποτὲ δὲν βάζουν κακὸ στὸ μυαλό τους τὰ θηλυκά). Ὑστερα ἄρχισε νὰ μοῦ λέῃ «Κατίνα» ἐγὼ ἐσένα θέλω νὰ παρνεύω καὶ ὅχι τὴν μαμὰ σου.

— Τὰ εἶπες τῆς μαμᾶς σου;
— Ὁχι.
— Γιατί;
— Γιὰ νὰ μὴ τὴν συγχίσω!

— Λοιπόν;
— Τοῦ ἔλεγα αὐτὰ εἶναι ἀνοησίες καὶ νὰ κοιτάξῃ τὴν μαμὰ μου καὶ νὰ μὲ ἀφίην ἐμένα. Ἀλλὰ ὅσο τοῦ ἔλεγα ἔτσι, ἐγὼ, τόσο

— Μὲ ἀγάπησε τὸ κορίτσι, κύριε πρόεδρε...

ἐκείνος κουνάλοσε στὸ σπίτι τὰ γλυκὰ. «Ε, τί νὰ κάνω κι' ἐγώ;

— Τάτρωγες;
— Ναί.

— Γιατί;
— Γιὰ νὰ μὴ συγχίσω τὴν μαμὰ μου.

Σ' αὐτὸν τὸν ὄνον ἐγινε ἡ κατάθεσις. Καὶ ἐξετέθησαν λεπτομερῶς ἐκεῖνα γιὰ τὰ ὁποῖα ἐκλήθη νὰ ἀπολογηθῇ. Ἀπολογεῖται ὅχι μονάχα μὲ τὸ στόμα. Ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ μάτια, μὲ τὰ χέρια, μὲ τὸ μούτρο, μὲ τὸ γυνὴ μειδίαμα ποὺ ἀνθεῖ κάτω ἀπὸ τὰ μυστάκια του καὶ ποὺ ἐξηγεῖ κάτι ἀπὸ τὴν καταπληκτικὴν ἐπιτυχίαν του εἰς τὰ ἐρωτικὰ πεδία.

— Ἀκούς τί λέγουν τὰ κακὰ στόματα; Ψέμματα λέγουν! Ἐγὼ ὑπαντιρεύτηκα δύο φορές. Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι! (Ἀπορεῖ). Ἀλλά, δηλαδή, ἐγὼ πταίω; (Διαφωτίζει). Ἡ μίαν γυναῖκα μου τὴν ἐχώρισα. Ἡ ἄλλη γυναῖκα μου μὲ ἐχώρισε. (Δογματίζει). Ἀλλὰ χωρὶς γυναῖκα δὲν ἔμπορεῖ νὰ κἀνῃ ὁ ἄνθρωπος!

— Καλὰ προχώρας!
— Ὅταν ἐχώρισα, λοιπόν, μὲ τὴν ἄλλην τὴν γυναῖκα μου, ἔπρεπε νὰ παίρνω ἄλλην. (Ἀπορεῖ καὶ ἐξίσταται). Κακὸν εἶναι τσάνουμ;

— Προχώρας σὺ εἶπα.

— Τὸ λοιπὸν ἐξήταξα νὰ εὐρίσκω μίαν γυναῖκα νὰ τὴν ὑπαντρεύω. (Μειδιά ἐπεξηγηματικῶς). Διότι ἐγὼ, τουλάχιστον, χωρὶς γυναῖκα δὲν ἔμπορῶ νὰ κάνω! Κατάλαβες; Εὐρῆκα, λοιπόν, τὴν χήραν τὴν Τουμπουλιά καὶ τὴν ἐγάπησα. (Μειδιά ἀνταρδέως). Καὶ ἐκείνη μὲ ἐγάπησεν. Ἀλλὰ ἡ Τουμπουλιά εἶχε καὶ ἓνα κορίτσι, τὴν Κατίνα. (Μειδιά θριαμβευτικῶς καὶ στρίβει τὸ μoustaki). Μὲ ἐγάπησεν καὶ ἡ κόρη της.

— Τόσο ὠραῖος εἶσαι;
— Δὲν ἤξεύρω.

— Ἡ μετριοφροσύνη σου!
— Ὁχι, δὲν τὴν ἔλεγον μετριοφροσύνη.

Κατίνα τὴν ἔλεγον τὴν μικρὴν.

— Δὲν ντρέπεσαι τὸ μπόι σου;
— Ὁχι.

— Ἐτσι μαρᾶδο.
— Νὰ εἶσαι καλά.

— Προχώρατε.
— Ἐγὼ τίποτε δὲν ἔκανα. Ἐπῆλθαι στὸ σπίτι γιὰ τὴν μάνναν της μὲ ἔφεραν βόλταν ἡ κόρη της. (Ἀπορεῖ). Τί νὰ τῆς κάνω; (Διαφωτίζει). Τίποτε δὲν τὴν ἔκανα! (Συμπεραίνει). Βλάκας δηλαδή!

— Ἐσὺ εἶσαι βλάκας;
— Ἀμὲ τί εἶμαι!

— Ἐσὺ πᾶνεις πουλιὰ στὸν ἀέρα;
— Μπα! Τίποτα δὲν ἴνεται κ. πρόεδρε.

Ἐγὼ εἶμαι βλάκας σὺ λέω γιατί ἂν δὲν ἦμουνα βλάκας δὲν θὰ μὲ ἔφεραν ἐδῶ.

Βλέμματα θαυμασμοῦ συγκεντρώνονται ἐπάνω του ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς αἰθούσης.

Ἀλλὰ ἂν τὸ ἀκροατήριον θαυμάζει δὲν θαυμάζει ὅμως καὶ τὸ δικαστήριον. Ἐξὴ μὴνες φυλακὴ τοῦ ἐπιβάλλεται. Καὶ ὁ Καζανόβας δὲν στενοχωριέται γι' αὐτά. Ἄλλο εἶναι ποὺ τὸν τρώει:

— Ἐξὴ μῆνες! Καὶ τί θὰ γινῶ ἐγὼ χωρὶς γυναῖκα ἐξὴ μῆνες!...

MIM. ΨΑΘ.

'Εξπρές - Οριάν

Διήγημα τοῦ Ραφαὴλ Καρριέρι

Ἡ Ντιάνα Κίμο ἐνοιωσε εὐχαιοί-στηση καὶ θυμὸ μαζί, ὅταν στὸν κατάλογο τῶν ἀναχωρήσεων τοῦ «Κάρλτον», διάβασε πλάι στὸ ὄνομά της, τὸ ὄνομα τοῦ Ὁσβάλδου Γκάμπερ.

Θὰ ἔφευγε λοιπὸν κι' αὐτὸς μὲ τὸ ἴδιο τραῖνο. Θὰ τὸν συναντοῦσε στὸν ἴδιο διάδρομο τοῦ βαγονιοῦ κι' αὐτὸς θὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν κυττάζῃ σιωπηλός, μὲ τὰ ἴδια ἀπλανῆ μάτια!

Ἐμεναν στὸ ἴδιο ξενοδογεῖο ἐδῶ καὶ μέρες. Τὰ δωμάτια τῶν ἦταν πλάι πλάι καὶ κάθε πρωὶ ἐυπνοῦσαν τὴν ἴδια ὥρα, ἀργά. Ἡ Ντιάνα μόλις ἐυπνοῦσε, μετὰ τὸ ντοῦς ἔπινε ἓνα οὐίσκυ.

Τότε ἡ καμαριέρα τῆς ἔλεγε:

— Μόλις πῆρε τὸ οὐίσκυ τοῦ ὁ κ. Γκάμπερ.

Ἡ Ντιάνα ἀπαντοῦσε τότε θυμωμένη:

— Λοιπὸν αὐριο θὰ μοῦ φέρῃς καφέ μὲ γάλα. Δὲν μ' ἀρέσουν οἱ ἀπομιμήσεις.

Μὰ τὸ ἄλλο πρωὶ ἡ Μῶδ, ἡ καμαριέρα ἔφερε καὶ πάλι οὐίσκυ.

— Εὐχαριστῶ, Μῶδ. Ὁ κ. Γκάμπερ ἤπνε τὸ οὐίσκυ του.

— Ἀπὸ τὴν ἴδια μπουτίλια. Ὁ κύριος ἀπόψε γύρισε πολὺ ἀργά.

Τὸν ἀκούσα δὲν εἶχα κοιμηθῇ ἀκόμη.

— Ὁ κ. Γκάμπερ δὲν πέφτει ποτὲ στὸ κρεβάτι πρὶν ἑμπερώσῃ.

— Μοῦ μοιάζει βλέπεις καὶ σ' αὐτό, ἔχουμε τὶς ἴδιες κακὲς συνήθειες. Δὲν μοῦ λές τί πράγμα εἶναι αὐτὸς ὁ κ. Γκάμπερ;

— Ἐγγλέζος διπλωμάτης, ἡ βαμβακέμπορος ἡ μηχανικὸς ὕδραυλικός, πολὺ καλὰ δὲν ξέρω. Ἐδῶ τὸν λένε ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος.

Ἀπόψε φεύγω μὲ τὸ τραῖνο τῶν 11.30 γιὰ τὴν Ἀλεξάνδρεια.

— Κι' ὁ Γκάμπερ ἐπίσης.

Ἡ Ντιάνα διέταξε νὰ τὴν σιάσουν τὶς βαλίτσες της. Τὸ βράδυ νύχθηκε ὠραία κι' ἔβαλε στὸ κεφάλι της ἓνα τουρμπάνι μὲ ἀληθινὰ σμαράγδια.

— Ἡ κυρία εἶναι θαύμα, εἶπε ἡ Μῶδ.

— Τί νὰ τὸ κάνης, ποῦ οἱ ἄνδρες εἶναι ἀφορημένοι!

Ἡθελε νὰ πῇ: Ποῦ ὁ Ὁσβάλδος Γκάμπελ εἶναι ἀφορημένος.

Ἐπειτα κατέβηκε. Ὅλοι τὴν κυτοῦσαν. Οἱ ἄνδρες τὴν ἐθαύμαζαν, οἱ γυναῖκες τὴν ἐζήλευαν. Μπῆκε στὴν τραπεζάρια καὶ κάθησε σ' ἓνα τραπέζι ἀντικρὺ στὸν Ὁσβάλδο. Παρήγγειλε τὸ ἀγαπημένο της φαγητό, τὸ ἴδιο φαγητό, ποὺ συνήθιζε κι' ὁ Γκάμπερ—ἀστακό καὶ κρassi Κάσορι. Μὰ ἐκεῖνος εἶχε μισοκλεισμένα τὰ ὦτια καὶ κάπνιζε ἀδιάφορος.

□ □

Σὲ λίγο, ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ «Κάρλτον» περὶεσαν δυὸ αὐτοκίνητα. Ἡ Ντιάνα μπῆκε στὸ πρῶτο καὶ ὁ Γκάμπερ στὸ δεύτερο. Φθάσανε σκεδόν τὴν ἴδια ὥρα στὸ σταθμὸ τοῦ Καίρου. Κι' ἀνέβηκαν στὸ ἴδιο τραῖνο. Ὁ Ὁσβάλδος νόμιζε πῶς δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ τὴν παρουσία της.

Στις 11.30' ἡ ἀμαξοστοιχία ἐκίνησε. Στις δώδεκα καὶ σαρανταεπτὰ εἶχε περάσει ἀπὸ τὴν Μπένχα καὶ ἔφθανε στὴν Κουόνα καὶ στὸ Μπίρκε-Ἐλ Ζάμο. Ἐκείνη τὴν ὥρα τὸ φεγγάρι βγήκε δολογίμο κι' ἡ Ντιάνα ἔσβυσε τὸ φῶς, γιὰ ν' ἀπολαύσῃ καλλίτερα τὸ τοπίο. Στὴ μία καὶ σαράντα ἄκουσε τὴ μακρινὴ φωνὴ ἑνὸς ἀγγλοῦ σιδηροδρομικοῦ, ποὺ φώναζε:

— Σούμορα - ἔλ - Νάμλα.. Σούμορα - ἔλ - Νάμλα!...

Τότε ἀπεφάσισε νὰ πλαγιάσῃ. Σηκώνεται καὶ παίρνει τὴ βαλίτσα της νὰ τὴν ἀνοίξῃ. Μὰ ποῦ εἶναι τὰ κλειδιά της; Ἀσφαλῶς θὰ τὰ ξέχασε στὸ

στάθμο.

Βγάζει μιὰ πυτζάμα μεταξωτή. Τὴ δοκιμάζει. Θὰ τῇ εἶναι λίγο μακρὰ. Τὴν ἀγκαλιάζει. Τὴ γογγύει. Θὰ φορέσῃ τὴν πυτζάμα της, ποῦ εἶναι τόσο κομψή. Ἐπειτα βγάζει τὶς μαροκινὲς παντόφλες της καὶ τὶς φορεῖ. Πόσο μικρὸ ποδάρι ἔχει ὁ Ὁσβάλδος!

Τὴν κυριεύει ἡ ἐπιθυμία νὰ ψάξῃ τὰ ἀσπρόρουγά της. Βρίσκει τὴν γραβάτα τοῦ φράκου της, ἓνα ἀνοιχτὸ γελέκο κι' ἓνα ἄλλο φανταζί. Μὰ καθὼς βυθίζει τὰ γέρια της, βοῖσκει ἓνα φάκελλο μὲ ψευτικὰ μoustakia καὶ μπερούκα, ἓνα κλεφτοφάνaro, παπούτσια μὲ πάτους ἀπὸ καυστοῦκ καὶ κάτι μακρὰ σίδερα. Ἡ Ντιάνα χάνει. Λοιπὸν, ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος, αὐτὸν ποὺ τὸν ἔχει ἀγαπήσει, δὲ εἶναι παρὰ ἓνας κοινὸς λωποδύτης τῶν ξενοδοχείων!...

Βγαίνει ἐντροπὴ στὸ διάδρομο εἰδοποίησιν τὸν ὁδηγό. Μὰ πέφτει ἐπ' αὐτὸν... Ὁσβάλδο.

— Δὲν μ' ἀρέσουν αὐτὰ τ' ἀστεῖα Ὁσβάλδε Γκάμπερ. Ποῖος σὰς ἔδωκε τὸ δικαίωμα ν' ἀνοίξετε τὶς βαλίτσες μου;

— Σεῖς. Ἀλλ' εἶμαι θαυμάσια μὲ τὶς πυτζάμες σας.

— Θὰ διατάξω νὰ σὰς πιάσουν. Δὲν πιστεύω ποτὲ μοῦ πῶς εἶχα νὰ κάνω μ' ἓνα λωποδύτη.

— Μπορεῖτε νὰ μὲ καταγγεῖλετε.

—

Ἡ Ντιάνα ἄφησε νὰ τὴν φιλήσῃ...

Ξενοδογεῖο. Κυττάζει μήπως εἶναι ἐκλειδωτὴ καὶ τὴν ἀνοίγει. Μὰ ἡ βαλίτσα δὲν ἦταν ἡ δική της. Ἀνοίγει τὸ φῶς. Ἡ Μῶδ ἔκανε λάθος. Τῆς ἔδωκε τὴ βαλίτσα τοῦ Ὁσβάλδου. Ἀλλωστε

Ἡ Ντιάνα ἀφῆκε νὰ τὴν φιλήσῃ...

Ἡ Ντιάνα διέταξε νὰ τὴν σιάσουν τὶς βαλίτσες της. Τὸ βράδυ νύχθηκε ὠραία κι' ἔβαλε στὸ κεφάλι της ἓνα τουρμπάνι μὲ ἀληθινὰ σμαράγδια.

— Ἡ κυρία εἶναι θαύμα, εἶπε ἡ Μῶδ.

— Τί νὰ τὸ κάνης, ποῦ οἱ ἄνδρες εἶναι ἀφορημένοι!

Ἡθελε νὰ πῇ: Ποῦ ὁ Ὁσβάλδος Γκάμπελ εἶναι ἀφορημένος.

Ἐπειτα κατέβηκε. Ὅλοι τὴν κυτοῦσαν. Οἱ ἄνδρες τὴν ἐθαύμαζαν, οἱ γυναῖκες τὴν ἐζήλευαν. Μπῆκε στὴν τραπεζάρια καὶ κάθησε σ' ἓνα τραπέζι ἀντικρὺ στὸν Ὁσβάλδο. Παρήγγειλε τὸ ἀγαπημένο της φαγητό, τὸ ἴδιο φαγητό, ποὺ συνήθιζε κι' ὁ Γκάμπερ—ἀστακό καὶ κρassi Κάσορι. Μὰ ἐκεῖνος εἶχε μισοκλεισμένα τὰ ὦτια καὶ κάπνιζε ἀδιάφορος.

Σὲ λίγο, ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ «Κάρλτον» περὶεσαν δυὸ αὐτοκίνητα. Ἡ Ντιάνα μπῆκε στὸ πρῶτο καὶ ὁ Γκάμπερ στὸ δεύτερο. Φθάσανε σκεδόν τὴν ἴδια ὥρα στὸ σταθμὸ τοῦ Καίρου. Κι' ἀνέβηκαν στὸ ἴδιο τραῖνο. Ὁ Ὁσβάλδος νόμιζε πῶς δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ τὴν παρουσία της.

Στις 11.30' ἡ ἀμαξοστοιχία ἐκίνησε. Στις δώδεκα καὶ σαρανταεπτὰ εἶχε περάσει ἀπὸ τὴν Μπένχα καὶ ἔφθανε στὴν Κουόνα καὶ στὸ Μπίρκε-Ἐλ Ζάμο. Ἐκείνη τὴν ὥρα τὸ φεγγάρι βγήκε δολογίμο κι' ἡ Ντιάνα ἔσβυσε τὸ φῶς, γιὰ ν' ἀπολαύσῃ καλλίτερα τὸ τοπίο. Στὴ μία καὶ σαράντα ἄκουσε τὴ μακρινὴ φωνὴ ἑνὸς ἀγγλοῦ σιδηροδρομικοῦ, ποὺ φώναζε:

— Σούμορα - ἔλ - Νάμλα.. Σούμορα - ἔλ - Νάμλα!...

Τότε ἀπεφάσισε νὰ πλαγιάσῃ. Σηκώνεται καὶ παίρνει τὴ βαλίτσα της νὰ τὴν ἀνοίξῃ. Μὰ ποῦ εἶναι τὰ κλειδιά της; Ἀσφαλῶς θὰ τὰ ξέχασε στὸ

στάθμο.

Βγάζει μιὰ πυτζάμα μεταξωτή. Τὴ δοκιμάζει. Θὰ τῇ εἶναι λίγο μακρὰ. Τὴν ἀγκαλιάζει. Τὴ γογγύει. Θὰ φορέσῃ τὴν πυτζάμα της, ποῦ εἶναι τόσο κομψή. Ἐπειτα βγάζει τὶς μαροκινὲς παντόφλες της καὶ τὶς φορεῖ. Πόσο μικρὸ ποδάρι ἔχει ὁ Ὁσβάλδος!

Τὴν κυριεύει ἡ ἐπιθυμία νὰ ψάξῃ τὰ ἀσπρόρουγά της. Βρίσκει τὴν γραβάτα τοῦ φράκου της, ἓνα ἀνοιχτὸ γελέκο κι' ἓνα ἄλλο φανταζί. Μὰ καθὼς βυθίζει τὰ γέρια της, βοῖσκει ἓνα φάκελλο μὲ ψευτικὰ μoustakia καὶ μπερούκα, ἓνα κλεφτοφάνaro, παπούτσια μὲ πάτους ἀπὸ καυστοῦκ καὶ κάτι μακρὰ σίδερα. Ἡ Ντιάνα χάνει. Λοιπὸν, ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος, αὐτὸν ποὺ τὸν ἔχει ἀγαπήσει, δὲ εἶναι παρὰ ἓνας κοινὸς λωποδύτης τῶν ξενοδοχείων!...

Βγαίνει ἐντροπὴ στὸ διάδρομο εἰδοποίησιν τὸν ὁδηγό. Μὰ πέφτει ἐπ' αὐτὸν... Ὁσβάλδο.

— Δὲν μ' ἀρέσουν αὐτὰ τ' ἀστεῖα Ὁσβάλδε Γκάμπερ. Ποῖος σὰς ἔδωκε τὸ δικαίωμα ν' ἀνοίξετε τὶς βαλίτσες μου;

— Σεῖς. Ἀλλ' εἶμαι θαυμάσια μὲ τὶς πυτζάμες σας.

— Θὰ διατάξω νὰ σὰς πιάσουν. Δὲν πιστεύω ποτὲ μοῦ πῶς εἶχα νὰ κάνω μ' ἓνα λωποδύτη.

— Μπορεῖτε νὰ μὲ καταγγεῖλετε.

—

Ἡ Ντιάνα ἄφησε νὰ τὴν φιλήσῃ...

Ξενοδογεῖο. Κυττάζει μήπως εἶναι ἐκλειδωτὴ καὶ τὴν ἀνοίγει. Μὰ ἡ βαλίτσα δὲν ἦταν ἡ δική της. Ἀνοίγει τὸ φῶς. Ἡ Μῶδ ἔκανε λάθος. Τῆς ἔδωκε τὴ βαλίτσα τοῦ Ὁσβάλδου. Ἀλλωστε

Ἡ Ντιάνα ἀφῆκε νὰ τὴν φιλήσῃ...

Ἡ Ντιάνα διέταξε νὰ τὴν σιάσουν τὶς βαλίτσες της. Τὸ βράδυ νύχθηκε ὠραία κι' ἔβαλε στὸ κεφάλι της ἓνα τουρμπάνι μὲ ἀληθινὰ σμαράγδια.

— Ἡ κυρία εἶναι θαύμα, εἶπε ἡ Μῶδ.

— Τί νὰ τὸ κάνης, ποῦ οἱ ἄνδρες εἶναι ἀφορημένοι!

Ἡθελε νὰ πῇ: Ποῦ ὁ Ὁσβάλδος Γκάμπελ εἶναι ἀφορημένος.

Ἐπειτα κατέβηκε. Ὅλοι τὴν κυτοῦσαν. Οἱ ἄνδρες τὴν ἐθαύμαζαν, οἱ γυναῖκες τὴν ἐζήλευαν. Μπῆκε στὴν τραπεζάρια καὶ κάθησε σ' ἓνα τραπέζι ἀντικρὺ στὸν Ὁσβάλδο. Παρήγγειλε τὸ ἀγαπημένο της φαγητό, τὸ ἴδιο φαγητό, ποὺ συνήθιζε κι' ὁ Γκάμπερ—ἀστακό καὶ κρassi Κάσορι. Μὰ ἐκεῖνος εἶχε μισοκλεισμένα τὰ ὦτια καὶ κάπνιζε ἀδιάφορος.

Σὲ λίγο, ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ «Κάρλτον» περὶεσαν δυὸ αὐτοκίνητα. Ἡ Ντιάνα μπῆκε στὸ πρῶτο καὶ ὁ Γκάμπερ στὸ δεύτερο. Φθάσανε σκεδόν τὴν ἴδια ὥρα στὸ σταθμὸ τοῦ Καίρου. Κι' ἀνέβηκαν στὸ ἴδιο τραῖνο. Ὁ Ὁσβάλδος νόμιζε πῶς δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ τὴν παρουσία της.

Σ

Χριστουγεννιάτικες

Οταν γεννήθηκε ο Χριστός στη φάτνη των αλόγων, έκανε κύριο δυνατό, και η βουσούλα που έτρεχε εκεί σε μία άκρη, πάγωσε και δεν μπορούσε να τον νανουρίσει με το κελάρυσμά της.

Τ' αλογα, τὰ βώδια και τὰ άλλα ζωντανά που βρίσκονταν εκεί, έτρεξαν τότε να ζεστάνουν το Θείο Βρέφος, αλλά χρειάζονταν και φωτιά.

Τ' άχυρα λοιπόν που ήσανε στη φάτνη, πήγαν εύθους να σκεπάσουν το μικρό Χριστό, αλλά τὰ άχυρα είναι κρύα, γιατί όταν αλωνίζονται χάνουν όλη τη ζέση του ψωμιού, που τους την παίρνει το σιτάρι, κι' έτσι ο μικρός Χριστούλης κρύωνε περισσότερο...

Τότε ο 'Ιωσήφ θέλησε ν' ανάψει φωτιά, αλλά όσο κι' αν έψαχνε, δεν εύρισκε κει μέσα ξύλα.

Πηδώναν λοιπόν τὰ άχυρα από τη φάτνη που σκέπαζαν το Χριστό και είπαν :

— Κάψε μας έμας !

Ο 'Ιωσήφ τ' άναψε, μά αυτὰ, λιγόθερμα καθώς είναι, καήκανε άμέσως.

Η Παναγία, που είδε τη θυσία τους, τὰ λυπήθηκε τότε και τὰ εϋχήθηκε :

— Έτσι χρυσά να είστε πάντοτε !...

Κι' από τότε τὰ άχυρα χρυσίζουν σαν τον ήλιο...

Ο 'Ιωσήφ έψαχνε τότε να βρη κλαδιά για τη φωτιά.

Κι' ένα δεντρολίβανο που ήτανε απ' έξω από τη φάτνη, το πρόφερε τους γυμνούς του κλώνους. 'Αλλά τὰ κλώνοι να κάνουν οί κλώνοι του δεντρολίβανου ; Καήκαν άμέσως, εκεί κοντά στα ποδαράκια του Χριστού, και μόλις μπορέσαν να τὰ γαϊδέψουν με την άσθενική τους πύρα.

'Αλλά κι' η θυσία αυτὴ συγκίνησε την Παναγία κι' έδωσε την ευχή της στο δεντρολίβανο :

— Να είσαι, του είπε, πάντα ευλογημένο και να φυτρώνης κοντά στις έκκλησίες. Τὰ φύλλα σου να μη πέφτουνε ποτέ, η άναπνοή σου να μουγοβολά σαν το λιβάνι και να είναι στους ανθρώπους βάλαμο.

Και από τότε «βάλαμο» το λένε το δεντρολίβανο...

Ο 'Ιωσήφ πάλι στενοχωρήθηκε. Μὲ τί θ' άναβε φωτιά ;

Τότε ένας γλύλλος που ήτανε σε μία τρυπούλα εκεί κοντά, έφυγε γρήγορα-γρήγορα, κουτσαίνοντας και πηδώντας, με τὰ μακρὰ πόδια του, έτρεξε σ' όλες τις γωνίες να βρη κάρβουνα, αλλά κάρβουνα δεν βρηκε πουθενά και γύρισε πίσω μαύρος απ' τη καπνιά της φάτνης.

Όσοτο ο Παναγία του έδωσε κι' αυτου μία ευχή :

— Να είσαι, του είπε, πάντα στις γωνίες τις ευλογημένες των καλών σπιτιών και τὰ μακρὰ πόδια σου νάναι γρήγορα για να φεύγης άμα το καλέση η άνάγκη και να πηγαίνης μακριά.

Κι' ο γρύλλος κάθησε πειά εκεί κοντά στο νεογέννητο κι' άρχισε να το νανουρίζει και να το παρηγορή, προσπαθώντας να τραγουδήση, όπως η βουσούλα, που από το κύριο το μεγάλο είχε παγώσει.

Τότε φωνάξανε της στέγης τὰ δοκάρια και του σταύλου η ξυλοδεσιές.

— Στάσου να κατεβούμε 'μεις για να καούμε !

Κι' άρχισαν να τεντώνονται και να τραβιούνται για να ξεκαρφωθούν, και έτριξε η στέγη και οί τοίχοι έτρεμαν, γιατί υπήρχε φόβος να γκρεμιστούν και να πέσουν άπάνω στο άγιο το Βρέφος.

— Μή, τους φώναζεν ο 'Ιωσήφ, μη κουνιέστε από τις θέσεις σας, γιατί θα γίνει μεγάλος γαλασμός 'δω μέσα !...

Τότε φώναξε από ψηλά ένα δοκάρι που ήταν από καστανιά :

— Άράχνη, άραχνούλα μου, καλή και δουλεutoύ άράχνη, δεν πὰς να φωνάξης στο βουνό, λίγες άδερφές μου καστανιές, να ρθουνε να καούνε για να ζεστάνουν τον Χριστό ;

Η άράχνη άπλωσε τότε τὰ δίχτυά της, αλλά ο δυνατός άέρας της τὰ έκοβε και δεν υπορούσε να προχωρήση.

Η Παναγία έδωκε τότε της άράχνης την ευχή, ν' άντέγουνε τὰ νήματά της στους άέρες, στις φουρτούνες και στις νεροποντές.

Και βύδισε η άράχνη βιαστική. 'Αλλά καστανιές δεν βρη

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Πέρασε η άγρια των στοι-
(χείων πάλη)
δονει άσμα μυστικό των
(Ουρανό)
των άγγέλων το τάγμα
(γαλανό,
τὰ υγρά φτερά του άνα-
(φτερά και πάλι.

Κι' έχει το φρύδι του
(γι' αυτού προβάλλει
άστραφτερό, ίδιο σέλας βο-
(ρεινό,
κάποιο νερό, που έχειλο,
(πυκνό,
κυλά στην άλαγιά κάτω ά-
(γάλι-άγάλι.

'Α να ήταν η γαλήνη, η
(καλωσύνη)
χυτὰ απ' τὰ σπλάχνα της
(Θείκης Πηγής !
ΔΟΞΑ ΕΝ ΥΨΙΣΤΟΙΣ
(ΘΕΩ ΚΑΙ ΕΠΙ ΓΗΣ
ΕΙΡΗΝΗ, ΕΙΡΗΝΗ !
Κ. ΑΘ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΔΗΣ

Παραδόσεις και δρυλοι

κε. 'Η καστανιές ήσαν άπάνω στα ψηλά βουνά, και όταν τις ειδοποίησε μ' ένα νυχτοπούλι, εκείνες της άπάντησαν :

— 'Ως να κατεβούμε από δω πάνω, η νύχτα θα περάση πειά και θε να βγη ο ήλιος για να ζεστάνη τον Χριστό !.... 'Υστερα έχουμε και μεις να περιποιηθούμε και να προσέξουμε τὰ κάστανά μας, που τώρα σκάνε κι' αυτὰ από το σουφλιό τους και πρωτοβγαίνουνε στο κόσμο...

Κι' από τότε το ξύλο της καστανιάς δεν κάνει για φωτιά. Και αν το βάλλουμε στο τζάκι, ούτε φλόγα κάνει, παρά μαυρίζει σαν άράπη, ούτε κάρβουνα αφήνει, ούτε στάχτη, ούτε ζέστα, παρά μόνον μουτζούρα και καπνό...

Τότε το μεσοδόκι της στέγης της φάτνης που ήτανε από άγριελιά φώναζε από πάνω :

— Βρε δεν είναι κανείς να τρέξη, να βρη τις άδερφούλες μου τις ελές, και να τους πη να ρθουνε να ζεστάνουν τον Χριστό ; 'Θά πήγαίνα μόνάχο μου, αλλά βαστάω όλο το σπίτι... Δεν είναι κανείς ;

— 'Εγώ πηγαίνω, φώναζε ο γρύλλος, αλλά ποιός θα να-νourιση το Χριστό ;

— 'Εγώ, είπε ένα δοκάρι από πικραμυδαλιά. Κι' αν βρης και καμιά δική μου άδερφή, πὲς της να ρθη κι' αυτή...

Κι' εύθους το δοκάρι της πικραμυδαλιάς πήρε ένα σαράκι, και τάβαλε να τραγανίζει το κορμί του, για να άκούη και να ξεγάνη ο Χριστός.

'Αλλά η Παναγία το έμπόδισε και από τότε το σαράκι δεν τρώει το ξύλο της πικραμυδαλιάς.

Στο μεταξύ ο γρύλλος, τρέχοντας στον κάμπο, βρηκε μια γέρικη ελιά, που σκυμμένη από τὰ χιόνια έλεγε παραμύ-θια στα φυτά της γης, στα θυμάρια, τους «άχινοπόδους» και τὰ «θρουμπάρια».

Μόλις άκουσε τί της είπε ο γρύλλος, σηκώθηκε μ' όλα της τὰ γεράματα, άκούμπησε σ' ένα χοντρό κλαδί της, τράβηξε τις ρίζες της βαθειά από τη γη, και βάδισε σιγά και κουρασμένη από τὰ χρόνια-χιλιών χρονών θά ήτανε-και ντουγκου-ντουγκου έφτασε στη φάτνη μπροστά.

'Από κοντά της, σαν κοπελλίτσα, μία πικραμυδαλιά, έρχότανε, μικρή σαν τη παιδούλα.

Η γρηά ελιά έπεσε και ποοσκύνησε το Χριστό κι' έπειτα είπε να την άναψουν. 'Ο κορμός της όμως ήτανε χονδρός και δεν άναβε. Κι' ο 'Ιωσήφ σταύρωσε τὰ χέρια του, μη ξεροντας τί να ζητήση !... Τότε άκούστηκε μια ψιλή φωνή :

— Κι' έμέ με λησιμονήσατε !...

'Ηταν η πικραμυδαλιά που δεν την είδαν όταν μπήκε

— 'Εγώ είμαι καλή ν' άνάψω για προσάναμα !... Και γο-νάτισε κάτω, και τρύπωσε, σαν καλό παιδάκι στις γρηές-ελιάς την άγκαλιά.

Και άναψε τότε μια φωτιά μεγάλη και θεόρατη, κι' έλαμ-ψαν όλα εκεί μέσα, και γλύκανε το κορμι κι' η παγωνιά και γέλασαν τὰ πάντα, και ξεπάγωσε και πάλι η βουσούλα κι' άρχισε το ναουριστικό τραγούδι της, και συνήλθε ο Χρι-στούλης στις Παναγιάς την άγκαλιά κι' έγειρε κι' άποκοι-μήθηκε...

Και τότε η Παναγία εύλόγησε το δέντρο της ελιάς.

— 'Ο γυμός σου, είπε να δίνη φως στις καντήλες, εμπρός στις εικόνες των ναών. Το ξύλο σου να είναι στερεό σαν σί-δερο... 'Ο κόσμος να χαίρετε το λάδι σου στα γλέντια του και στην τροφή του.

— Κι' έμένα ; άκούστηκε άξαφνα μια φωνή, μέσα από το πανηγύρι της φωτιάς. Μὲ ξεχάσατ' έμένα ;

Πάλι δεν την είγανε, διη, πάλι την είχαν λησιμονήσει

'Ηταν η πικραμυδαλιά.

Κι' η Παναγία την εύλόγησε κι' αυτή :

— Να γλυκάνη ο καρπός σου, της είπε, και να νίνη νόστι-μος σαν το δια'εγτο ψωμί και νόστολιξη τις Χριστοκούλε-ρες, που θά φτιάχνουν κάθε Χριστούγεννα.

Όταν ο 'Ιωσήφ, σαν ξημέρωσε, θέλησε να βγη από τη φάτνη, είδε ότι μπρός και τριγύρω, σε μεγάλη άπόσταση, είχε φυτρώσει ένα δάσος... 'Ησαν τὰ δέντρα του κάμπου, που ήρθαν κι' αυτὰ να καούν και να ζεστάνουν τον Χρι-στό τους...

Κι' αν δεν πρόφτασαν να ζεστάνουν τον Χριστό, έκρυ-ψαν όμως τη φάτνη, και δεν την είδαν οί 'Εβραίοι του 'Η-ρώδη, όταν πέρασαν ζητώντας να σφάξουν νήπια...

Τὰ Χριστούγεννα έξω από τήν 'Ελλάδα

Πώς γιορτάζονται στην 'Αγγλία, στη Γαλλία, στη Γερμανία και αλλού

Δέν υπάρχει γιορτή πιο παγκόσμια, πιο πλούσια σε γραφικότητα και σε παραδόσεις, από τα Χριστούγεννα. "Όλοι οι λαοί την γιορτάζουν με ξεχωριστή λαμπρότητα και κατά τον δικό του ο καθείς τρόπο. Σημειώτεον ότι ο "Αη-Βασίλης, στους Δυτικούς δεν έρχεται την Πρωτοχρονιά, όπως σε μας, αλλά τα Χριστούγεννα, όποτε και φέρνει τα δώρα του. Έχει έξέ και διαφορετικό σε κάθε χώρα όνομα: Πέρ Νοέλ στην Γαλλία, Σάντα Κλάους στην 'Αγγλία κ.τ.λ.

□ □

Οι "Αγγλοι γιορτάζουν με μεγάλη πίστη τα Χριστούγεννα. Τις προηγούμενες μέρες οι έμποροι γεμίζουν τους δρόμους με άπειρο πληθος από έμπορεύματα, ιδίως βιβλία και παιχνίδια και τα τακτοποιούν με πρωτότυπον τρόπο για να τραβήξουν πολλούς αγοραστές. Την παραμονή των Χριστουγέννων παύει άσφονικά η μεγάλη κίνηση έπειδή πιστεύουν πως τη μέρα αυτή ο Σάντα Κλάους είναι ένας μεγάλος γεροντάκος με άσπρα γένεια, μ' ένα σκούφο στο κεφάλι, μεγάλο καλάθι στη ράχη.

Το πρωί, όταν τα παιδιά ξυπνούν, αρχίζουν άμέσως να τραγουδάνε μαζί ένα τραγουδί που άρχινάει έτσι: «Καλώς ήρθες γέρο "Αη-Βασίλη με την άσπρη γενειάδα» ύστερα τεντώνουν τ' αυτιά ν' ακούσουν άν λαλή ο πετεινός γιατί αυτός θα φέρη εύτυχία στην οικογένεια.

Όλη τη μέρα των Χριστουγέννων, η μεγάλη εκείνη ταράχη της προπαραμονής ξαναρχίζει πιο θορυβώδης από πρώτα. Τα σπιτία είναι στολισμένα με τ' άνθη του κισσού και του περναριού και όλες οι οικογένειες μαζεύονται για το γεύμα, όπου το σπουδαιότερο φαί είναι η πουτίγκα.

Αυτό το γλυκό κατ' έξοχην έγγλέζικο γίνεται με ιδιαίτερο τρόπο. Την έτοιμάζουν το βράδυ της παραμονής και κάθε μέλος της οικογενείας πηγαίνει στην κουζίνα για να δώση κι' αυτός ένα ανάκατωμα στην πάστα. Θεωρούν πως αυτή ή πράξη φέρνει τύχη. "Όταν τελειώση το χριστουγεννιάτικο γεύμα, σβύνουν όλα τα φώτα και η πουτίγκα ραντισμένη καλά, μπαίνει θιασι βευτικά και φεννοβόλα μέσα στη σκοτεινή κάμαρα. Την φένοει ή νοικοκυρά και όλα τα παιδιά παίζοντας τρώμπες και ταμπούρα, πηγαίνουν πίσω της. Μέσα στην πουτίγκα βάζουν πολλά παιχνίδια ή αντικείμενα, λ.χ. δακτυλίδια, νομίσματα κ.λ.π.

Ο καθένας παίρνει μιά φέττα από το γλυκό και σύμφωνα με το αντίκειμενο που θα βρη μέσα θα μαντεύση το μέλλον του. Δηλαδή ο νέος που θα βρη την κουκλίτσα θα παντρευτή γρήγορα ή νέα που θα βρη το δαχτυλίδι το ίδιο και ούτω καθ' έξης.

Αυτή ή συνήθεια είναι γενική στην 'Αγγλία.

Οι Γάλλοι έχουν κι' αυτοί τον "Αγιο των Χριστουγέννων, τον Γερ Νοέλ. Είναι όπως ο "Αγγλος με την διαφορά ότι πηγαίνει συντροφιά μ' ένα κακό στοιχείο που φορτώνει ένα σωρό βίτσες για να ξυλοκοπήση τα κακά παιδιά και τον λένε Πέρ Φουετάρ, (δηλαδή μάγισσα-μαστιγωτή).

Μιά φορά οι Γάλλοι είχανε μιά συνήθεια πολύ περίεργη. Τα Χριστούγεννα παίρνανε ένα γαϊδουράκι και το στολίζανε με λαμπρά ρούχα και το καβαλίκευε ή πιο όμορφη κόρη της πολιτείας κρατώντας στην άγκαλιά ένα νεογέννητο. Οι παπάδες, οι καλογέροι κι' ο λαός τη συνόδευαν στην εκκλησία τραγουδώντας.

Πολλά χρόνια τώρα στην Εύρώπη συνηθίζουν τα παιδιά να βάζουν τα δώρα σε μιά όμορφοφτιαγμένη και ζωγραφισμένη φάτνη. Σήμερα όμως έγεννήθη ή συνήθεια του Χριστουγεννιάτικου Δένδρου, που το καθιέρωσαν πρώτα οι Γερμανοί.

Η καταγωγή του Δένδρου συνοδεύεται με αυτό το χαριτωμένο θρύλο:

Μιά φορά κι' ένα καιρό, ήτανε Χριστούγεννα, κι' έκανε βαρύ χειμώνα και τα Γερμανόπουλα δεν κατώρθωσαν

να προμηθευθούνε μπογιές και χαρτιά για να φτιάσουν τη φάτνη, και δεν έβρανε που να βάλουνε τα δώρα τους. Τότε οι άγγελοι τους λυπήθηκαν και τους φέρονε από τα δάση πολλά όμορφα δέντρα, όλο χιονισμένα και τα στολίσανε μπροστά στα σπιτία τους. Τα παιδιά με μεγάλη χαρά τα είδανε το πρωί των Χριστουγέννων και εκεί κρεμούσανε τα παιχνίδια τους και τα λουλούδια.

Έτσι λέει ο θρύλος. Φαίνεται πως το Δένδρο άρχισε να συνηθίζεται από το 1600.

□ □

Και οι Γερμανοί έχουν το θρυλικό τους "Αη-Βασίλη. Αυτός είναι ένας νάνος που περνάει όλους τους δρόμους φωνάζοντας: «Το νήπιο γεννήθηκε, γιορτάστε παιδιά». Συχνά ένας άληθινός άνθρωπος μετεμφισμένος γυρίζει την πολιτεία μ' ένα μεγάλο σάκκο καρύδια στη ράχη και τα σκορπίζει στον κόσμο.

Σε κάθε γερμανικό σπίτι δεν παραλείπουν ποτέ να διατηρήσουν σάχητη του κουτσουρού σαν προφυλακτικό για... τον πόνο των δοντιών!

Δεν έχει μονάχα αυτή την ιδιότητα ή σάχητη, αλλά την θεωρούν και θαυματουργή για την πυρκαϊά, το μάτι-σκα κ.τ.λ. Και ακόμα οι πιο άνεπτυγμένοι άνθρωποι έχουνε τέτοιες προλήψεις στη Γερμανία.

Στη Σουηδία πιστεύουνε πως όποιος πηγαίνει τη νύχτα της παραμονής όλόγυμνος μέσα στο δάσος θα ιδη κάτω από το χιόνι όλοκληρη την καινούργια βλάστηση και έπειδή προφανώς κανείς δεν έδοκίμασε αυτό, έτσι ή πρόληψη μένει άνενόχλητη χωρίς να υπάρχει φόβος να διαψευσθή.

Μιά άλλη συνήθεια: Το βράδυ της παραμονής κάθε μέλος της οικογενείας βάζει τα παπούτσια του πλάι στον τοίχο κι' αλλοίμονο άν βρεθώ το πρωί κάνα παπούτσι άναποδογυρισμένο!

□ □

Οι Σουηδοί επίσης συνηθίζουν να βάζουνε στο κρεββάτι των νηπίων ένα στρώμα από χορτάρια όπως το είχε ο Χριστός. Οι Νορβηγοί σκορπίζουν πάνω στα κεραιδία σιτάρια για να φάνε τα πουλιά. Και ο ίδιος ο οικόγενειάρχης κάνει αυτό το καθήκον από καλωσύνη.

Οι "Ολλανδοί περιμένουν τον "Αγιο Νικόλα που έινε, πολλά άγαπήτος στα παιδιά,

Έρωτικά δράματα σε παλάτια

Η κόρη του βασιλέως

Την 20ην 'Απριλίου 1674 όλόκληρη ή Αύλη της Γαλλίας είχε άναστατώθη κι' είχε θουτηχθεί στο πένθος. Η Δούκισσα ντε λά Βαλιέρ είχε κάνει τις τελευταίες έπισκέψεις της κι' έπρόκειτο να άπασυρθη από τον κόσμο. "Ηθελε να λησμονήση και να γιατρέψη την θλίψη ενός μεγάλου έρωτος. "Ηθελε να ήρεμήση την ψυχή της από την άγάπη που την φλόγιζε και να συνέλθη από την περιφρόνηση του ανθρώπου τον όποιο λάτρευε κι' ό οποίος είχε πάψει πιά έντελως να ενδιαφέρεται για κείνην!...

Αυτές οι τυπικές έπισκέψεις που έκανε στις φίλες της, στις κυρίες επί των Τιμών του παλατιού, στις ένδοξες μένες του Λουδοβίκου 14ου άνέβαλαν όμως ήμέρα με την ήμέρα την έξαφάνισή της από τον κόσμο. Τέλος όμως ήρθε κι' ή ήμέρα του όριστικού άποχωρισμού από τα έγκόσμια. Ο Λουδοβίκος 14ος κι' αυτός ακόμη δεν μπορούσε να συγκρατήσει τα δάκρυά του, γιατί μαζί με την Δούκισσα ντε λά Βαλιέρ έσβυναν κι' όλες οι άναμνήσεις της φλογερής νεότητός του, ότι ήταν δυνατό να το προσφέρει ένας μεγάλος και περιπαθής έρωτας.

Την ώρα της άναχωρήσεως όλοι οι αύλικοί, όλες οι κυρίες, όλος ο κόσμος που είχε θαυμάσει την όμορφιά και την χάρι αυτής της γυναικάς ύπεκλήθησαν για τελευταία φορά μπροστά της. Έπειτα ή δούκισσα ντε λά Βαλιέρ άνέδηκε στ' άμάξι που θα την όδηγούσε στο μοναστήρι κι' όπου στην πόρτα του όποιου θα έπρεπε να έγκαταλείψη την Παρισινή ζωή και να λησμονήση τις έφήμερες άπολαύσεις των έγκοσμίων.

Ο ίδιος ο Λουδοβίκος 14ος μιλώντας γι' αυτή την στιγμή δήλωνε άργότερα στενάχοντας:

—Ήταν μιά τρομερή στιγμή. Η καρδιά μου είχε παγώσει. Κι' όταν ή πόρτα έκλεισε πίσω από την αθέριρα όπτασία της, νόμισα ότι μεταξύ μας είχε τεθεί ή κρύα πλάκα του τάφου!...

Η δούκισσα ντε λά Βαλιέρ όστόσο την πρώτη κι' όλες νύχτα που έμεινε σ' αυτό το άυστηρό μοναστήρι των Καρμελιτών, μέσα στο άπλο και ήρεμο κελλί της έκλαψε πάρα πολύ. Έπειτα μόνη της έκανε την τουαλέττα της για να γίνη αξία άδελφή του Κυρίου. Μόνη της έπίσης έκοψε τα πλούσια και γοητευτικά όλόξανθα μαλλιά της τα όποια εκείνη πάντα στολίζε μ' ένα θαρύτιμο άδαντοκόλλητο διάδημα.

Η δούκισσα ντε λά Βαλιέρ τώρα βρίσκονταν μέσα σ' ένα πενιχρό κελλί μπροστά σ' ένα άθλιο κρεβάτι μ' άχυρένιο στρώμα. Γονατισμένη στις πλάκες του μικρού ήσυχαστηρίου της παρακαλούσε κι' έκέτευε τον Θεό με δάκρυα στα μάτια να της δώση την δύναμη να λησμονήση την πρώτη της ζωή και να ξεχάση ό,τι ύπηρεζε στην Αύλη του Λουδοβίκου.

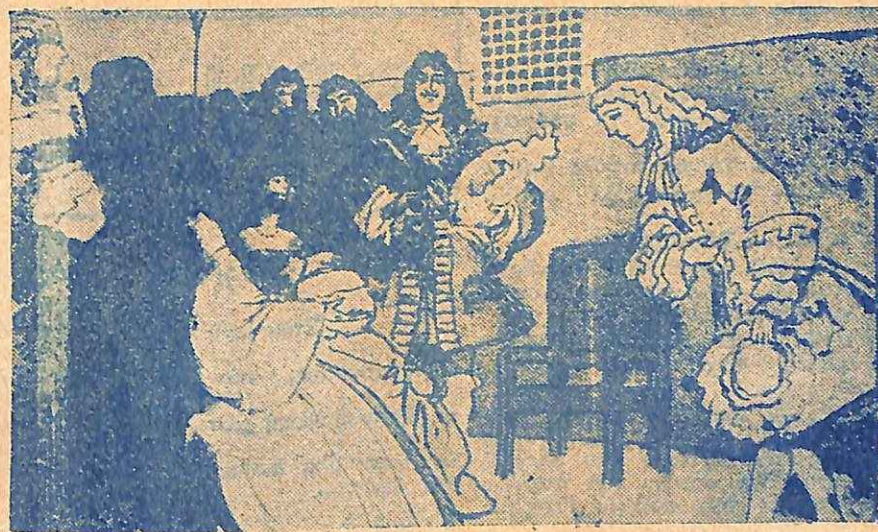
Και για να δώση θάρρος στον έαυτό της ζήτησε άμέσως από την πρώτη κιόλας ήμέρα να έγκαταλείψη όλα τα άρχοντοφάντα μεταξωτά με τα όποια ήταν στολισμένο το πλαστικό κορμί

της και να φορέση τα χοντρά και άκαλαίσθητα ρούχα της καλογρηάς, τις χοντρές κάλτσες και τα βαρειά κι' άσχηκωτα παπούτσια που πλήγωναν τα τρυφερά και λεπτά πόδια της. Ζήτησε ακόμη να την χρησιμοποιούν δίχως να διατάζουν στις πιο βαρείες δουλειές του μοναστηρίου, γιατί ήθελε με τους σωματικούς πόνους και την κούραση να λησμονήση το μαρτύριο του άνέλπιδου έρωτος το όποιο θασάνιζε την καρδιά της.

Τρεις μήνες άργότερα ή γοητευτι-

στον άνακτορικό χορό σπριγμένη ο... χέρι του πρίγκηπος Ρός—Αύμν και καταστόλιστη από διαμάντια. Κι' ή «άδελφή» Λουίζα έκλαιγε και ζητούσε από τον Θεό να την συγχωρήση που άφηνε το μυαλό της να παρασύρεται από τις πονηρές σκέψεις των έγκοσμίων.

Μά ή δεσποινίς ντε Μπλουά που είχε την ίδια γοητευτική όμορφιά και χάρι της μητέρας της δεν ήταν και τόσο εύτυχισμένη. Ήταν πάρα πολύ κοντά στο βασιλιά. Ήταν παιδί του και

κη δούκισσα ντε λά Βαλιέρ, που ελ- την πιο έλκυστική όμορφιά και τα πιο σπάνια και πλούσια μαλλιά στην Αύλη του Λουδοβίκου 14ου, ή γυναίκα την όποια είχαν άγαπήσει τόσο άνθρωποι έγκατέλειπε όριστικά πιά τον κόσμο, περιεβόλετο το σχήμα της μοναχής και όνομάζετο άδελφή Λουίζα! Μά οι δεσμοί που την ένωναν με τον κόσμο δεν είχαν έντελως έξαφανισθή, είχε ήδη άφήσει στο Παρίσι δυο παιδιά τα όποια λάτρευε: τον κόμητα Βερμαντουά και την δεσποινίδα ντε Μπλουά. Τα δυο αυτά παιδιά τα είχε χαρίσει στην Γαλλία με τον βασιλέα.

Την ίδια όμως εκείνη έποχή του 1674 ή Μαρία—Αννα ντε Μπλουά, σ' ήλικία όκτώ χρόνων έκανε την εμφάνισή της στον κόσμο. Η νέα «άδελφή» στο μοναστήρι των Καρμελιτών άφηνε συχνά την σκέψη της να ταξιδέψη προς το γοητευτικό κορίτσι. Τό φαν- τάζονταν να κάνει την εμφάνισή του

φυσικά δεν μπορούσε να παντρευτή έναν άπλο εύγενή. Ήταν έπίσης όμως κόρη μόνο μιάς Δουκίσσης και δεν μπορούσε να παντρευθή έναν βασιλέα. Ποιά, λοιπόν, ήταν ή τύχη ή όποια την περίμενε.

Η μητέρα της όμως από το μοναστήρι προσευχόνταν κι' ήλπιζε ότι ο ίδιος ο Θεός θα της φώτιζε το μυαλό και θα την όδηγούσε στον άληθινό δρόμο του έρωτος κάνοντάς την ν' άκούση τους κτύπους της καρδιάς της. "Αλλωστε είχε δικαίωμα ν' άπολαύση αυτή την χαρά γιατί δεν ήταν μιά άπλη ντε λά Βαλιέρ. Η δεσποινίς ντε Μπλουά ήταν ή κόρη του βασιλέως.

Μιά ήμέρα όστόσο ή θρησκευτική άτμόσφαιρα του μοναστηρίου των Καρμελιτών άναστατώθηκε από πεδω- βολητά άλόγων και μιά πλούσια άμαξα των Άνακτόρων στάθηκε στην είσοδό του. Η όμορφη κόρη της Δουκίσσης ντε λά Βαλιέρ λάμποντας από όμορφιά και χάρι, έρχόταν να ζητήση από την «άδελφή» Λουίζα την εύλογία της για να παντρευθή τον πρίγκηπα ντε Κουτέ, τον άνεψιό του μεγάλου Κουτέ.

Κι' ο ίδιος ο βασιλεύς ευχαριστημένος από αυτό τον γάμο έδωσε στην κόρη του προίκα ενός έκατομμυρίου λιρών και κοσμήματα μεγάλης αξίας.

Η «άδελφή» Λουίζα της έδωσε την εύλογία της. Έπειτα παρηκολούθησε από το μοναστήρι όλον τον θόρυβο των διασκεδάσεων και των έορτών που γίνονταν προς τιμήν των γάμων της κόρης της, και κλείστηκε πάλι στο κελί της, όπου τελείωσε τις μέρες της.

Ένεκα πληθώρας έπικαίρου ύλης, ή συνεργασία του μυθιστορηματός μας

ΔΙΚΗ ΣΟΥ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ

Φιλοδώρημα μιά φορά!

Ευθυμος διάλογος του Μάξ και 'Αλεξ Φίσερ

(Τραπεζαρία στο σπίτι του κ. Βωτούρ. Πλούσια αλλά άκαλαίσθητη έπιπλωση. Η κυρία Βωτούρ περιμένει ανυπόμονα τον άντρα της για να φάνε. Τέλος, ακούγεται το κουδούνι της εξώπορτας.)

Η ΚΥΡΙΑ. — 'Επί τέλους!.. Ζοζεφίνα, σέρβιρε τη σουπά...

(Ο κύριος μπαίνει κατάχλωμος, κατακουρασμένος και πέφτει στο κάθισμά του μπροστά στο σερβίτιο του. Η κυρία τον κυττάζει με άγνοια.)

Ο ΚΥΡΙΟΣ (άναστενάζοντας). — Τι συμφορά!.. Τι φοβερή συμφορά!...

Η ΚΥΡΙΑ (σερβίροντας τη σουπά). — Τι τρέχει;

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Το πορτοφόλι μου!..

Η ΚΥΡΙΑ. — Το πορτοφόλι σου;...

Ε, και;...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Τώχασα!

Η ΚΥΡΙΑ (ένω πέφτει απ' τα χέρια της η κουτάλα). — Το πορτοφόλι σου! Έχασες το πορτοφόλι σου;

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Με σαράντα χιλιάδες φράγκα, μόλις τάχα πάρει από την Τράπεζα...

Η ΚΥΡΙΑ. — Σαράντα χιλιά... (πνίγεται). Ξεχασμένη!... Βωδι!... Την περασμένη βδομάδα έχασες την όλοκαινούργια ομπρέλλα σου!... Με σαρά... (ξαναντνίγεται). Μά πού;... Πώς;... Πότε;...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Μπας και ξέρω;

Η ΚΥΡΙΑ. — Πώς; Δεν ξέρεις;...

Τι κατάστασις είν' αυτή; Κι' έχεις και οικογένεια!... 'Αχ! Καλά μου τάλεγε η μητέρα μου: «Ο άντρας σου είνε ένας βλάκας!»

Ο ΚΥΡΙΟΣ (έκμηδενισμένος). — Δεν χάθηκε κάθε έλπίδα... Μέσα στο πορτοφόλι μου έχω τις κάρτες μου με τη διεύθυνσή μου. Έκείνος που θα τώ θρη μπορεί...

Η ΚΥΡΙΑ (με πικρή ειρωνεία). — Νά σοι το ξαναφέρη! Μπορεί μάλιστα να βάλη μέσα και τον τόκο!.. (Σηκώνοντας τους ώμους της περιφρονητικά). Μη λες τουλάχιστον βλακείες!.. 'Αν έβρισκες στο δρόμο έσύ σαράντα χιλιάδες φράγκα, δεν θα τις έδινες βέβαια πίσω...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (πειραγμένος στο φιλότιμό του). — Και γιατί όχι, παρακαλώ; 'Αφού θάξερα τίνος είνε...

Η ΚΥΡΙΑ. — Καλέ, τί μου λές;

Ο ΚΥΡΙΟΣ (με άπελπισία). — Καταστράφηκα! Μ' όλη μου την καρδιά θάδινω τα μισά σε κείνον που θα μου φέρνε το πορ...

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ (μπαίνοντας ξαφνικά). — Ένας άνθρωπος θέλει να δη τον κύριο... για κάτι λεπτά...

Η ΚΥΡΙΑ. — Τόμπολα!... Πές του πως ο κύριος δεν είνε εδώ... 'Ο μπακάλης θάβει για το χρέος...

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ. — Για κάτι λεφτά, που φέρνει στον κύριο... Κάποιο πορτοφόλι, λέει...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (τινάζεται πάνω). — Το πορτοφόλι μου!... Πές του νάρθη μέσα! Τρέχ, λοιπόν, ζωί!..

(Η υπρέτρια οδηγεί μέσα έναν άνθρωπο του λαού.)

Ο ΞΕΝΟΣ. — Βρήκα, κύριε, αυτό το πορτοφόλι κάτω, μπροστά στην πόρτα...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (άρπάζοντάς το από τα χέρια του). — Αυτό είνε!... Είνε το πορτοφόλι μου! (Τρελλός από τη χαρά του): 'Αχ, αγαπητέ μου φίλε, νά ξερες τί χάρι σου χρωστώ!... Πίστεψέ με πως δεν έχεις να κάμης με κανένα αγάριστο... Και θά σοι τό...

Η ΚΥΡΙΑ. — Είσαι βέβαιος, πώς είνε σαράντα;

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Διάβολε! Έκτος αν έκανε κανένα λάθος ο ταμίας της Τραπέζης...

Η ΚΥΡΙΑ. — Δεν είνε και παράξενο!... (Αναστενάζοντας): Τέλος πάντων!... Όταν είνε κανένας βλάκας και χάνη το πορτοφόλι του... πρέπει να πληρώνη τα σπασμένα!

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Σπουδαίο πράμα! (Στον άνθρωπο του λαού): 'Ακου δώ φίλε μου... Θά σοι... (Ψάχνει στην τσέπη του γιλέκου του).

Η ΚΥΡΙΑ. — Τι ψάχνεις;

Ο ΚΥΡΙΟΣ (ψάχνοντας και στην άλλη του τσέπη). — Νά βρώ τίποτα ψιλά να δώσω στο τίμιο αυτό παληκάρι... (Βγάζει από το πορτοφόλι του ένα χιλιάρικο): 'Έχεις να μου το χαλάσης, παιδί μου;

Ο ΞΕΝΟΣ. — 'Ω! Δεν αξίζει τον κόπο νά...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (έπιμένοντας). — 'Οχι δά! Παρακαλώ... Δεν έχεις να μου το χαλάσης;... 'Οχι, όχι! Πρέπει να πάρης κάτι. Τι διάβολο! (Φωνάζει): Ζοζεφίνα!

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ. — Κύριε!

Ο ΚΥΡΙΟΣ (με ύφος γενναϊόδωρο). — Ζοζεφίνα, πάρε το καλό αυτό παληκάρι και πήγαινε το στην κουζίνα, να το κεράσης... Ένα ποτήρι κρασί!

(Ο ξένος φεύγει μαζί με την υπρέτρια.)

Η ΚΥΡΙΑ (τρέχοντας ξοπίσω από την υπρέτρια). — 'Απ' το κρασί της υπρέτριας, άκουσε; (Ξαναγυρίζοντας): 'Ετσι πληρώνεται καλά για τον κόπο πουκανε ν' άνεβη τη σκάλα!

Ο ΚΥΡΙΟΣ (κυττάζοντας το πορτοφόλι του). — Φαίνεται πως τα χέρια του ήταν ερώμικα...

Η ΚΥΡΙΑ. — Γιατί;

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Μου λέρωσε το πορτοφόλι μου με τα βρωμόχερά του!... Το κτήνος! Και κάνει 70 φράγκα το πορτοφόλι μου!

Η ΚΥΡΙΑ (με πικρία). — Τι τον ενοιαζε; Ξένο ήταν... Και σαν να μην έφτανε αυτό, μάς ήπιε και το κρασί μας!...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Τι βρωμιάρης!

— Η ΚΥΡΙΑ. — 'Αμ' τα μούτρα του; Φάτσα κακούργου!...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (σηκώνοντας το κεφάλι του). — 'Ο Θεός να με φυλάη μη μου τύχη τη νύχτα σε κανέναν έρημο δρόμο!... Είν' ικανός να με σκοτώση για να μέ... κλέψη!

ΚΑΙ ΠΡΟΣΜΕΝΕΙ: Τά περά της ή νλαρή (ν' άπλώση Αύγη)

ΚΑΙ ΠΡΟΣΜΕΝΕΙ: Λαμπρός 'Ηλιος καθώς (άλλοτε, να βγή)

ΚΑΙ ΠΡΟΣΜΕΝΕΙ, ΚΑΙ ΠΡΟΣΜΕΝΕΙ

— Κουρασμένη...

ΚΑΙ ΠΡΟΣΜΕΝΕΙ: Τά περά της ή νλαρή (ν' άπλώση Αύγη)

ΚΑΙ ΠΡΟΣΜΕΝΕΙ: Λαμπρός 'Ηλιος καθώς (άλλοτε, να βγή)

ΚΑΙ ΠΡΟΣΜΕΝΕΙ, ΚΑΙ ΠΡΟΣΜΕΝΕΙ

— Κουρασμένη...

ΚΑΙ ΠΡΟΣΜΕΝΕΙ: Τά περά της ή νλαρή (ν' άπλώση Αύγη)

ΚΑΙ ΠΡΟΣΜΕΝΕΙ: Λαμπρός 'Ηλιος καθώς (άλλοτε, να βγή)

ΚΑΙ ΠΡΟΣΜΕΝΕΙ, ΚΑΙ ΠΡΟΣΜΕΝΕΙ

— Κουρασμένη...

ΚΑΙ ΠΡΟΣΜΕΝΕΙ: Τά περά της ή νλαρή (ν' άπλώση Αύγη)

ΚΑΙ ΠΡΟΣΜΕΝΕΙ: Λαμπρός 'Ηλιος καθώς (άλλοτε, να βγή)

ΚΑΙ ΠΡΟΣΜΕΝΕΙ, ΚΑΙ ΠΡΟΣΜΕΝΕΙ

— Κουρασμένη...

ΠΕΤΡΟΣ Α. ΔΗΜΑΣ

ΜΑΞ & ΑΛΕΞ ΦΙΣΕΡ

— Έρχομαι να σάς αναγγείλω μια δυσάρεστη είδηση: πέθανε η πεθερά σας!...

— 'Αφήστε τ' άστεία, κύριε, και δεν έχω διάθεση για γέλια: έχασα σήμερα το πορτοφόλι μου!...

— 'Ερχομαι να σάς αναγγείλω μια δυσάρεστη είδηση: πέθανε η πεθερά σας!...

— 'Αφήστε τ' άστεία, κύριε, και δεν έχω διάθεση για γέλια: έχασα σήμερα το πορτοφόλι μου!...

— Έρχομαι να σάς αναγγείλω μια δυσάρεστη είδηση: πέθανε η πεθερά σας!...

— 'Αφήστε τ' άστεία, κύριε, και δεν έχω διάθεση για γέλια: έχασα σήμερα το πορτοφόλι μου!...

— Έρχομαι να σάς αναγγείλω μια δυσάρεστη είδηση: πέθανε η πεθερά σας!...

— 'Αφήστε τ' άστεία, κύριε, και δεν έχω διάθεση για γέλια: έχασα σήμερα το πορτοφόλι μου!...

— Έρχομαι να σάς αναγγείλω μια δυσάρεστη είδηση: πέθανε η πεθερά σας!...

— 'Αφήστε τ' άστεία, κύριε, και δεν έχω διάθεση για γέλια: έχασα σήμερα το πορτοφόλι μου!...

— Έρχομαι να σάς αναγγείλω μια δυσάρεστη είδηση: πέθανε η πεθερά σας!...

— 'Αφήστε τ' άστεία, κύριε, και δεν έχω διάθεση για γέλια: έχασα σήμερα το πορτοφόλι μου!...

— Έρχομαι να σάς αναγγείλω μια δυσάρεστη είδηση: πέθανε η πεθερά σας!...

— 'Αφήστε τ' άστεία, κύριε, και δεν έχω διάθεση για γέλια: έχασα σήμερα το πορτοφόλι μου!...

— Έρχομαι να σάς αναγγείλω μια δυσάρεστη είδηση: πέθανε η πεθερά σας!...

— 'Αφήστε τ' άστεία, κύριε, και δεν έχω διάθεση για γέλια: έχασα σήμερα το πορτοφόλι μου!...

— Έρχομαι να σάς αναγγείλω μια δυσάρεστη είδηση: πέθανε η πεθερά σας!...

— 'Αφήστε τ' άστεία, κύριε, και δεν έχω διάθεση για γέλια: έχασα σήμερα το πορτοφόλι μου!...

— Έρχομαι να σάς αναγγείλω μια δυσάρεστη είδηση: πέθανε η πεθερά σας!...

— 'Αφήστε τ' άστεία, κύριε, και δεν έχω διάθεση για γέλια: έχασα σήμερα το πορτοφόλι μου!...

— Έρχομαι να σάς αναγγείλω μια δυσάρεστη είδηση: πέθανε η πεθερά σας!...

— 'Αφήστε τ' άστεία, κύριε, και δεν έχω διάθεση για γέλια: έχασα σήμερα το πορτοφόλι μου!...

— Έρχομαι να σάς αναγγείλω μια δυσάρεστη είδηση: πέθανε η πεθερά σας!...

— 'Αφήστε τ' άστεία, κύριε, και δεν έχω διάθεση για γέλια: έχασα σήμερα το πορτοφόλι μου!...

— Έρχομαι να σάς αναγγείλω μια δυσάρεστη είδηση: πέθανε η πεθερά σας!...

— 'Αφήστε τ' άστεία, κύριε, και δεν έχω διάθεση για γέλια: έχασα σήμερα το πορτοφόλι μου!...

— Έρχομαι να σάς αναγγείλω μια δυσάρεστη είδηση: πέθανε η πεθερά σας!...

— 'Αφήστε τ' άστεία, κύριε, και δεν έχω διάθεση για γέλια: έχασα σήμερα το πορτοφόλι μου!...

— Έρχομαι να σάς αναγγείλω μια δυσάρεστη είδηση: πέθανε η πεθερά σας!...

— 'Αφήστε τ' άστεία, κύριε, και δεν έχω διάθεση για γέλια: έχασα σήμερα το πορτοφόλι μου!...

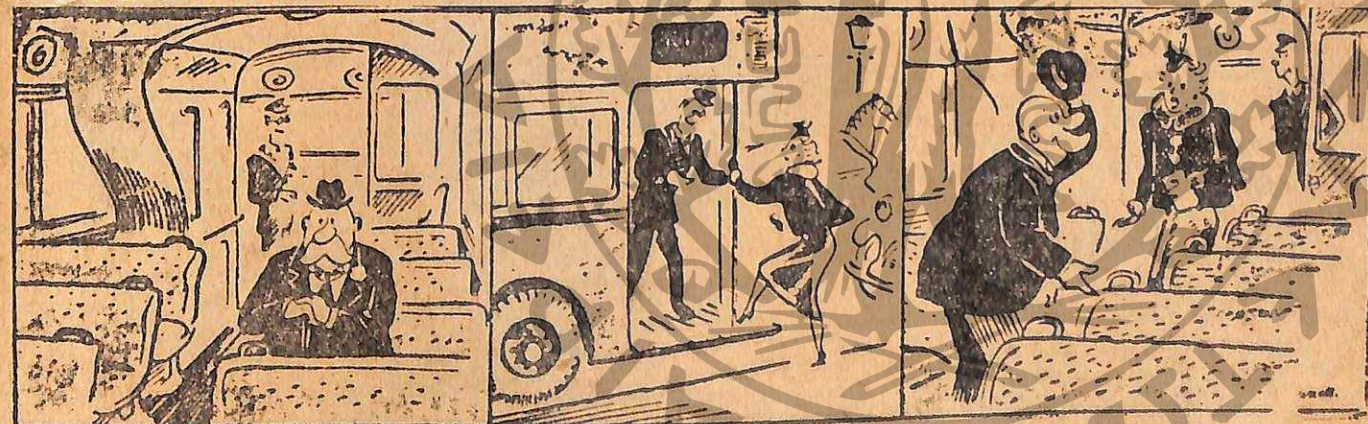
— Έρχομαι να σάς αναγγείλω μια δυσάρεστη είδηση: πέθανε η πεθερά σας!...

— 'Αφήστε τ' άστεία, κύριε, και δεν έχω διάθεση για γέλια: έχασα σήμερα το πορτοφόλι μου!...

— Έρχομαι να σάς αναγγείλω μια δυσάρεστη είδηση: πέθανε η πεθερά σας!...

— 'Αφήστε τ' άστεία, κύριε, και δεν έχω διάθεση για γέλια: έχασα σήμερα το πορτοφόλι μου!...

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΩΝ Κ. Κ. ΜΠΙΛ ΚΑΙ ΜΠΟΥΛ

Ο κ. Μπίλ είναι άνθρωπος του κόσμου και δεν αφήνει εύκαιρία για να το δείξη...

Ο Μάριος και ο Όλιβ συζητούν στη Μασαλία

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΚΑΚΕΝΤΡΕΧΗΣ ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ

Ο Μάριος ψαρεύει σ' ένα ποτάμι. Σε λίγο καταφθάνει και ο Όλιβ με όλα του τα σύνεργα.

— Δεν μου λές, Μάριε, ε πιτρέπεται εδώ το ψάρευμα;

— Μά βέβαια!

— Τότε δεν θά γίνη τίποτε αν πιάσω δυο ψάρια κι' εγώ;

— Πώς, θά γίνη κάτι: Ένε θαύμα!...

— Πώς περναει ο καιρός; Ο Μάριος είχε ταξιδέψει πολύ στη ζωή του και άρεσκόταν να διηγείται διάφορα ταξιδιωτικά ιστορίες στους φίλους του και να καυχιέται για τις γνωριμίες που είχε κάνει στα ταξίδια του. Μία μέρα λεί στους φίλους του αρχίζοντας μια καινούργια ιστορία του:

— Κάποτε, πού λέτε, πού ταξίδευα στο καράβι του μεγάλου μας θαλασσοπόρου Ζάν Μπάρ...

— Ζάν Μπάρ, κάνει άμειλι κτός ο Όλιβ. Μ' αυτός ο Χριστιανός έχει πεθάνει εδώ κα διακόσια χρόνια!...

— 'Αλήθεια!... κάνει ο Μάριος με βλέμμα όνειροπόλο πως περνάει ο καιρός!...

— ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ

Όταν ο Μάριος ήταν στο στρατό άρρώστησε και ζήτησε να τον δει ο γιατρός του συντάγματος. Αυτός πήρε το βιβλίο του για να σημειώσει το όνομα και την άρρώστειά.

— Ντιράν; τον ρωτάει.

— Μάλιστα, γιατρέ.

— Κωλικός;

— Όχι, Μάριος, γιατρέ!...

— 'Ελα, Όλιβ, μην κλαίς και υπάρχει τρόπος να ξαναβρης την πεθερά σου, αν την αγαπάς τόσο πολύ.

— Τι έννοεις, Μάριε;

— Νά αυτοκτονήσης, Όλιβ! μαγαζί!

— 'Ο Όλιβ είχε χάσει την πεθερά του και ήταν γι' αυτό άπαρηγόρητος, γιατί την αγαπούσε την μακαρίτισσα. Ο Μάριος τον άφήκε να κλάψη όσο ήθελε και στο τέλος του λέγει:

— 'Ελα, Όλιβ, μην κλαίς και υπάρχει τρόπος να ξαναβρης την πεθερά σου, αν την αγαπάς τόσο πολύ.

— Τι έννοεις, Μάριε;

— Νά αυτοκτονήσης, Όλιβ! μαγαζί!

— 'Ο Όλιβ είχε χάσει την πεθερά του και ήταν γι' αυτό άπαρηγόρητος, γιατί την αγαπούσε την μακαρίτισσα. Ο Μάριος τον άφήκε να κλάψη όσο ήθελε και στο τέλος του λέγει:

— 'Ελα, Όλιβ, μην κλαίς και υπάρχει τρόπος να ξαναβρης την πεθερά σου, αν την αγαπάς τόσο πολύ.

— Τι έννοεις, Μάριε;

— Νά αυτοκτονήσης, Όλιβ! μαγαζί!

— 'Ο Όλιβ είχε χάσει την πεθερά του και ήταν γι' αυτό άπαρηγόρητος, γιατί την αγαπούσε την μακαρίτισσα. Ο Μάριος τον άφήκε να κλάψη όσο ήθελε και στο τέλος του λέγει:

— 'Ελα, Όλιβ, μην κλαίς και υπάρχει τρόπος να ξαναβρης την πεθερά σου, αν την αγαπάς τόσο πολύ.

— Τι έννοεις, Μάριε;

— Νά αυτοκτονήσης, Όλιβ! μαγαζί!

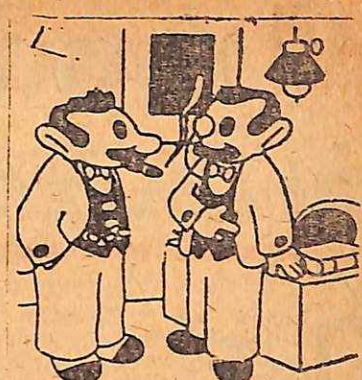
— 'Ο Όλιβ είχε χάσει την πεθερά του και ήταν γι' αυτό άπαρηγόρητος, γιατί την αγαπούσε την μακαρίτισσα. Ο Μάριος τον άφήκε να κλάψη όσο ήθελε και στο τέλος του λέγει:

— 'Ελα, Όλιβ, μην κλαίς και υπάρχει τρόπος να ξαναβρης την πεθερά σου, αν την αγαπάς τόσο πολύ.

— Τι έννοεις, Μάριε;

— Νά αυτοκτονήσης, Όλιβ! μαγαζί!

— 'Ο Όλιβ είχε χάσει την πεθερά του και ήταν γι' αυτό άπαρηγόρητος, γιατί την αγαπούσε την μακαρίτισσα. Ο Μάριος τον άφήκε να κλάψη όσο ήθελε και στο τέλος του λέγει:

— Τάμαθες, ο Νίκος χωρίζει τη γυναίκα του, γιατί έμαθε πως έχει τρεις έραστές!...

— Και την χωρίζει γι' αυτό; Έγώ θά ιδρυα μια άνωμη εταιρεία!

— Τάμαθες, ο Νίκος χωρίζει τη γυναίκα του, γιατί έμαθε πως έχει τρεις έραστές!...

— Και την χωρίζει γι' αυτό; Έγώ θά ιδρυα μια άνωμη εταιρεία!

— Τάμαθες, ο Νίκος χωρίζει τη γυναίκα του, γιατί έμαθε πως έχει τρεις έραστές!...

— Και την χωρίζει γι' αυτό; Έγώ θά ιδρυα μια άνωμη εταιρεία!

— Τάμαθες, ο Νίκος χωρίζει τη γυναίκα του, γιατί έμαθε πως έχει τρεις έραστές!...

— Και την χωρίζει γι' αυτό; Έγώ θά ιδρυα μια άνωμη εταιρεία!

— Τάμαθες, ο Νίκος χωρίζει τη γυναίκα του, γιατί έμαθε πως έχει τρεις έραστές!...

— Και την χωρίζει γι' αυτό; Έγώ θά ιδρυα μια άνωμη εταιρεία!

— Τάμαθες, ο Νίκος χωρίζει τη γυναίκα του, γιατί έμαθε πως έχει τρεις έραστές!...

— Και την χωρίζει γι' αυτό; Έγώ θά ιδρυα μια άνωμη εταιρεία!

— Τάμαθες, ο Νίκος χωρίζει τη γυναίκα του, γιατί έμαθε πως έχει τρεις έραστές!...

— Και την χωρίζει γι' αυτό; Έγώ θά ιδρυα μια άνωμη εταιρεία!

— Τάμαθες, ο Νίκος χωρίζει τη γυναίκα του, γιατί έμαθε πως έχει τρεις έραστές!...

— Και την χωρίζει γι' αυτό; Έγώ θά ιδρυα μια άνωμη εταιρεία!

— Τάμαθες, ο Νίκος χωρίζει τη γυναίκα του, γιατί έμαθε πως έχει τρεις έραστές!...

— Και την χωρίζει γι' αυτό; Έγώ θά ιδρυα μια άνωμη εταιρεία!

— Τάμαθες, ο Νίκος χωρίζει τη γυναίκα του, γιατί έμαθε πως έχει τρεις έραστές!...

— Και την χωρίζει γι' αυτό; Έγώ θά ιδρυα μια άνωμη εταιρεία!

— Τάμαθες, ο Νίκος χωρίζει τη γυναίκα του, γιατί έμαθε πως έχει τρεις έραστές!...

— Και την χωρίζει γι' αυτό; Έγώ θά ιδρυα μια άνωμη εταιρεία!

— Τάμαθες, ο Νίκος χωρίζει τη γυναίκα του, γιατί έμαθε πως έχει τρεις έραστές!...

— Και την χωρίζει γι' αυτό; Έγώ θά ιδρυα μια άνωμη εταιρεία!

— Τάμαθες, ο Νίκος χωρίζει τη γυναίκα του, γιατί έμαθε πως έχει τρεις έραστές!...

— Και την χωρίζει γι' αυτό; Έγώ θά ιδρυα μια άνωμη εταιρεία!

— Τάμαθες, ο Νίκος χωρίζει τη γυναίκα του, γιατί έμαθε πως έχει τρεις έραστές!...

— Και την χωρίζει γι' αυτό; Έγώ θά ιδρυα μια άνωμη εταιρεία!

— Τάμαθες, ο Νίκος χωρίζει τη γυναίκα του, γιατί έμαθε πως έχει τρεις έραστές!...

— Και την χωρίζει γι' αυτό; Έγώ θά ιδρυα μια άνωμη εταιρεία!

— Τάμαθες, ο Νίκος χωρίζει τη γυναίκα του, γιατί έμαθε πως έχει τρεις έραστές!...

— Και την χωρίζει γι' αυτό; Έγώ θά ιδρυα μια άνωμη εταιρεία!

— Τάμαθες, ο Νίκος χωρίζει τη γυναίκα του, γιατί έμαθε πως έχει τρεις έραστές!...

— Και την χωρίζει γι' αυτό; Έγώ θά ιδρυα μια άνωμη εταιρεία!

Μύρνα - Λόϋ, η ψυχρή γυναίκα

Η ψυχρή και αδιαφορη γυναίκα, η γυναίκα μπλαζέ είναι ένας νέος τύπος της Αμερικανίδας γυναίκας που ένεφανίσθη μετά τον πόλεμο.

Όταν κάθεται η γυναίκα αυτή, κρατεί το σώμα της εϋθυτενές, ίσως περισσότερο απ' ό,τι πρέπει, και δεν κάνει καμιά κίνηση. Δεν ξέρει κανείς αν πλήττει ή αν διασκεδάζει. Κάποτε χαμογελά, καμιά φορά ξεσπά σε δυνατά γέλια, αλλά σε λίγα δευτερόλεπτα ξαναγίνεται σοβαρή.

Εκείνο που την χαρακτηρίζει, προ πάντων είναι η ήρεμία, μια ήρεμία έντελως ξεχωριστή: μια μεγάλη έσωτερική ήρεμία, που δεν εξαρτάται από τη θέση της και τα πλούτη της. Καταλαβαίνει κανείς ότι θα κρατούσε την ίδια στάση και αν ακόμη την έπληττε ένα σπουδαίο σκάνδαλο ή μια οικονομική καταστροφή, και αν ακόμα αναγκαζόταν να απαρνηθεί το προσφιλέστερο πράγμα του κόσμου. Αισθάνεται κανείς την ανάγκη να καταστρέψει την ήρεμία αυτή, την διανοητική αυτή ισορροπία: θα ήθελε κανείς να πονέσει την γυναίκα αυτή για να της αποσπάσει μια κραυγή ή να την γεμίσει φιλία για να την κάνει έξω φρενών. Μα όλα θα πήγαιναν χαμένα! Η ψυχραιμία της δεν κλονίζεται ποτέ. Γιατί βασίζεται στην συναίσθηση της πραγματικότητας, σε κάποιον αδιαφορία για τις συνέπειες των γεγονότων και σε μια ειρηνική αντίληψη της ζωής.

Η Μύρνα Λόϋ είναι μια από τις γυναίκες αυτές. Τα μαλλιά της έχουν το κόκκινο χρώμα που αγαπούσε ο Τιτσιανός. Τα πράσινα μάτια της είναι θαυμάσια και χαρακτηρίστηκαν ως «άνεξιχνίαστα» από τους διαφημιστές όλου του κόσμου. Το στόμα της είναι θαυμάσιο και η μυτούλα της χαριτωμένη. Και οι γάμπες της δεν φοβούνται καμιά σύγκριση.

Στο φυσικό της είναι, όπως ακριβώς και στις ταινίες της, ο «Αθάνατος άνθρωπος», «Πεντάουζ», «Ανθρωποι με λευκά» κλπ.: μια γυναίκα κομψότατη με παγερή ήρεμία.

Διατηρεί την στάση αυτή είτε πηγαίνει ιππασία το πρωί, είτε παίζει τένις το απόγευμα, είτε χορεύει το βράδυ σε ένα νυκτερινό καμπαρέ του Χόλλυγουντ. Θα την δείτε το ίδιο ήρεμη στο σπίτι της στο Μπέβερλυ Χίλλς όπου κατοικεί με τον Άρθουρ Χορνμπλόου, τον γνωστό κινηματογραφικό παραγωγό.

Θα νομίσω ίσως κανείς ότι έχει αυτό τον τύπο γιατί είναι αριστοκράτισ αναθρεμμένη στο Πάρκ Άβενιου που επέτρεψε να κάνει μια καριέρα στον κινηματογράφο. Και όμως θάχη λάθος.

Η Μύρνα Λόϋ γεννήθηκε στην Μοντάνα, σε ένα αγρόκτημα. Σπούδασε όμως σε ένα καλό σχολείο. Την ενδιέφερε κυρίως η γλυπτική και ο χορός. Ένας σκηνοθέτης την είδε μια μέρα να χορεύει σε μια γιορτή και της

πρότεινε να κάνει μια δοκιμή στον κινηματογράφο. Έτσι ντεμπούταρε στον πρόλογο της ταινίας του Τσάρλι Τσάπλιν «Χρυσόθερας» και σε ένα άλλο φιλμ με τον τίτλο «Κινέζικο θέατρο».

Τότε η Μύρνα γνώρισε τον ώριμο Ροδόλφο Βαλεντίνο, το είδωλο του Χόλλυγουντ. Ο Βαλεντίνο ενδιαφέρθηκε για αυτήν και ιδίως η γυναίκα του που είχε την φιλοδοξία να διευθύνει την παραγωγή κινηματογραφικών ταινιών μη αρκούμενη στο να είναι μόνο σύζυγος ενός διασημού άνδρος.

Εκείνο που γοήτευσε το ζεύγος Βαλεντίνο περισσότερο κι από την ομορφιά της Μύρνας Λόϋ και το χορευτικό της τάλαντο, ήταν το πάθος

της για την γλυπτική. Την αγαπούσαν πολύ και απέφασαν να την βοηθήσουν να κάνει την καριέρα της.

Μα τί μπορούσε να καταλάβει ο ρομαντικός —αίσθηματίας— έξωτικός Βαλεντίνο από την αρχή μιας καριέρας. Ευπιστεύτηκε στην Μύρνα Λόϋ όλους αίσθηματικούς — ρομαντικούς έξωτικούς. Η Μύρνα έπαιξε στην αρχή όλους δευτερογενείς. Έστερα πρώτους όλους με κατά βάθος τους ίδιους πάντα: χορεύτριες με πέπλα, ωραίες σκληρές κυρίες που σκλάβωναν τις ανδρικές καρδιές στο πέραςμά των, γυναίκες που έκρυβαν κάτω από τις πτυχές του φορέματός των ένα χειρίδιο ή δηλητήριο....

Όλοι όσοι παίζουν τέτοιους ρόλους πρέπει άργα ή γρήγορα να τους απαρνηθούν: το έργο ήτο πολύ αγάριστον. Εξ άλλου, άρχισαν τότε να γυρίζονται ήχητικές ταινίες και έγινε φανερό ότι ο τύπος αυτός της «βάμπερ» της οποίας η δημοτικότητας είχε γίνει ήδη προβληματική, έπρεπε να πάει κατά μέρος. Μόλις μια μοιραία γυναίκα άνοιξε το στόμα της, η εντύπωση που προξενούσε ήταν μάλλον κομική.

(Η συνέχεια στη σελίδα 47)

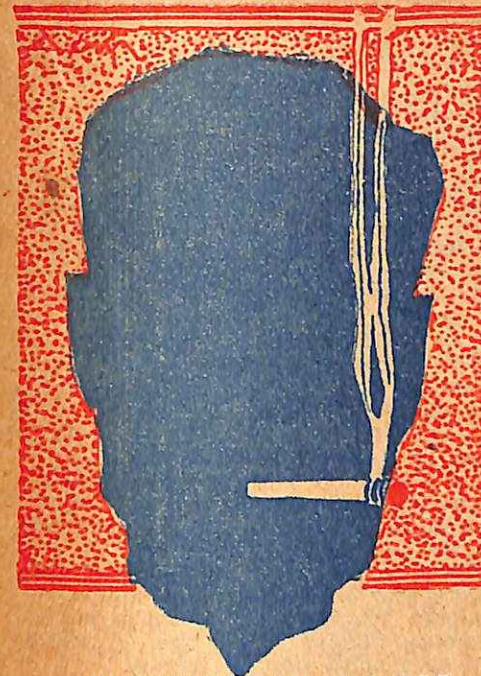

ΜΥΡΝΑ ΛΟΪ

Οι περιπέτειες του «Λωποδύτη-Φάντασμα

ΤΟ ΚΟΛΛΙΕ ΤΗΣ ΛΑΝ-ΓΚΕ-ΤΙΕ

του ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ Ο ΓΑΤΟΣ

Ένα ολόκληρο μήνα, μέσα στο χρηματιστήριο πολυτίμων λίθων του Λονδίνου, μοναδική συζήτηση ήταν το περίφημο κολλίε της Λάν-Γκέ-Πιέ, που θα εξέθετε ο άδμαντοπώλης Άρνολντ Μπέκερ.

Το κολλίε αυτό είχε θρύλο αίματος. Για την απόκτησή του, ο τρομερός Μογγόλος κατακτητής Ζεγκίς Χάν είχε χύσει ποταμούς αίματος και έσφαξε αμέτλητα την πριγκίπισσα Λάν-Γκέ-Πιέ, η οποία το φορούσε υπερήφανα στον λαιμό της.

Έστερα από τον θάνατο του τρομερού κατακτητού, το κολλίε περιήλθε σε άλλους Άσιάτες μεγιστάνες και κατέληξε στο θησαυροφυλάκιο των Τσάρων της Ρωσίας, όπου και παρέμεινε μέχρι της επικρατήσεως των μπολσεβίκων.

Κατά το 1924, όταν οι μπολσεβίκοι έξεποίησαν τους θησαυρούς του ρωσικού Στέμματος, το κολλίε αγοράστηκε από τον χρυσοχόο Άρνολντ Μπέκερ, ο οποίος, αφού το κράτησε χρόνια κλειδωμένο στο χρηματοκιβώτιό του, αναγκάστηκε τώρα να το εκθέσει προς πώληση.

Την προσδιωρισμένη μέρα παρατηρήθηκε εξαιρετική κίνηση στο άδμαντοπώλειο του Άρνολντ, που είχαν αφιχθεί από όλα τα σημεία της Ευρώπης.

Την πρώτη μέρα της εκθέσεως, ενώ ο Άρνολντ συνωμιλούσε με ένα μεγαλέμπορο πολυτίμων λίθων, έγκατέλειψε ξαφνικά τον συνομιλητή του και έσπευσε να προϋπαντήσει ένα νέο του επισκέπτη:

— «Ω! Τόν φίλτατο Μάρτεν Ντάλ!.. φώναξε.

Οι δύο άνδρες έσφιξαν τα χέρια. — «Ηρθατε και σεις να θαυμάσετε το κολλίε της μακαρίτισσας Λάν-Γκέ-Πιέ;

— Ξέρετε την αδυναμία μου για τα ιστορικά κοσμήματα.

Ο Άρνολντ Πέτερ ωδήγησε τον Μάρτεν Ντάλ ως την μικρή κουστάλλινη προθήκη, όπου ήταν έκτεθειμένο το περίφημο κόσμημα.

— Εξαιρετικός για σας, μίστερ Ντάλ, θα κάμω κάτι το όποιον δεν έκανα για κανένα άλλον! είπε ο χρυσοχός. Θα βγάλω το κολλίε από την προθήκη, για να το θαυμάσετε καλλιτερα.

— «Ω! Με καθυποχρεώνετε!

Ο χρυσοχός έβγαλε το κολλίε, και αφού το θαύμασε ο ίδιος λίγες στιγμές, το παρουσίασε στον αριστοκράτη λέγοντάς του:

— Παρατηρήσατε την λεπτότητα της εργασίας...

— Μα είναι σωστό αριστούργημα τέχνης!

Ένας άλλος επισκέπτης έπλησιασεν εκείνη τη στιγμή τους δύο άνδρες και με μεγάλη διακριτικότητα στράφηκε προς τον Άρνολντ Μπέκερ:

— Κύριέ μου, εγώ δεν ήλθα με τον σκοπό να αγοράσω το περίφημο κολλίε σας. Ηλθα απλώς για να το θαυμάσω.

Αντρεύω την αρχαιολογία και η μόνη απόλαυσή της ζωής μου είναι να περνά τις ώρες της άργίας μου ασχολούμενος με τα ιερά κειμήλια των προγόνων.

— Σας συγχαίρω, κύριε!

— Δυστυχώς, είμαι φτωχός, όπως φτωχοί είναι και όλοι οι σοφοί. Αν είχα περιουσία, θα την σπαταλούσα κἀμνοντας ανασκαφές.

— Και πάλιν σας συγχαίρω, κύριε.

Μια και βγάλατε από την προθήκη του το αριστούργημα αυτό της αρχαίας Σινικής τέχνης, δεν θα μου στερήσετε την συγκίνηση να το πάρω λίγες στιγμές στα χέρια μου και να το θαυμάσω, όπως το έθαύμασε και ο τζέντλεμαν...

Ο Άρνολντ Μπέκερ έριξε μια ματιά στον Μάρτεν Ντάλ, μια άλλη στον περίεργο επισκέπτη του, πήρε το κολλίε από τα χέρια του πρώτου, έκτυσε γύρω του και, αφού βεβαιώθηκε ότι το κατάστημα ήταν πλημμυρισμένο από μεταμφιεσμένους αστυνομικούς, το έβγαλε από το χρηματοκιβώτιό του:

— Θαυμάσατέ το, κύριε. Δεν θέλω να σας άρνηθώ αυτή την ευχαρίστηση.

Ο άγνωστος άφησε ένα έπιφώνημα ικανοποιήσεως, πήρε το κολλίε με τρεμάμενα χέρια και με φωνή που έτρεμεν από την συγκίνηση, έτραβηξε:

— Ευχαριστώ! Ευχαριστώ!

Έβγαλε κατόπιν από την τσέπη του ένα φακό και ήρχισε να το εξετάζει και στην παραμικρότερή του λεπτομέρεια, λέγοντας προς τον άδμαντοπώλη:

— Το θαυμάζω χωρίς να το βλέπω και τόσο καθαρά, γιατί έχει εξασθενήσει το φως μου...

Αφού το θαύμασε έτσι λίγες στιγμές, το επέστρεψε στον άδμαντοπώλη με τρεμάμενα πάλι χέρια, λέγοντάς του με κάποια πικρία:

— Τόσο καθαρά, γιατί έχει εξασθενήσει το φως μου...

Αφού το θαύμασε έτσι λίγες στιγμές, το επέστρεψε στον άδμαντοπώλη με τρεμάμενα πάλι χέρια, λέγοντάς του με κάποια πικρία:

— Τόσο καθαρά, γιατί έχει εξασθενήσει το φως μου...

Αφού το θαύμασε έτσι λίγες στιγμές, το επέστρεψε στον άδμαντοπώλη με τρεμάμενα πάλι χέρια, λέγοντάς του με κάποια πικρία:

— Τόσο καθαρά, γιατί έχει εξασθενήσει το φως μου...

Αφού το θαύμασε έτσι λίγες στιγμές, το επέστρεψε στον άδμαντοπώλη με τρεμάμενα πάλι χέρια, λέγοντάς του με κάποια πικρία:

— Είπε ίσως η μόνη φορά στη ζωή μου που λυπήθηκα πραγματικά, γιατί δεν είμαι εκατομμυριούχος. Σας εύχομαι για την συγκίνηση που μου δώσατε.

Και, υποκλινόμενος, βγήκε από το κατάστημα, με την ικανοποίηση ζωγραφισμένη στην φυσιογνωμία του.

Ο Άρνολντ Μπέκερ ξανακλείδωσε το κολλίε στην κρουστάλλινη προθήκη του, ενώ ο Μάρτεν Ντάλ έλεγε:

— Η αλήθεια είναι ότι και εγώ λυπάμαι πολύ που δεν μπορώ να το αγοράσω! Η αξία του;

— Πρώτη προσφορά 75.000 λίρες.

— Τις αξίζει, αλλά δεν τις διαθέτω. Δεν θα φύγω όμως από το κατάστημα σας χωρίς να αγοράσω κάτι.

— «Ω, μίστερ Ντάλ! Έννοείτε ν' ακριβοπληρώνετε πάντα την είσοδό σας στο κατάστημά μου...

— Πόσο αυτό το ρουμπίνι;

— Για σας θα το αφήσω 280 λίρες.

— Να μου το στείλετε σπίτι μου.

— Μπορείτε να το παραλάβετε.

— «Όχι πριν εισπράξετε το τσέκ που θα σας δώσω. Πού έχετε; Μπορεί να πεθάνω σε μισή ώρα...

Και λέγοντας, έβγαλε από την τσέπη του το μπλόκ, υπέγραψε ένα τσέκ 280 λιρών, το έδωσε στον άδμαντοπώλη, χαρέτησε και βγήκε.

Μόλις όμως πλησίασε την κούρσα του και έκαμε ν' ανοίξει την πορτίτσα της, έμεινε σάν απολιθωμένος. Μέσα στο άμαξι του, βρισκόταν ξαπλωμένος με όλη του την άνεση ένας παχύσαρκος άνδρας, με μάγουλα ροδοκόκκινα ακαθορίστου ηλικίας.

— Ο Σούμερ!

— Όλος κι όλος!

— Τί έκπληξη!

— Αυτό είναι άλλο ζήτημα. Πάντως, η έκπληξη είναι ευχάριστη.

— Η ευχαρίστηση είναι αμοιβαία.

— Είδες το κολλίε;

— Α, μπά! Νά, περνούσα τυχαία από εδώ, είδα την κούρσα σου και σκέφθηκα: «Ας σκαρώσω μια ευχάριστη έκπληξη στον φίλο μου Μάρτεν Ντάλ! Και ξαπλώθηκα στο άμαξι σου να δω τι μούτρα θα κάνει βλέποντάς με...

— Είσαι θαυμάσιος φίλος!

— Δεν μπορείς να μη το αναγνωρίσης. Αλλά τι διάβολο! Δεν θα ξεκολλήσουμε από δω;

— Θάρρης μαζί μου;

— Μά... να σου πω... Έδώ δεν έχω πια καμιά δουλειά... Πλησιάζει μεσημέρι.

— Και ο Μπίλκιγκ θάχη ετοιμάσει κάποιο θαυμάσιο ρουμπίφ. Πάμε να φάμε...

ΤΟ ΚΟΛΙΕ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ

Ο Σούμερ έφαγε στο σπίτι του Μάρτεν Ντάλ με μεγάλη όρεξη, και κατά την συνήθειά του κατά τις δυο το

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΩΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ
ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΑΛ

(απο) που έχει γυμνάσιο, κρεμασμένο στον
 λίκιο, κυκλοφορούσε ένας τρελλός,
 που έσχεδιάζε πιθανόν και άλλα, φρι-
 κτώτερα έγκληματα, έναντιον των δι-
 κωτών του. Ο κίνδυνος ένήδρευε τον
 Ντανιέλ σε κάθε γωνία, σε κάθε έρημι-
 κό τόπο, έφ' όσον ο τρελλός χειρουργ-
 γός εξακολούθωσε νά ζή. Καί όμως τό
 δράμα αυτό του τόν θνήσκειον συνεκλά-
 νιζε τον Ρόκ. Φανταζόταν την άγωνία
 του Χόκιν, που είχε τρελλαθῇ από την
 αδιάκοπο χρήση του χειρουργικού μα-

χαίριου, προσπαθώντας να σώσει τους συνουθρόπους του που υπέφεραν και ούρλιαζαν από τον πόνο. Ήταν ορικότο να σκέπτεται κανείς αυτήν την τρέλλα, που κυριεύει σιγά-σιγά, αλλά σίγουρα, το μυαλό του δυστυχισμένου αυτού ανθρώπου, τις ατέλειωτες νύγες, τις δίχως ύπνο, τις όπτασιες και τα φαντάσματα που δημιουργούσε ή άρρωστημένη φαντασία του, το ξεγύστημα του λογικού του και τέλος τον θάνατο της ψυχής του, ενώ μέσα του κυριαρχούσαν οι πιο φρικτές ιδέες και επιθυμίες.

Και σιγά-σιγά οι θλιβερές αυτές σκέψεις μελαγχολήσαν την ψυχή του Ντάνιελ και την μελαγχολία του την μεγάλωσε ακόμη περισσότερο ή θύμηση του κομπού βάζου με τις βιολέττες που στόλιζαν το δωμάτιο του άρρωστου φίλου του.

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

Ο συνταγματάρχης σέρ Φράνσις Γουόρτον, γνωστός και ως Κ. 20, στρώθηκε όσο πιο άνετα μπορούσε σε μια πολυθρόνα στο γραφείο του Ντάνιελ και άρχισε μια συζήτηση που κάθε άλλος στη θέση του θα προσπαθούσε όπως ούποτε να αποφύγει.

Ο Γουόρτον όμως, αν και κατά βάθος θαυμασμός τύπος — πράγμα που το παραδεχόταν και όλοι οι γνωστοί του — ήταν και κάπως θεατρικός στις εκδηλώσεις του.

— Ντάνιελ, αγόρι μου, φώναξε, θαυμάζω εξαιρετικά την δακτυλογράφο σου!

— Στο διάβολο και σύ κι' ο θαυμασμός σου, του απάντησε νευριασμένα ο Ρόκ, αφήνοντας την συνηθισμένη νωχελία του.

— Μου άρεσουν εξαιρετικά οι τρόποι της, εξακολούθησε ο Κ. 20, μου άρεσει η εμφάνισή της, ο τρόπος που ντύνεται και λατρεύω, κυριολεκτικά, το κτένισμα των μαλλιών της.

— Μήπως, με άλλα λόγια, σκοπεύεις να μου τη ζητήσεις σε γάμο; ρώτησε ο Ντάνιελ. Άλλοιωτικά δεν εξηγούνται αυτές οι άτονες εκμυστηρεύσεις σου.

— Είσαι κουτός. Πρώτα-πρώτα, αν επιθυμούσα στ' αλήθεια να την παντρευθώ, δεν θα ήθελα να την ζητήσω από σένα, αλλά θα της μιλούσα κατ' ευθείαν. Και δεύτερον—πράγμα που άλλωστε το ξέρεις και συ καλά—έχω πάρει την απόφαση να μείνω γεροντοπαλλήκαρο. Άπλωσε, λοιπόν, επιθυμούσα να της προσφέρω κάποιο γεύμα.

— Και γιατί όχι; Σκέψου ότι ο Βίντεργκετ φέρθηκε πολύ λιγότερο ευγενικά. Έβγαίνει μαζί της έξω δίχως καν να με ρωτήσει.

Ο σέρ Φράνσις φαινόταν στενοχωρημένος. Ο Βίντεργκετ είχαν υπηρετήσει επί αρκετά χρόνια υπό τας διαταγές του και τώρα τον δυσχερατούσε το ότι — κατά τα φαινόμενα — είχε φερθεί κάπως ανάρμοστα.

— Μήπως σκοπεύει να την παντρευθώ; ρώτησε.

— Δεν ξέρω να σου πω, αποκρίθηκε ο Ντάνιελ. Ο Κ. 20 έκανε κάποιον άστείο μορφασμό.

— Καλό παιδί φαίνεται, είπε. Συμπαθητικό, παρουσιαστικό, μισθός μάλλον ικανοποιητικός. Γιατί, λοιπόν, δεν την παντρεύεται;

Ο Ντάνιελ άπλωσε το χέρι του να χτυπήσει το κουνδοβί.

— Στάσου να φωνάξουμε την ίδια και να την ρωτήσουμε, έκανε.

Τό φρικτό μυστικό του δρος Χόκιν

— Σου επαναλαμβάνω, ότι είσαι κουτός.

Ο Ντάνιελ χαμογέλασε ρεμπουτίων τον θυμό του φίλου του για τις προκοπές του υφισταμένου του.

— Το γεγονός είναι, του είπε, ότι ούτε ο Βίντεργκετ, ούτε εσύ, ούτε κανείς άλλος μπορεί να ξηγή έλπίδες μαζί της για την ώρα. Θυμάμαι ότι σου διηγήθηκα κάποτε την ιστορία της. Είναι η κόρη του πρώτου θύματος του Χόκιν... Το πρώτου που άνακαλύψαμε, δηλαδή. Δεν μας έχει, λοιπόν, και σε τόσο έκτίμηση, που δεν καταρωθώσαμε μέχρι σήμερα να συλλάβουμε τον δολοφόνο του πατέρα της. Φαντάζομαι να ξέρεις ότι εγκατέλειψε τη θέση της στο Υπουργείο Έξωτερικών, ελπίζοντας ότι κοντά μου θα της δινόταν ευκαιρία να αναμειχθεί ένεσγώς στην καταδίωξη του Χόκιν.

Ο Κ. 20 κούνησε ειρωνικά το κεφάλι του.

— Να σου πω την αλήθεια, δεν την κατακρίνω την κοπέλα που άπογοητεύθηκε και με τους δυό σας, είπε. Δυο — τρεις φορές καταρωσώσατε να ξετρύψετε τον τρελλόν αυτόν και μετά τον αφήσατε να διαφύγει μέσα από τα χέρια σας. Με κανένα τρόπο δεν συγχωρώ τον Βίντεργκετ για την οικτρά άποτυχία του στην πεδιάδα του Σάλιςμπουρι. Το λάθος δεν ήταν τότε δικό σου, γιατί εσύ δεν είσαι ντετέκτιβ. Υποτίθεται ότι εσύ καταστρώνεις τα σχέδια, τα όποια αναλαμβάνει να εκτελέσει το άρμόδιο τμήμα της αστυνομίας. Ο Βίντεργκετ όμως φέρθηκε σαν άρχάριος.

Ο Ντάνιελ χαμογέλασε.

— Σου δόθηκε ποτέ ευκαιρία να τα βάλεις με τρελλό; ρώτησε.

— Με τρελλό; επανέλαβε ο Γουόρτον. Μα δεν φαντάζομαι να υπάρχει εύκολώτερο πράγμα.

— Φαίνεται πως δεν ένεβάθυνας πολύ στη μελέτη της εγκληματολογίας, του αποκρίθηκε ο Ντάνιελ. Ένας έξυπνος άνθρωπος, που είναι τρελλός ως προς ένα μόνο σημείο, είναι το πιο επικίνδυνο υποκείμενο επί της γης. Η έξυπνάδα του Χόκιν, αν εξαιρέσουμε, φυσικά, την μονόπλευρη τρέλλα του, δεν παραβάλλεται καν με την δικιά σου ή με την δικιά μου.

— Θα επιθυμούσα πολύ να άναμετρηθώ μαζί του, έδήλωσε ο σέρ Φράνσις, δύσκολα συγκρατώντας κάποιο χαμόγελο.

— Όποτε θέλεις, άπάντησε ήσυχα ο Ντάνιελ. Ο Χόκιν καταζητείται από την αστυνομία για διάφορα εγκλήματα, καθώς και από τους φρενολόγους. Σε πληροφορώ δέ, ότι αυτή τη στιγμή μένει στο ξενοδοχείο «Μαγκνίφιεντ», στο Σόρμπορο.

Σιωπή άπλώθηκε στο δωμάτιο. Ο Κ. 20 λές και δεν πίστευε τ' αυτής του.

— Τί διάβολο έννοιες; φώναξε.

— Αυτό ακριβώς που άκουσες.

— Μά, άφού ξέρεις που βρίσκεται, γιατί δεν σπεύδεις να τον συλλάβεις;

Τώρα ήταν η σειρά του Ντάνιελ να χαμογελάσει ειρωνικά.

— Πολλές φορές έπιχειρήσαμε να τον συλλάβουμε, του υπενθύμισε, και κάθε φορά ο Χόκιν κατάφερε να μας ξεφύγει. Γι' αυτό τώρα πρέπει ν' άλλαξουμε κάπως τακτική. Πρέπει να ένεργήσουμε πιο στρατηγικά. Είμαι πεπεισμένος ότι κατοικεί στο «Μαγκνίφιεντ». Δεν χωρεί άμφιβολία. Όπως έπίσης δεν χωρεί άμφιβολία, πως άν, είτε ή μίς Λάνκαστερ, είτε ο Βίντεργκετ, είτε εγώ, έμφανιζόμασταν στο ξενοδοχείο αυτό, ο Χόκιν θα έξαφανιζόταν προτού άκόμη προφθάσουμε να ρίξουμε μία ματιά στο βιβλίο πελατών.

— Άπό ποιόν μάθατε τη νέα διεύθυνσή του; ρώτησε με περιέργεια ο Κ. 20.

— Ο Βίντεργκετ ξέρει άρκετά καλά τη δουλειά του, παραδέχτηκε ο Ντάνιελ. Πριν λίγο καιρό άνελάμψε τυχαίως ότι ο Χόκιν επιθυμεί όπωσδήποτε να λάμβάνη κατ' ευθείαν στη διεύθυνσή του το λατρικό περιοδικό «Άσκληπιός». Μία-δυό φορές ο Βίντεργκετ έπεσε έξω κυνηγώντας μυστηριώδεις κατά την αντίληψή του — συνδρομητές του έν λόγω περιοδικού. Άυτην όωσ τη φορά, πιστεύω κι' εγώ, ότι βρίσκεται επί τή ίγνη του τρελλού. Ο «Άσκληπιός» άποστέλλεται τακτικά στη διεύθυνση του ξενοδοχείου «Μαγκνίφιεντ» για κάποιον γιατρό Μπένσον. Όπως όμως πληροφορήθηκα, στο ξενοδοχείο αυτό δεν μένει κανείς γιατρός μ' αυτό το όνομα. Κι' όμως κάθε φορά το περιοδικό έξαφανίζεται.

— Και καταλήξατε στο συμπέρασμα ότι...

— Ότι κάποιος μπαίνει κρυφά στα γραφεία του ξενοδοχείου, την ώρα που όλοι λείπουν, και κλέβει το περιοδικό, συνεπλήρωσε ο Ντάνιελ. Συμπεραίνουμε, έπίσης, ότι αυτός ο ψευτο-γιατρός Μπένσον είναι ή πελάτης ή γνωστός του ξενοδοχείου.

— Γιατί δεν άναθέτετε σε κάποιον άλλο άστυνομικό — άγνωστο στον Χόκιν — να παρακολούθηση την ύπόθεση; ρώτησε ο σέρ Φράνσις.

— Το έπιχειρήσαμε κι' αυτό την περασμένη έβδομάδα, άπάντησε κουρασμένα ο Ντάνιελ. Κι' όμως ο «Άσκληπιός» έξαφανίστηκε και πάλιν.

Ο Κ. 20 άπλωσε το χέρι του.

— Δώσε μου τον τηλεγραφικό κώδικα, είπε στον Ντάνιελ. Είναι ώρα πια να αναλάβω εγώ την ύπόθεση αυτή και θέλω να τηλεγραφήσω σχετικά κάπου.

— Αν έπιτύχης, παρετήρησε ο Ρόκ, κοροϊδευτικά, να είσαι βέβαιος ότι θα έχης την τιμή να συνδειπνήσης με την μίς Λάνκαστερ.

Ο σέρ Φράνσις Γουόρτον δεν επέχειρσε καν να άποκρύψει την έπίσκεψή του στο ξενοδοχείο «Μαγκνίφιεντ» στο Σόρμπορο. Τούναντίον μάλιστα! Ένοίκιασε δωμάτιο με το άλθηινό του όνομα, έκανε όλόκληρη φασαρία για να του δώσουν στο έστιατόριο ένα τραπέζι κοντά στο παράθυρο, άνέφερε διαρκώς με στόμφο σχετικά με κάποιο σανταστικό παιχνίδι «γκόλφ» που είχε διαρραγεί, τριγυρνώντας πάντα με ένα σεντικό μπιστοτόνι στο νέρι, καθόταν όλο το πρωί στη βεράντα διαβάζοντας έφημερίδα, έπιανε κουβέντα με όλους, στο καπνιστήριο, συζητώντας για τον ώρατο καιρό, και κάθε άπόμενος έπαιζε «μπαρίτζ» σε μίαν από τις λέσχες. Το σχέδιό του το είχε καταστρώσει περίφημα και έτσι κανείς

δέν μπορούσε να φαντασθή ότι ο ύπνρής του ήταν ένας άπό τους πιο πεπειραμένους «ντετέκτιβ» και ότι στο δωμάτιό του ύπήρχε λεπτομερής κατάλογος όλων των πελατών του ξενοδοχείου κατά την διάρκεια του τελευταίου μηνός.

Πέρασαν όμως τρεις μέρες και ο Κ. 20 έκλινε μάλλον να παραδεχθή ότι ο Χόκιν θα ήταν άπλωος και μόνον έπισκέπτης του ξενοδοχείου. Έφθασε τέλος και ή Πέμπτη, ή μέρα που έφθασε ο «Άσκληπιός», και μία δραματική άλλαγή άνέτρεψε όλους τους συλλογισμούς του Γουόρτον. Το περιοδικό έξαφανίστηκε και πάλιν μυστηριώδως άπό την θυρίδα, όπου το είχαν άποθέσει, παρ' όλη την άγρυπνο έπιτήρηση τεσσάρων ανθρώπων. Το φοβερώτερο δέ ήταν ότι ο ύπνρής του σέρ Φράνσις, ένας νεαρός Γάλλος, βρέθηκε σκοτωμένος στη βάση ενός βράχου — ένα δυό μίλια έξω άπό την πόλη — με φρικτά και πολύ ύποπτα τραύματα στο πίσω μέρος του κεφαλιού του.

Ο Κ. 20 έπεσκέφθηκε κατ' άρχήν το τοπικόν άστυνομικόν τμήμα, έξώφλησε μετά τον λογαριασμό του στον ξενοδοχείο και τέλος τηλεφώνησε στον Ντάνιελ.

— Έπιστρέφω με το τραίνο των ένδεκα και σαράντα, του άνήγγειλε. Έτοιμάσου, γιατί θα σε πάρω να ξαναγυρίσουμε μαζί έδω.

— Θα σε περιμένω, του ύποσέθηκεν ο Ντάνιελ. Τί κρίμα όμως που τον άφησε να σου ξεφύγει άνάμεσα από τα δάκτυλά σου,

...

Ο σέρ Φράνσις όμως δεν κατώρθωσε να έπισκεφθή τον Ντάνιελ, ούτε καν γύρισε στο διαμέρισμά του στο Λονδίνο. Και την έπομένη μέρα, όλες οι έφημερίδες του Λονδίνου άνήγγειλαν με χτυπητά γράμματα, στην πρώτη σελίδα τους, την ακόλουθη είδηση:

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΞΕΑΦΑΝΙΣΙΣ ΑΝΩΤΑΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΥΠΑΛΛΗΛΟΥ»

Ο ΕΡΗΜΙΚΟΣ ΦΑΡΟΣ

Την πρώτη μέρα της έξαφανίσεώς του ο Κ. 20 την πέρασε με άγωνία, φόβο και τρόμο. Θυμόταν, άμυδρά στην άρχή, και σιγά-σιγά καθαρώτερα, ότι το ταξί του είχε σταματήσει στην είσοδο σχεδόν του σιδηροδρομικού σταθμού, άνάμεσα σε διάφορα άλλα αυτοκίνητα. Κάποιος άνθρωπος είχε σκύψει άπό το άνοιχτό παράθυρο στο έσωτερικό του ταξί, ώσαν να ήθελε να τον ρωτήσει κάτι, και άμέσως μετά ο Γουόρτον αισθάνθηκε μία δυνατή μυρωδιά, και τον κατέλαβε μία παράξενη παράλυσις του μυαλού και του σώματός του. Μηχανικά ύπάκουσε σε κάποια διαταγή που του δόθηκε, και με τη βοήθεια του άγνωστου, κατέβηκε άπό το αυτοκίνητο, μπήκε στο σταθμό, έφθασε στην έξέδρα άφίξεως και έαναβήκε μετά στο δρόμο. Τον ώδήγησαν σ' ένα κλειστό αυτοκίνητο που έεκίνησε άμέσως όλοταώς. Ο άγνωστος είχε καθίσει δίπλα στον οδηγό, ενώ τον Γουόρτον τον είχαν τοποθετήσει στο πίσω κάθισμα, δίπλα σε μία γυναίκα, που, παρ' όλη τη ζάλη του, του φάνηκε έξαιρετικά όμορφη. Βρήκε τη δύναμη να της άπευθύνη κάποια φιλοφρόνηση κι' εκείνη χαμογελώντας του χάιδεψε το γέρι και του άπάντησε, άόριστα μόν, αλλά ένθαρρυντικά.

Ο Γουόρτον είχε την έντύπωση ότι

συνεργόταν άπό βαθειά, άτέλειωτη λιποθυμία.

Το αυτοκίνητο είχε βγί άπό τον κεντρικό δρόμο και άκολουθούσε κάποιο στενό μονοπάτι. Διέσχισε μετά ένα γωράφι και βρέθηκε στην άκροθαλασσία. Σταμάτησε έμπρός σε ένα κτίριο στρογγυλό, ύψηλό, σωβαντισμένο, που έμοιαζε με φάρο. Έν τώ μεταξύ ο Γουόρτον είχε χάσει και πάλιν τις αισθήσεις του.

Όταν συνήλθε ξανά, βρισκόταν έξαπλωμένος σ' ένα σκληρό στρώμα στο κέντρον ενός κυκλικού δωματίου με λευκούς τοίχους και όροφή.

Το μοναδικό παράθυρό του ήταν ψηλά, σε σημείο που ο Γουόρτον δεν μπορούσε να δει έξω καθώς ήταν έξαπλωμένος. Στην άρχή είχε την έντύπωση ότι στ' αλήθεια του είχε συμβεί κάποιο δυστύχημα και ότι βρισκόταν σε νοσοκομείο. Σκυμμένος άπό πάνω του, στεκόταν ένας άνδρας με ζωηρά, άδρα γακακτηριστικά. Φορούσε μία μακρυνά, λευκή ποδιά. Δίπλα του στεκόταν ή γυναίκα, με την όποιαν είχε συνταξιδέψει άπό το σταθμό.

— Ποι βοίσκωναι; φώναξε ο Γουόρτον. Τί μου συνέβη;

— Μην άνησυχείτε, του άπάντησε ήρεμα ο άγνωστος. Βρίσκεσθε έν άσφαλεία.

Ο έννοικος του φάρου — έτσι τον χαρακτήρισε ο Κ. 20 — έσκυψε περισσότερο και του έπιασε τον σφυγμό. Στράφηκε μετά προς την γυναίκα:

— Περίφημα, έξαίσια, ψιθύρισε. Είναι ακριβώς ο τύπος που χρειάζομαι.

Σάν όρμητικό κύμα πλημμύρισε το μυαλό του Γουόρτον ή φρικτή αλήθεια. Βρισκόταν στα χέρια του δρος Χόκιν, του τρελλού χειρούργου, και της έπίσης τρελλής γυναίκας του, των δολοφόνων του πατέρα της μίς Λάνκαστερ, των δυό νέων της πεδιάδος του Σάλιςμπουρι, του ύπνρής του, που το πτώμα του είχε βρεθή στα περίχωρα ακριβώς αυτού του φάρου, και τώσων άλλων άκόμη.

Βρισκόταν στην άπόλυτη διάθεσή τους. Αυτό το δωμάτιο θα ήταν έξα-

παντος το χειρουργείο τους. Ένωιωσε άσελα του να τον κυριεύη ένας ύστερικός φόβος.

— Ποι στο διάβολο είμαι και τί θα τε άπό μένα; ξεφώνησε.

— Θα σάς το εξήγησω άμέσως, του αποκρίθηκε ευγενικά ο άλλος. Είμαι ο σέρ Τζόζεφ Χόκιν, ο Άυστραλός χειρούργος, περί του όποιού θα άκούσατε φαντάζομαι, να γίνεται λόγος. Έσώσω χιλιάδες άρρώστους κατά την διάρκεια του πολέμου, με την βοήθεια και της κυρίας, ή όποια ήτο τότε νοσοκόμα μου και τώρα σύζυγός μου. Δυστυχώς όμως, παρ' όλον ότι ή κρίσις μου είναι έξαιρετική άντοχής, κουράσθηκα ύπερβολικά... Και τρελλάθηκα.

— Τρελλαθήκατε! επανέλαβε μηχανικά ο σέρ Φράνσις.

— Άκριβώς, Ένα μικρό μονάχα τιμήμα του έγκεφάλου μου έχει πειραχθή — έχει ματώσει για την ακρίβεια. Μου χρειάζεται, λοιπόν, ένα άναλλακτικό κομμάτι «φαίς ούσις», όπως και όνομάζεται κοινώς. Ένα μικρό, έλάχιστο κομματάκι. Και όμως, δεν θα το πιστέψετε, άγαπητέ μου κύριε, έστάθη άδύνατον μέχρι στιγμής να άνακαλύψω έγκεφαλον που θα μπορούσε να μου προσφέρει αυτό που ζητώ.

Ο σέρ Φράνσις, άκούοντάς τον, παρακαλούσε δόλψυχα να επανακτήσει το θάρρος του. Δεν ήθελε να πεθάνη σάν δειλός, άφρο σ' όλη του τη ζωή είχε φανή άνδρειος. Κι' όμως ο τρόμος δεν έφευγε άπό την ψυχή του.

— Γιατί διαλέξατε έμένα ακριβώς γι' αυτή τη δουλειά; ρώτησε.

— Γιατί βρίσκω ότι είσθε έξυπνος και ύγιέστατος στο σώμα και στο μυαλό. Γιατί έπίσης, έρείς και ο φίλος σας ο Ρόκ, αρχίζετε να μου γίνεσθε κάπως ένοχλητικοί. Πριν λίγο καιρό, παρ' ό- λίγο να έξεταζα και τον έγκεφαλό του Ρόκ, δυστυχώς όμως επανέζη μία δεσποινίς. Δεν έζέρετε πόσο λυπηθήκα.

— Φαντάζομαι να έζέρετε όμως, ότι αυτό που κάνετε λέγεται φόνος, δολοφονία, μάλιστα, έκανε ο Γουόρτον, βέβαιος έκ των προτέρων ότι ή παρατήρησις του ήταν άσκοπη.

— Αυτό που είπατε είναι ή πιο γελοία και ή πιο άνόνη παρατήρησις που μπορούσατε να κάνετε, του αποκρίθηκε ο Χόκιν, φανερά θυμωμένος. Έσώσω χιλιάδες ανθρώπους και συνεπώς έχω το δικαίωμα να θυσιάσω μερικούς για να έπαναφέρω στην άπόλυτη λογική, μίαν άπό τις μεγαλείτερες διανοές του κόσμου. Το μόνο που ζητώ είναι ένας έγκεφαλος που να μην έχει ματώσει ούτε κατ' έλάχιστον, και αυτό έλπίζω να το βρω σε σάς.

Ο σέρ Φράνσις είχε άρχει να επανακτήσει σιγά-σιγά το θάρρος του.

— Ο έγκεφαλός μου, έδήλωσε, είναι καταματωμένος.

— Δεν σάς πιστεύω, του άποκρίθηκε ο τρελλός. Δεν είσθε άπό τους τύπους που έχουν ματωμένους έγκεφάλους... Φαίνεται κανείς, Έσθής;

— Άπευθυνόταν προς την γυναίκα του, που στεκόταν όρθια έμπρός στο παράθυρο.

— Όχι, του άποκρίθηκε έκείνη.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

ΜΕΤΑ ΤΟ ΠΙΚ-ΝΙΚ

— Πάει! Μείναμε τώρα χωρίς λάδι! Και όμως σου είπα να μην το βάλεις όλο στη σαλάτα!...

Επί γης εἰρήνη!

Ἡ εὐχή αὐτὴ φαίνεται ν' ἀπέρχεται πολὺ ἀπὸ τὴν πραγματικότητα στὴν ἐποχὴ μας, ὅπου ὅλοι οἱ λαοὶ τῆς γῆς εἶναι ἀναστατωμένοι κί' ἔτοιμοι ν' ἀντιμετωπίσουν τὸ φοβερὸ ἐνδεχόμενο τοῦ πολέμου.

Καὶ ὅμως ὁ κόσμος βρισκόταν σὲ μιὰ ἐξίσου τραγικὴ κατάσταση, δυὸ χιλιάδες χρόνια πρὶν, τὴν νύχτα ἐκείνη ποὺ οἱ ἄγγελοι γέμισαν τοὺς οὐρανοὺς καὶ τὴ γῆ μετ' ὃ χαρμόσυνο ἄγγελμα τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος: «Ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία...».

Πρέπει ν' ἀντιληφθοῦμε ὅλοι μας, ὅσοι πιστεύουμε στὸ Θεοὺ Βρέφος ποὺ ἦρθε στὸν κόσμο γιὰ νὰ μᾶς σώσει, ὅτι καθέννας ἀπὸ μᾶς μπορεῖ νὰ ἐλαττώσῃ τὴν δυστυχία ποὺ μαστίζει τὴν ἀνθρωπότητα ἀν νοιώσουμε βαθειὰ μέσα μας τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης, τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς ἐπιεικείας ποὺ μᾶς δίδαξε Ἡ Εὐαγγέλιος.

Δυὸ χιλιάδες χρόνια πρὶν ἔνα πάμφωτο ἀστέρι ὠδήγησε τοὺς Μάγους στὴν ταπεινὴ φάτνη τῶν ἀλόγων ὅπου εἶχε γεννηθεῖ ὁ Θεάνθρωπος. Κί' ἔσκυψαν οἱ Μάγοι καὶ προσκύνησαν τὸ Θεοὺ Βρέφος καὶ ἔπλωσαν στὰ πόδια του τὸν χρυσοῦ καὶ τὸν λίβανου καὶ τὴν σμύρνα...

Ἄς γονατίσουμε κί' ἐμεῖς σήμερον πρὸς τὸν Μικρὸ Χριστὸ κί' ἄς τοῦ προσφέρουμε τὰ πολυτιμότερα δῶρα τῆς ψυχῆς μας: τὴν ἀγάπη, τὴν πίστη, τὴν ταπεινώσυνή μας.

Σήμερα ἄς ξεχάσουμε τοὺς πόνους μας, τίς θλίψεις μας, τίς στενοχώριες μας. Ἄς ξεχάσουμε πῶς ὁ κόσμος αὐτὸς εἶναι γεμάτος ἀπὸ κακία καὶ φθόνου καὶ μοχλοποιία. Ἄς ξεχάσουμε αὐτοὺς ποὺ μᾶς ἐβλάψαν, ποὺ μᾶς ἐπίκραναν, ποὺ μᾶς πόνησαν....

Σήμερα ποὺ γεννήθηκε ὁ Χριστὸς δὲν πρέπει ν' ἀφήσουμε θέση στὴν καρδιά μας γιὰ ὅλες αὐτὲς τίς ταπεινὲς μικροψυχίες. Σήμερα, τὰ μάτια μας θὰ χαμογελάσουν στὸ λαίπεδο ἀστέρι τῶν Χριστουγέννων ποὺ θὰ φωτίσῃ τὸ δρόμο μας σὰν τὴν φλόγα μιᾶς νέας Ἑλπίδας, τὰ χεῖλιά μας θὰ ψιθυρίσουν τὰ λόγια μιᾶς ξεχασμένης προσευχῆς κί' ἡ καρδιά μας θὰ γυμνῇ ἀνάλαφρα καὶ χαρμόσυνη καὶ θὰ πλημμυρίσῃ μετ' ὅλην στοργικὴν τὴν ἀγάπης....

Κί' ἂν στὸ βάθος τῆς ψυχῆς μας νοιώσουμε κάποια φωνὴ νὰ διαμαρτυρεῖται καὶ νὰ μᾶς λήῃ ὅτι δὲν εἶναι τόσο εὐκολο νὰ γελάσουμε καὶ νὰ χαροῦμε, ὅτι ἄλλα Χριστούγεννα ἦταν καλύτερα καὶ τὰ σημερινὰ εἶναι γεμάτα μελαγχολία, ὅτι μιὰ καρδιά ποὺ ράγισε καὶ πόνησε δύσκολα ξαναβρίσκει τὴν πίστη τῶν νεανικῶν τῆς χρόνων, τότε θὰ ἐπιβάλλωμε σιωπὴ στὴν φωνὴ αὐτὴ καὶ θὰ τῆς ἀπαντήσουμε ὅτι ὅποιος δὲν γινώριζε τὴν δυστυχία, δὲν γινώριζε καὶ τὴν πραγματικὴν χαρὰ. Ὁ Μυσσὲ εἶπε κάποιον: «Τὸ μόνο καλὸ ποὺ μοῦ ἀπόμεινε στὸν κόσμο εἶναι τὰ δάκρυα ποὺ ἔχουσα μερικὲς φορές».

Καὶ θὰ περιμένω μετ' ὅλην πίστη καὶ μ' ἑλπίδα τὸ Ἀστέρι τῆς Χαράς, τὸ Ἀστέρι τοῦ Σωτῆρος....

Ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία!

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

Δῶρα,

δῶρα,

δῶρα

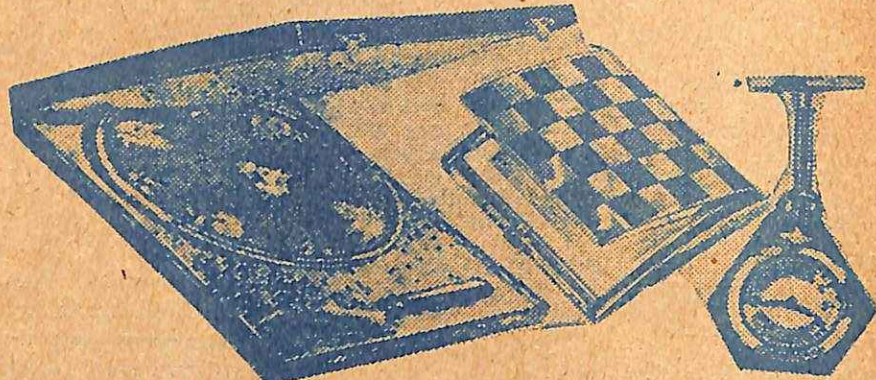
Τί δὰ φορέσετε
στὰς ἐπισκέψεις

Ἀφοῦ ἀρκετὲς γυναῖκες ἔχουν ἀκόμη τὰ μέσα καὶ τὸν καιρὸ νὰ κάνουν ἐπισκέψεις καὶ νὰ φλυαροῦν στὰ σπίτια τῶν φιληνάδων τους ἢ στὰ κοσμικὰ ζαχαροπλαστεία γιὰτὶ νὰ μὴ προβλεψοῦμε γιὰ τίς τουαλέτες ποὺ θὰ φορέσουν;

Πρῶτα-πρῶτα θάπρεπε νὰ σημειώσωμε τὴν θριαμβευτικὴ ἐμφάνιση τῶν φορεμάτων ἀπὸ δαντέλλα, ἀλλὰ μετ' ὅλην κοινή φύση. Συνηθίζεται ἐξίσου ἡ μαύρη καὶ ἡ μαρρόν δαντέλλα.

Ὁ οἶκος Γουὸρθ λανσάρισε ἕνα ὁρατότατο φόρεμα ἐπισκέψεων ἀπὸ κρέπ μαῦρο μετ' ὅλην μικρὲς δερμάτινες λωρίδες στὸ λαϊκὸ οἶο ὅποιες σχηματίζουν ἕνα εἶδος κολλιέ μετ' ὅλην μερικὲς μεταλλινὲς σφαίριδες. Τὸ ἴδιο βλέπομε καὶ στὴν ζώνη.

Καὶ στὴν συλλογὴ τῆς Νίνας Ρίτσι βλέπομε ἕνα παρόμοιο σχεδὸν μοντέλλο. Εἶναι ἀπὸ κρέπ μαῦρο μετ' ὅλην ζιζὲ ἀπὸ κρέπ σὰν λευκὸ ποὺ εἶναι σουρωμένο καὶ ἀνεβαίνει πολὺ ψηλὰ ἐμπρὸς στὸν

Μοντέρνα δῶρα: Ἐνα πιάτο γιὰ τούρτα μετ' ὅλην εἰδικὸ μαχαίρι.— Μιὰ ὠραιότατη πουντιέρα.— Ἐνα χαριτωμένο ρολογάκι τελευταίας μόδας.

τοῦ νὰ προσφέρῃ κάτι ἔχει μεγαλύτερη ἀξία ἀπὸ τὸ δῶρο αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ.

Γιὰ νὰ σὰς διευκολύνωμε στὴν ἐκλογή τῶν δώρων σας, θὰ σὰς δώσωμε σήμερα μερικὲς συμβουλές:

Στὰ μικρὰ παιδιά, θὰ χαρίσετε, φυσικά, παιχνίδια ἢ ζαχαρωτά: κουκκλες, στρατιῶτες, κουτιά ἀρχιτεκτονικῆς, ἀεροπλάνα, αὐτοκίνητα, ζωάκια, νοικοκυριά κ.λ.π.

Σὲ μεγαλύτερα παιδιά θὰ δώσετε πρακτικότερα δῶρα: βιβλία ρολόγια, τσάντες, στυλό, ντόμινα ἢ ἄλλα παιχνίδια τοῦ σαλονιοῦ.

Σ' ἕνα νέο ἀνδρόγυνον μπορεῖτε νὰ προσφέρετε ἕνα ἀντικείμενο ἀπὸ κρυστάλλο, ἕνα ἀσημικὸ, ἕνα μπημελὸ, ἕνα βάζο.

Σ' ἕναν κύριον μιὰ σιγαροθήκη, ἕναν ἀναπνευστήρα, ἕνα χαρτοφύλακα, ἕνα ρολόγι γραφείου.

Σὲ μιὰ κυρία μιὰ τσάντα, ἕνα ὄργανο, μιὰ πουντιέρα, ἕνα νεσεσαίρ γιὰ τὰ νύχια, ἕνα ρολογάκι κ.λ.π.

Στὰ ἡλικιωμένα πρόσωπα προξενοῦν εὐχαρίστηση τὰ λουλούδια καὶ τὰ γλυκά.

λαϊκὸ. Ἡ ζώνη εἶναι δερμάτινη μαύρη καὶ κόκκινη. Γιὰ τίς ἐπισκέψεις, ἐπίσης, συνηθίζονται πολὺ διάφορα «ἀνσάμπλ» τῶν ὁποίων ἡ ζακέτα γαρνίρεται μετ' ὅλην ἄσπρακάν μαῦρο. Βλέπομε ἀκόμη πολλὰς «ἀπλικασιὸν» ἀπὸ θαμπὸ δέμας σὲ φόρμα μπραντεμποῦρ ἢ ἐρωτηματικῶν.

Τὰ καπέλλα ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι πολὺ ὕψηλά καὶ σ' αὐτὸ συντελοῦν πολὺ καὶ μερικὰ φτερά—κουτὸ τοποθετημένα καὶ αὐτὰ εἰς ὕψος. Ἐπίσης τὰ τυρμπάν εἶναι πολὺ τῆς μόδας καὶ οἱ τορσάντες τους ἀπὸ πολυχρόμα βελούδα ἢ ζερσὲ παίρνουν τώρα τὸν τόνο τοῦ παστέλ.

Οἱ εἰσόδους εἶναι ἀσπρὸι σὲ ὕψος καὶ σὲ χροῖμα καὶ συνελθόντες συνηθίζονται τώρα στὰ χρώματα παστέλ. Οἱ Παριζιάνες, μάλιστα, ἀρχισαν νὰ βάφουν μετ' ὅλην τοῦτον κόκκινον τὰ μάγουλά τους καὶ τὰ νύχια τους!

Γιὰ τίς ὠριμὲς κυρίες

Δὲν εἶναι μακρυνὴ ἡ ἐποχὴ ποὺ οἱ γυναῖκες οἱ ὁποῖες εἶχαν συμπληρώσει τὰ σαράντα τους χρόνια ἐθεωροῦντο σχεδὸν γρηῃς καὶ εὐρίσκαν φυσικὸ νὰ

παρατηροῦν ἀπὸ καθε κοκετταρία, ἀφ' ὅπου τὸν τόπο ἀνοιχτὸ στὴς νέες.

Σήμερα, ὅμως, ὅλα ἄλλαξαν: Μιὰ γυναίκα σαράντα χρόνων θεωρεῖται ὡς ὁ κατ' ἐξοχὴν τύπος τῆς γοητευτικῆς καὶ ὠριμῆς γυναίκας ποὺ ξέρεי νὰ ἀναδείξῃ ὅλα τὰ θέλγητρά της.

Μολαταῦτα γεννᾷται τὸ ἐρώτημα: Στὰ σαράντα τῆς χρόνια μιὰ γυναίκα πρέπει νὰ φορῇ νεανικὲς τουαλέτες; Ναι καὶ ὅχι. Φυσικὰ δὲν πρέπει νὰ φορῇ κοριτσιίστικα φορεματάκια, γιὰκάδες Κλωντίν, φοῦστες χτυπητὲς σκωτσέζικες, γιὰτὶ παρ' ὅλην τὴν φρεσκάδα ποὺ μπορεῖ νὰ διατήρησῃ τὸ πρόσωπό της, δὲν μπορεῖ νὰ συναγωνισθῇ σὰν ἴση μ' ἕνα εἰκοσάχρονον προσώπον.

Δὲν πρέπει, ὅμως, νὰ φθάσῃ οὔτε στὴν ἀντίθετη ἀκρὴ: Νὰ φορῇ δηλαδὴ τίς τουαλέτες μετ' ὅλην ἐκείνης τῆς γαρνιτούρας ποὺ θυμίζουν τίς γιαιγίδες μας καὶ μυρίζουν ναφθαλίνη καὶ οἱ ὁποῖες εἶναι τόσο στὴ μόδα τελευταίας. Γιὰτὶ ἔτσι θὰ καταλήγῃ νὰ φαίνεται ἡλικιωμένη χωρὶς λόγο. Ἀκριβῶς στὰ σαράντα τῆς χρόνια μιὰ γυναίκα πρέπει νὰ δίνει μεγάλη προσοχὴ στὸ ντύσιμό της καὶ νὰ καταφεύγῃ στὴν τέχνη τῆς τουαλέτας τῆς γιὰ νὰ ἀναδείξῃ τὸ «μάξιμυμ» τῆς ὁμορφίας της.

Αὐτὸ τὸ ξέρουν καλὰ οἱ ἀστέρες τοῦ κινηματογράφου. Δὲν βλέπετε μετ' ὅλην τέχνην ντύεται ἡ Ἴρεν Ντὸν στὴς ταινίες της; Μολονότι δὲν εἶνε ἀκόμη σαράντα χρόνων ἡ ἐξαισία αὐτὴ ἡθοποιὸς φορεῖ τόσο περιποιημένους καὶ προσεγμένους τουαλέτες σὰν νὰ εἶναι ἡδὴ σαράντα. Τὰ μαλακὰ λαμέ, τὰ μπροσέ, ἡ ρενὰρ ποὺ συνηθίζε, εἶναι ἀκριβῶς κατάλληλα γιὰ μιὰ γυναίκα στὴν πλήρη ἀνιότη της.

Ἡ ὁμορφὴ Ρουθ Τσάτερτον δὲν ἀγνοεῖ ὅτι τὸ ντεκολτέ μιᾶς γυναίκας εἶναι τέλειον ἀφοῦ περάσει τὰ τριανταπέντε τῆς χρόνια. Ὅταν εἶναι νεώτερη, οἱ ὡμοὶ καὶ ὁ λαϊκὸς φαίνονται πολὺ ἀδύνατοι, εὐθραυστοί.

Ἀφοῦ ἡ μόδα εὐνοεῖ τόσο τὰ κεντήματα καὶ τίς διάφορες διακοσμῆσεις, οἱ ὠριμὲς κυρίες πρέπει νὰ ἐπωφεληθοῦν τῆς εὐκαιρίας καὶ νὰ τὰ χρησιμοποιήσουν μετ' ὅλην ἀφθονία στὰ φορέματά των: στοὺς ὤμους, στὴν μέση τοῦ κορσᾶς, στὸν ποδόγυρο ἢ στὴ ζώνη.

Παρὰ τὰ σαράντα χρόνια τῆς μιᾶς γυναίκας δὲν πρέπει νὰ διστάζῃ νὰ χορεύῃ. Ἡ εὐλυγισία τοῦ σώματός της θὰ συναγωνισθῇ μετ' ὅλην τίς ἄλλες νέες γυναῖκες, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἐκείνη θὰ ἔχῃ περισσότερη πείρα, θὰ προσέχῃ περισσότερο τὴν ὁμορφίαν της καὶ τὴ γοητεία της ἀσφαλῶς θὰ βγῇ νικήτρια στὸν ἀγῶνα.

Ἄν ἔχῃ ὁμορφα κοσμήματα, ἄς τὰ φορῇ. Εἶναι ἡ καταλληλότερη ἡλικία γιὰ νὰ στολισθῇ μιὰ γυναίκα μετ' ὅλην ζοῦ. Λίγα χρόνια ἐνωρίτερα θὰ φαίνονταν «βαρεῖα», λίγα χρόνια ἀνότερα θὰ μοιάζον ἀνωφελῇ.

□ □

Ὁ μπακλαβάς

Δόσεις: Παίρνουμε 150 δράμια βούτυρο, 200 δράμια καρύδια ἢ ἀμύ-

γδαλα (ψίχα) μιὰ ὀκτὰ φύλλα τοῦ μπακλαβά καὶ περὶ τὰ 15 δράμια κανελλοῦ γιὰ ὁρύφωλα. Γιὰ τὸ σιρόπι: 300 δράμια ζάχαρι, 200 δράμια μέλι καὶ 200 δράμια νερό.

Ἐκτέλεισις: Πρῶτα — πρῶτα ξεφλουδίζουμε τὰ καρύδια. Ἐάν δὲ εἶναι ἀμύγδαλα τὰ ζεματίζουμε γιὰ νὰ καθαριστοῦν. Κατόπιν τὰ γονδροκοπανίζουμε (ἀμύγδαλα ἢ καρύδια) μαζί μετ' ὅλην κανέλλα καὶ τὰ γαρύφαλλα. Κατόπιν λιώνουμε τὸ βούτυρο σὲ μικρὴ κατσαρόλα.

Παίρνουμε τότε ἀνάλογο ταψί, τὸ ἀλείφουμε μετ' ὅλην βούτυρο καὶ στρώνουμε μετ' αὐτὸ 2 φύλλα μπακλαβά, ἀφοῦ προηγουμένως τὰ βουτυρώσουμε καὶ τὰ δύο καλά. Ἐξακολουθοῦμε νὰ γεμίζουμε ἔτσι τὸ ταψί, φροντίζοντας, ὅμως, τὸ ἄνω μέρος νὰ σκεπασθῇ μετ' ὅλην φύλλα μπακλαβά καὶ κατόπιν τὸν χαραζοῦμε μετ' ὅλην μυτερὸ μαχαίρι τὸ ὁποῖον χώνουμε τόσο ὥστε νὰ κοποῦν ὅλα τὰ φύλλα τοῦ μπακλαβά ὡς κάτω. Κατόπιν βάζουμε τὸ ταψί σὲ μέτριο φούρνο 1½ ὥρα.

Ὅταν τὸ βγάλουμε ἀπὸ τὸ φούρνο καὶ μισοκρυώσῃ, τότε ἐτοιμάζουμε τὸ σιρόπι μετ' ὅλην μέλι, τὴν ζάχαριν καὶ τὸ νερό καὶ τὸ περιχύνουμε.

Τρία κομψότατα παριζιάνικα μοντέλλα γιὰ ἐπισκέψεις: Τὸ πρῶτον εἶναι ἀπὸ κόκκινον κρέπ σὰν λευκὸ λακὲ, τὸ δεύτερον ἀπὸ ζερσαμάτ μαῦρο καὶ τὸ τελευταῖον εἶναι ἕνα μαντῶ μετ' ὅλην λερό, ποὺ συμπληρώνεται μετ' ὅλην «μανδόν» ἀπὸ λούτρ.

Γιὰ νὰ ἔχετε ὠραῖο χέρι

Τὸ πρόσωπο καὶ τὰ χέρια εἶναι τὰ μόνον μέρη τοῦ σώματος τὰ ὁποῖα εἶναι πάντοτε ἐκτεθειμένα στὴν κοινή θέα. Τὰ χέρια ἰδίως παίζουν διπλὸν ρόλο. Ἀφ' ἑνὸς εἶναι ὄργανα στὴν πληρεσία ὅλων σχεδὸν τῶν ἀναγκῶν μας, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἶναι μέλη ποὺ προσθέτουν ἀρκετὰ στὴν ὠραιότητα καὶ τὴν αἰσθητικὴν. Γιὰ νὰ εἶναι ὠραῖο ἕνα χέρι πρέπει νὰ εἶναι λευκὸ, λείο καὶ χωρὶς φουσκαμένους φλεβίτσας στὴν ἐπιφάνεια τῆς ἐπιδερμίδος του.

Ἐπὶ τὸν ἄφθονον μέσας, εὐκόλως γιὰ τὴν περιποίησιν τῶν χειρῶν. Ἀρκεῖ μόνον νὰ ὑπάρχῃ ἡ καλὴ θάλασις. Αὐτὰ τὰ μέσα θὰ σὰς τὰ γράψω μετ' ὅλην λεπτομέρεια, ἐπίσης θὰ σὰς δώσω καὶ τίς σχετικὰ συνταγὰς, τίς ὁποῖες καὶ μόνες θὰ μπορῇτε νὰ κάνετε στὸ σπίτι σας.

Ἡ στοιχειώδης περιποίησις τῶν χειρῶν γίνεται μετ' ὅλην σαποῦνι, ἐπειδὴ, ὅμως, τοῦτο γίνεται, ἀναγκαστικῶς, πολλές φορές τῆς ἡμέρας, σὰς συμβουλεύω νὰ μὴ χρησιμοποιήτε ποτὲ δεύτερον σαποῦνι, ἀλλὰ πάντοτε μετ' ὅλην πρώτη τάξεως ὕλκιν. Εἰδικῶς δὲ σὰς συνιστῶ τὸ σαποῦνι γλυκερίνης. Νὰ ἀποφεύγετε, κυρίως, τὰ μωσαδόπουνα καὶ τὸ πράσινον σαποῦνι. Ὅταν χρησιμοποιήτε πρόστυχα σαποῦνια, καὶ μάλιστα πράσινα, κατ' ἀνάγκην τὰ χέρια σας ἀπ' τὴν ποτάσσα θὰ ζαρῶσουν, θὰ εἶναι κατακόκκινα, σκασμένα καὶ γεμάτα ἀπὸ μαυριδερῆς ρυτίδες. Ὅστε βλέπετε ὅτι τὰ μέσα πρῶτα-πρῶτα ποὺ μεταχειρίζεσθε γιὰ τὸν καθαρισμὸ τῶν χειρῶν σας καὶ στὰ ὁποῖα τόσο λίγη δίνετε σημασίαν, καταστρέφουν τὴν φρεσκάδα τῶν χειρῶν σας καὶ τὰ δείχνουν πολυδουλεμένα κί' ὅχι οἱ δουλειές. Ἐπίσης πρέπει ν' ἀποφεύγετε τὸ πολὺ κρύον νερό γιὰτὶ ἡ συχνὴ χρῆσις του εἶναι καταστρεπτικὴ καὶ ὑποβοηθεῖ τὸ φουσκάμα καὶ τὴν τόσο ἀναισθητικὴν ἐρυθρότητα. Ὅστε γιὰ τὸ καθαρίσμα καὶ χρησιμοποιήτε σαποῦνι γλυκερίνης καὶ πάντοτε χλιαρὸ νερό.

Ἐπίσης οἱ κυρίες ποὺ εἶναι ἀναγκασμένες νὰ κάνουν ἀκόμη καὶ τίς βαρεῖς δουλειὰς τοῦ σπιτιοῦ, πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦν ὡς καλλίτερον προφυλακτικὸν μέσον τὰ γάντια. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ πάρτε ἀπὸ τὰ λαστιχένια. Θάχετε κάποιο παρατεταμένον ζευγάρι πέτσινα γάντια. Χρησιμοποιεῖτε το. Μόνον στὰ πολλά νερά χρειάζεσθε τὰ λαστιχένια γάντια. Ἀλλὰ στὸ μαγεῖνμα, στὸ καθαρίσμα τῶν ζαρῶστων καὶ τῶν χόρτων, στὸ τρίψιμο τῶν σκευῶν κτλ. δηλ. σὲ δουλειὰς ποὺ συντελοῦν πολὺ στὸ λείκανσμα καὶ ραπάνισμα τῶν χειρῶν, χρησιμοποιεῖτε τὰ πέτσινα γάντια. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν περιποίησιν τῶν χειρῶν, φτιάχτε μόνες σας τὴν παρακάτω συνταγή, ἡ ὁποία εἶναι πολὺ ἀπλὴ κί' ὠφέλιμη γιὰ τὴν μαλακότητα καὶ λευκότητα τῶν χειρῶν. Δὲν πρέπει νὰ λείπῃ ποτὲ ἀπ' τὴν τουαλέτταν σας: Ἀνακατασκευάτε ἕνα κουταλάκι γλυκερίνης, ἕνα κουταλάκι ροδόκερο, ἕνα κουταλάκι γλυκὸν λεμονιοῦ, ἄλλο ἕνα καλὸν κολώνια καὶ μισὸν κουταλάκι βάμμα βενζίνης. Αὐτὸ εἶναι τὸ γάλα τῶν ρόδων. Τὸ μίγμα αὐτὸ νὰ τὸ χρησιμοποιήτε ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερες φορές, ἀφοῦ πλύνετε τὰ χέρια σας. Νὰ τὸ ἀνακατεύετε δὲ καλὰ πρὸ τῆς χρήσεως.

Στὸ ἐπόμενο: Ἐρυθρότης τῶν χειρῶν, ὑπερίδρωσις, χιονίστρες κτλ.

Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Δερματολόγος Ἱατρεῖς

Μου είχες σπαράξει την καρδιά μου

Ένα αμερικανικό διήγημα του Τζών Τρέβορ

Μπήκε στο δωμάτιο που το φώτιζε ο ήλιος κ' ευχαριστήθηκε, που κοιμότανε. Τον έβλεπε για πρώτη φορά. Χλωμή, στάθηκε πλάι στο κρεβάτι. Ο τραυματίας ήταν νέος, γεμάτος, ξανθός. Τον φαντάστηκε να κρατά στα χέρια του ένα πιστόλι και να πυροβολεί. Κι' ο άλλος, που πυροβολούσε και τον έσκότωνε ήταν ο αδελφός της.

Ο Άλβιν Μπέρνς ο αστυνόμος που ήταν τραυματισμένος στο κρεβάτι ρώτησε.

— Ρίτα, το στόμα μου μοιάζει σαν πεταί.

— Δεν είμαι η Ρίτα, απάντησεν, είμαι η Μπέτυ.

— Άνοιξε τα μάτια του κ' ήταν κατα-άλανα.

— Ο άλλος; ρώτησε.

— Πέθανε!

— Τί κρίμα!

Ο Μπέρνς ισχυριζότανε, ότι οι δύο νέοι έπυροβολήσαν πρώτοι κι' αυτός θρήνηκε υποχρεωμένος ν' άμυνθη. Έκείνος όμως που έπυροβολήσε είχε κατορθώσει να τ' οσκάσει και σκοτώθηκε ο άθώος. Άλλ' ο Μπέρνς δεν ήξερε πως ο τελευταίος ήταν ο αδελφός της χαριτωμένης αυτής νοσοκόμου, που τον περιποιείτο. Κι' αυτή νοιώθει μισος γι' αυτόν, αλλά το κρύβει και εξακολουθεί να τον περιποιείται.

— Σε τρεις μέρες θα σκοτωθώ, της λέγει.

□ □

Ο Λάρρυ της διηγήθηκε πως ενώ καθόταν ήσυχια μαζί με τον αδελφό της της έπεσε το άστυνόμος.

— Άλλα μου έφευγαν, έλεγε. Τώρα Μπέτυ μου σύ πρέπει να τον ξεκάνης. Πρέπει να του πέσης από κοντά, να του έμπνεύσης έμπιστοσύνη και τα άλλα είναι δική μου δουλειά. Πρέπει να πάρουμε πίσω το αίμα του αδελφού σου.

Η Μπέτυ θρήνηκε πολύ σωστό το πράγμα.

— Ανέβαινε στο λαιμό ή φωνή, που έζητούσαν εκδίκηση.

Σε τρεις μέρες ο Άλβιν θα έβγαινε από το νοσοκομείο.

— Φαντάζομαι, είπε στην Μπέτυ ότι θα βλέπαμε καμμιά φορά. Και την άλλη μέρα, όταν βγήκε από το νοσοκομείο τον συνόδευσε και η Μπέτυ.

— Πρέπει να κερδίσω την έμπιστοσύνη του, όπως μου σύστησεν ο Λάρρυ συλλογίζότανε.

Την μεθεπομένη ξανασυναντήθηκαν και πάλι.

— Έχω μια ευχαρίστηση, της είπε. Πήρα άδεια ενός μηνός και θα πάω στο βουνό. Θέτε να ρθήτε μαζί μου;

...Για πρώτη φορά η Μπέτυ δοκιμάζει τη χαρά αυτή. Σηκωνότανε το πρωί και περιδιάβαζε μες στα δάση, κατάπληκτη για ό,τι έβλεπε και μη θέλοντας να όμολογήσει στον εαυτό της τη χαρά της.

Το τρίτο πρωί ο Άλβιν θέλησε να μάθει την Μπέτυ να πηγαίνει καθάλλα. Εκεί που προχωρούσαν την ρωτά:

— Αλήθεια, αγαπητή μου, δεν ξέρω ακόμη το επίθετό σας.

— Καλλίτερα να μην το μάθετε, απάντησε εκείνη κι' ο νους της πήγε στον αδελφό της. Έπειτα έβαλε άσυνείδητα το χέρι της στην τσέπη του πανωφοριού της, όπου έκρυβε το όπλο, που είχαν αγοράσει οι γιατροί από το στήθος του αδελφού της.

— Τί είναι αυτό, ρώτησεν ο Άλβιν. — Είναι το όπλο, που σκότωσε τον νέο Θόμσον.

— Ά δώστε μου το. Πώς θρέθηκε σε σας.

— Στάθηκα την ώρα της έγχειρίσεως και το πήρα.

— Έπρεπε να το είχατε παραδώσει στην άστυνομία, είπεν ο Άλβιν κ' έβαλε την σφαίρα στην τσέπη του.

— Υστερ' από λίγες μέρες κατέβηκαν στην πλάζ της Λόγκ Άιλαντ. Ο Άλβιν γέμιζε περιποιησεις τη νέα. Μια μέρα τον ρώτησε:

— Μά γιατί όλες αυτές οι περιποιήσεις για μένα; Το κάνετε από οίκτο; Το κάνω, γιατί είσαι η μοναδική

ΜΑΘΗΜΑ

ΠΡΑΓΜΑΤΟΓΝΩΣΙΑΣ

— Λέγε Παπαργυρακόπουλε έσύ, αν αφήσουμε ένα κομμάτι σίδερο στο ύπαιθρο, τί παθαίνει;

— Καταστρέφεται σιγά-σιγά από τη σκουριά.

— Και αν αφήσουμε ένα κομμάτι χρυσό;

— Θα εξαλειφθί άμέσως.

γυναίκα, που γνώρισα στη ζωή μου!

□ □

Όταν γύρισαν στη Νέα Υόρκη πήγε ο Λάρρυ και την θρήνηκε.

— Αί τί έκανες; της λέγει. Μήπως έχασες το θάρρος σου ή μήπως τόν έρωτεύθηκες;

— Δεν συμβαίνει τίποτα απ' αυτά. — Λοιπόν τότε θα τόν καλέσεις αύριο το θράδυ εδώ κ' έπειτα θα τόν στείλεις ν' αγοράσει γλυκά. Αυτός φορεί ένα κίτρινο αδιάδροχο. Θα στέκομαι στο παράθυρο του σπιτιού μου και θα τόν πυροβολήσω.

— Καλά, απάντησε.

— Ελπίζω πως δεν θα παίξεις διπλό παιχνίδι!

...Ο Άλβιν ήλθε στην ώρα του. Έβγαλε το αδιάδροχο πήγε κοντά της και την φίλησε. Χωρίς να τ' καταλάβει τ' άχρηστες της του άγκάλιασαν τον λαιμό του.

Μέσα της σάλεψε το αίσθημα της εκδικήσεως και τού έρωτα, γιατί τόν αγαπούσε, τόν αγαπούσε τρελλά τόν Άλβιν. Τί τρομερό, αγαπούσε τόν άνθρωπο, που έσκότωσε τόν αδελφό της!

Έκείνη άνοιξε το ραδιόφωνο και το δωμάτιο γέμισε από τη μουσική μιας όρχήστρας. Στο μυαλό της δυστυχισμένης νέας μανίαζε ή μπόρα. Τί να κάνει! Συλλογίζότανε πως στο πλάνο σπίτι στεκότανε πίσω από το παράθυρο ο Λάρρυ με τ' πιστόλι στο χέρι. Θυμήθηκε τα λόγια του: «Έλπίζω πως δεν θα παίξεις διπλό παιχνίδι».

Τότε πετιέται και λέγει στον Άλβιν.

— Μου δίνεις το αδιάδροχό σου να πεταχτώ ως στη γωνιά; Θα σου κάνω μια έκπληξη!

...Βγαίνει. Όχι δεν θα παίξει διπλό παιχνίδι, αλλά δεν θ' αφήσει το Λάρρυ να της σκοτώσει τόν Άλβιν, άφ' ου είναι γραφτό να θυσιασθί ένας, άς θυσιασθί αυτή. Ός που να κάμει όμως λίγα θήματα, κάποιος της έπιασε το χέρι. Ήταν ο Άλβιν.

— Τραβήξου γρήγορα από εδώ, φώναξε και λιγοθύμισε.

Όταν άνοιξε τα μάτια της, ο Άλβιν καθότανε πλάι της και της είπε.

— Μπορούσα να στο έλεγα από πρίν, μά ήθελα να πεισθώ αν μ' αγαπάς. Ξέρω πιά είσαι. Ξέρω όλη την ιστορία σου. Πίστευα κι' έγώ πως σκότωσα τόν αδελφό σου. Μά ή σφαίρα που κρατούσες και που μου είχες δώσει στην έξοχη μου έφανέρωσε την αλήθεια. Ή σφαίρα αυτή δεν ήταν από το περιστρόφο μου. Κι' όπως απέδειχθη ήταν από το περιστρόφο του Λάρρυ. Αυτός σκότωσε τόν αδελφό σου. Και γι' αυτό τόν είχαμε συλλάβει πρίν έρθω εδώ.

Η Μπέτυ πέφτει στην άγκαλιά του Άλβιν και κλαίει από χαρά!

— Λοιπόν δεν σκότωσες σύ, τόν αδελφό μου. Αγαπημένο μου Άλβιν! Μου είχες σπαράξει την καρδιά μου.

ΤΖΩΝ ΤΡΕΒΟΡ

Χριστουγεννιάτικη νύχτα...

Η Πίστις μου, ως το υπέρλαμπρον άπό- (ψε χρυσαστέρι με οδηγάει προσκυνητή σε κάποιον Ά- (για Χώρα... Κι' έρχονται άντάμα μου σκυφοί με τ' (κρίβα τους δώρα τρεις Μάγοι άπ' της Άνατολής τ' ά- (κουσμένα μέρη...

...Και κεϊ-μακρυά στη Βηθλεέμ π'άμε στο (σπήλαιο τώρα όπου ή ψυχή μου—ταπεινός λάτρης— (δειλά προσφέρει δώρα σεμνά στον Λυτρωτή της Πίστεως (τ' άγιοκέρρι κα της Λατρείας τ' άνθόκρινα—τούτη (τη Θεία ώρα...

Κι' αναγαλλιάζουν, χαίρονται: Πής, Ου (νός, και Πλάση μπροστά στο θάμα το τρανό, στο θριαμ- (βικό γιορτάσι «Δόξα έν 'Υψίστοις» ψάλλοντας με τ'άγ- (γελοούδια άντάμα...

...Τά ζοφερά, 'Εσύ ήκουσε, της άμαρ- (τίας τ'ά χάρη Χριστέ μου... 'Ο κάθε άμαρτωλός σου (φέρει άγνόν ένα τάμα τη Μεταμέλεια, τη Στοργή, καθώς σε (προσκυνάει...

Κέρκυρα.

ΧΡΗΣΤΟΣ Κ. ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

□ □

Μονάχη

Τον 'Οκτώβρη το «Φρίντων» θά σφυρίξει για στερνή φορά, θά βγάλει άπ' το φουγάρο του ένα άσπρο χιονένιο καπνό, ύστερα έναν κατάμαυρο και θά κυλήσει ήσυχια-ήσυχια πάνω στα καταγάλανα νερά του λιμανιού... Άπ' την προκυμιά θά κορηθοούν κάτι άσπρα μαντηλάκια.

Πόσα δέ θά κρύβουν... Θύμησες παλές νοσταλγικές, χαρούμενες ρομαντικές νύχτες κάποια τρελλά χαδάκια, κάποια γλυκά όλόγλυκα φιλιά.

Σκέπτομαι... πως αυτό θά με λυπήσει. Ξέρω πως κανείς δεν θά μ' άποχοιρητήσει έμένα κανέναν δεν θά κινητό μαντηλάκι του για χάρη μου. Θα φεύγω μονάχη....

Δεν θά με συντροφεύη ούτε μια σκέψη, ούτε μια θέληση γλυκειά, δεν θά πτερουγίζουν τρελλά μέσα στο νού μου κάποια φανταχτερά ματάκια, κάποια γλυκά καστανά μαλλιά... Θα φεύγω όλομόναχη....

Συλλογιέμαι πως θά κυλήσει κάποιο δάκρυ ζεστό πάνω στο μάγουλό μου, κι' αυτό, ό μόνος σύντροφός μου θά βιαστή να σιυχτή με τόν όλόσπρη άφρό της θάλασσας....

Το «Φρίντων» θά φεύγει σιγά-σιγά, θά σκίξει ρυθμικά τη θάλασσα, κι' έγώ πάντα μονάχη μου, θ' αψήσω το βλέμμα νά πλανιέται πέρα από άτέλειωτο γαλάζιο φόντο....

ΣΤΕΛΛΑ Β.

Κλέφτρα

Ποτέ μου δεν σ' αγάπησα ήσουν για (με μία έξηνη 'Ηξερα πως στα μάτια σου, σαν ήθελες (ν' άπείρη, ήταν για σένα εύκολα τ' άδρακ' ν' άρ- (χίσης Και βρήκες άλλη άγκαλιά, για πάντ' ά- (ποδιωγμένη.

Σάν έφυγες μου ζήτησαν—δεν ήσουν μό- (ψεύτρα!— να δώσω την καρδιά μ' άλλοι, μά μου- (λειπ' άπ' τ'ά στήθεια. Φεύγοντας μου την έκλειψες... Και φά (νιηκε όλη ή αλήθεια:

Ήσουν και μια άσυνείδητη, μια ποταπή, (μια κλέφτρα...

ΣΤΑΘΗΣ ΨΥΛΛΑΣ

□ □

Χίμαιρες.Ι.

...Έγυρε το καστανό της κεφάλι στον όμο του κι' οί άφθονες μπούκλες των μαλλιών της σκορπίστηκαν, έπεσαν πάνω του κι' άφησαν το κουρασμένο κεφάλι ν' άξεκουραστή άπ' το βάρος τους, βάρος αϊθέριο στο είκοσάχρονο όνειρο...

Έκείνος της χάιδεψε απαλά τ'ά μαλλιά, βύθησε το πρόσωπο του στο άρωμα τους κι' ύστερα φίλησε τ'ά κλεισμένα ματόκλαδα, που σκέποζαν δυό μάτια γαλάζια, παιχνιδιάρικα, διάφανα, γιομίζα ειλικρίνεια και καλωσύνη...

Κι' αυτή τόν άφηνε, δίχως αντίσταση, παραδομένη στη ρέμβη της, να την κάνει ό,τι θέλει... Ήταν γι' αυτόν ένα παιχνιδάκι, ένα τιποτένιο πραγματάκι, στα παντοδύναμα χέρια της Άγάπης.

Άπ' το ευτυχισμένο ζευγάρι ήταν τόσο μακριά ή Σκέψη! Ή Σκέψη, ή κοκόβουλη θεά, που φέρνει πάντα την άντίσταση, την άπαγόρευση... Θα της έλεγε και πάλι πως δεν πρέπει, πως δεν κάνει καλά, πως ή εύτυχία δέ βρίσκεται σε δυό φιλιά, πως... ένα σωρό πράγματα, που κάθε σ'... ή ύπαγορεύει με το στυννό της ύφους...

Της φωνάζει αυτό...μά δεν της λέει και πως τ'ά είκοσι χρόνια δέ μένουν παντοτεινά... Δεν της λέει πως οί μπούκλες των καστανών μαλλιών χάνουν τη στιλπνότητά, την όμορφιά της θωριάς των... Δεν της λέει πως τ'ά γαλάζια μάτια χάνουν τη λάμψη και την άθωότητά και πως ή Άγάπη δεν είν' αιώνια, παρά είναι μονάχα το λουλούδι που φυτρώνει στο περιβόλι της νεότητος... Ω, ή Σκέψη, ή ξερή λογική που τ'ά θέλει όλα δικ' της και δεν άφίνει καμμιά χαρά για τη νεότη...

...Σε λίγο τ'ά όνειρα θά σβύσουν... Δέ θά μένουν παρά λίγες ρυτίδες και λίγα άσπρα μαλλιά... Γιατί νά μην κλείσει τώρα τ'ά μάτια στην εύτυχία; Γιατί νά μη δώσει τ'ά χείλη της σε δυό χείλη που τ'ά λαχταρούν;

...Θάρθε ένα δειλί που οί χίμαιρες της νεότητος και της άγάπης δέ σβύσουν... Μά θάναί τόσο άργά τότε!...

ΑΝΤΙΠΟΝΗ ΒΡΥΩΝΗ

Φύγατε, δεσποινίς

Φύγατε, Δεσποινίς, προχτές το βράδυ (κι' είχατε το ύφος λίγο κουρασμένο... Μά μ' εϊρωνία έλάμπαν στο σκοτάδι τ'ά μάτια σας σαν μ' είδαν δακρυμένο,

— ΕΕ —

Κι' όταν τ'ά λόγια σας ξερά συνθισμένα, «ήταν αδύνατο σε σας νά μ' αγαπάτε...» σας άφηναν ψυχρή τ'ά περασμένα...

—άλλωστε σεις πάντα μπροστά κυττάτε=

— ΕΕ —

»Γι' σας έπρεπε την άγάπη μου νά θάψω στον κρύο λάκκο της άδιαφορίας, και τ'ό θεωρούσατε κουτό νά κλάψω

έγώ, ένας άνδρας, μπροστά στα μάτια (μιάς κυρίας.

Και γώ σας άκουγα χλωμός συλλογι- (σμένος είχατε δίκιο δεν μπορούσε άλλοιώς νά (γίνη.

Μια άγάπη γεννημένη από καποίσια ποτέ μπορούσε αιώνια νά μείνη;

— ΕΕ —

...Κι' ύστερα φύγατε...χαθήκατε στο βά- (θος.

κι' έγώ βουβός κυττούσα άφρημένα ένα ματσάκι γιούλια στο τραπέζι, που γέρναν τ'ό κεφάλι μαραμμένα, κι' άνασα πέθαιναν κι' αυτά για κάποιο (λάθος.

Γ. Ι. ΚΙΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

— ΕΕ —

Θέλω να κλάψω

Σάν το χεινόπορο φτάση το θλιμμένο, κι' άρχιση το κλάμμα του τ' άτέρμονο, κάτι βαρύ στην καρδιά μου πέφτει κι' άσήμαντο, και θέλω να κλάψω... να κλάψω... κι' άς μη ξέρω γιατί... Σάν τόν ούρανό νά δακρύσω έτσι, χωρίς αίτια καμιά, που κλαίει, χωρίς άστρα της φανέρω, δίχως το θρήνο της βροντής. Για τ' άστρα που σβύνουν να κλάψω, για τ' άγνη που τόν τελευταίο τους άνέρα ρουφώντας στο χώμα πέφτουν νεκρά, που τη ζωή τη γλυκειά τ' άδωσε... για κάτι τέλος, που το προσμένω χρόνια τώρα μά, δεν φτάνει. Για κάτι που το προσμένω και το λαχταρώ, για κάτι άγνωστο. Για κάτι, που των άστρων το τρεμουλιασμα και της πλάσης το ρίγος το χεινοπαρινό, μου λέει πως δεν θάρρη, κι' άς το προσμένω. Δεν θάρρη, γιατί μες στο χάος δυό μαύρων χάθηκε ματιών.

ΓΕΤΙΛΙΑΣ

'Απ' όλα δι' όλους

ΕΝΑΣ ΘΗΛΥΚΟΣ ΝΕΜΡΩΔ

Η κυρία Έλισάβετ Μπυτίνα, από την Σιβηρία, έφτασε κατ' αὐτὰς τὴν 83ετηρίδα της κατὰ ἓνα πολὺ περίεργον, ὅπως καὶ τιμητικώτατο τρόπο: Ἐγινε στὴν πατρίδα της μιά τελετὴ, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας τῆς ἀ-

γει ὅμως καὶ ἓνας τρίτος ὄμιλος φίλων τοῦ Στραντιβάριους, ποὺ μὴ θέλοντας νὰ διασφύρειται ἔτσι ὁ μεγάλος κατασκευαστὴς βιολιῶν ἀπὸ τὸν ὑπερβολικὸ ζήλο τῶν ἄλλων φίλων του, ἐρευνήσε καὶ βρῆκε πὼς ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δύο τάφους εἶναι ἓνας ἐξάδελφος τοῦ Στραντιβάριους, ποὺ ὑπῆρξε καὶ αὐτὸς κατασκευαστὴς βιολιῶν. Ἡ σύγκυσις προήλθε ἀπὸ τὸ ὅτι καὶ οἱ δύο ἔχουν ὄνι μόνον τὸ ἴδιο ἐπώνυμο, ἀλλὰ καὶ τὸ ἴδιο ὄνομα!

□ □

ΟΡΓΙΟΝ ΤΑΧΥΤΗΤΟΣ !

αὐτὸ συνέβη τὸ 1894. Τὸ αὐτοκίνητο ὁλὸς εἶχε ἐφευρεθῇ καὶ κάποιος ἄλλος ἐργοστασιάρχης ἔρριξε μιά μέρα ξαφνικὰ τὴν ιδέα τῆς διοργανώσεως τῶν πρώτων αὐτοκινητιστικῶν ἀγώνων. Καὶ ἔγιναν οἱ ἀγῶνες αὐτοὶ στὰ 1894 μεταξύ Παρισιῶν-Ρουέν. Λοιπόν, ἐξέρετε πόση ἦταν ἡ καταπληκτικὴ γιὰ τὴν ἐποχὴ ταχύτης ποὺ ἀνεπτύχθη τότε ἀπὸ τοὺς αὐτοκινητιστάς δρομεῖς; Π ε ν ῆ ν τ α χιλιο-

όμετρα τὴν ὥρα! Κάτι δηλ. περισσό-τερο ἀπὸ τὸ ἓνα δέκατο τῆς σημερινῆς ποὺ ἀναπτύσσονται αἱ βολίδες τοῦ Κάμπελλ καὶ τῶν ἄλλων ἄσων τοῦ βολάν! Ἀλλὰ αὐτὰ τὰ 50 χιλιόμετρα τὰ ἐπι-γματοποίησε τότε μόνον στὰς καθό-δους!

— Καὶ νὰ μποροῦσα, εἶπε ἓνας ἀπὸ τοὺς αὐτοκινητιστάς, δὲν θὰ ἀνέπτυσσα μεγαλυτέραν ταχύτητα. Θὰ πάθαινα ἀσφυξία ἀπὸ τὴν γρηγοράδα!..

□ □

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ὁ τὴν μικρὴ οἰκογενειακὴ πανσιὸν ποὺ διατηρεῖ κάπου στὸ Λονδίνο ὁ μίστερ Χέρρυ Μπένθλεϋ, ἑφάρτασε τελευταίᾳ τὴν 65ῃ ἐπέτειο τῆς γεννήσεώς του. Ὁ μίστερ Μπένθλεϋ αὐτὸς εἶναι ὁ πρὸς παρὰξενος ἀνθρώπος τοῦ κόσμου. Μὲ μιά του δὲ ἀπὸ τῆς μεγαλύτερης παραξενιῆς ποὺ ἔκανε, ἔγινε ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια διάσημος καὶ πλούσιος. Ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς στοιχημάτισε 20000 λίρες—ποσὸ τεράστιο γιὰ τὴν ἐποχὴ του, δεδομένου ὅτι βρισκόμαστε στὰ 1908—ὅτι θὰ ἔκαμνε τὸν γύρο τοῦ κόσμου φορῶντας μιά σιδερένια προσωπίδα καὶ μὲ ἓνα παιδικὸ καρροτσάκι! Ἀλλὰ δὲν ἦταν μόνον αὐτό. Γιὰ νὰ κερδίσει τὸ στοιγνίμα, ἔπρεπε νὰ γράφεται σὲ κάθε ξενοδο-

γεῖο ὅπου θὰ ἔμεινε καὶ μ' ἓνα διαφο-ρετικὸ ὄνομα, χωρὶς ποτὲ νὰ δίδῃ τὴν πραγματικὴν του ταυτότητα.

Ὁ Χέρρυ Μπένθλεϋ ἔεκίνησε ἓνα ὠ-ραῖο πρῶτ' ἀπὸ τὸ Τράφλμαρ Σκούαιρ τοῦ Λονδίνου, ὑπὸ τὰ χειροκροτήματα τοῦ κόσμου καὶ ἄρχισε τὸν γύρον τοῦ κόσμου. Ἐμεινε — ὕστερ' ἀπὸ χρόνια

—λίγη ἀπόσταση νὰ διανύσῃ ὅταν ἔ-ξερράγη ὁ πόλεμος... Εἶχε ὅμως κατ' οὐσίαν κερδίσει τὸ στοιγνίμα του.

□ □

ΟΙΚΟΝΟΜΙΕΣ ΖΗΤΙΑΝΟΥ

Τὸ ἐπάγγελμα τῆς ἐπατείας κα-ταντὰ ἓνα ἀπὸ τὰ πρὸ προσοδο-φόρα καὶ στὸ Παρίσι ἀκόμη.

Πρὶν λίγες μέρες συνελήφθη ἐκεῖ ἓ-νας κάποιος Ἀντρέ, ἡλικίας 77 ἐτῶν, συνταξιούχος κατώτερος ὑπάλληλος ἀπὸ τὸ 1904, ὁ ὁποῖος ἐφωράθη γιὰ πρώτην φορὰν ζητιανεύοντας.

Πρὶν σταλῇ στὴν φυλακὴ ἔγινε ἔ-ρευνα, γιὰ τὸν εἶδαν νὰ προσπαθῇ νὰ κρῦψῃ ἓνα πακέτο.

Τοῦ εὐρέθησαν, λοιπόν, 62000 φράγ-κα σὲ χαρτονομίσματα!

Σὲ ἄλλες τσέπες του βρέθηκαν 34.000 καὶ 52.000 φρ.

Ὁ Ἀντρέ ἐπέμεινε νὰ καταγραφῶν λεπτομερῶς τὰ ποσὰ γιὰ τὸ ἀνῆκαν, ἀφοῦ ἦσαν... ἀπ' τῆς οικονομίας του!

□ □

ΕΝΑ ΜΝΗΜΕΙΟ ΛΙΓΑΚΙ ΚΑΘΥ-ΣΤΕΡΗΜΕΝΟ

Τὸ πρῶτο ραδιοηλεκτράφημα ποὺ ἔχει σταλῇ ἀπὸ τῆς ἐφευρέσεως τοῦ ἀστυμάτου ἐστάλη ἀπὸ τὸν κ. Φλάτ-Χόλμ, ποὺ βρίσκεται στὴν δι-ώρυγα τοῦ Μπρίστολ καὶ πάρθηκε ἀπὸ τὸ Λάβενρόεκ-Τοῖντ, κοντὰ στὸ Πέ-ναρθ τῆς Οὐαλλίας. Τὸ πείραμα αὐτὸ τὸ εἶχε κάνει ὁ Μαρκόνι. Ὡστόσο κανένα μνημεῖο, καμμιὰ ἀναμνηστικὴ πλάκα δὲν εἶχε ἀπαθανάτισε τὸ ἀληθινὰ κο-σμοϊστορικὸ αὐτὸ γεγονός. Ὁ θάνα-τος ὅμως τοῦ Μαρκόνι, τὸ ξανάφερε

στὴν ἐπιφάνεια καὶ σὲ λίγες μέρες ἓνα μνημεῖο θὰ δείχνῃ τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὁ-ποῖο ἔκλινσε τὸ πρῶτο κύμα ποὺ ἔ-φερνε νέα ἀπὸ ἓνα μέρος σὲ ἄλλο.

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Γραφεῖα :
Ὁδὸς Ἀναργύρων 0

Διευθυντής :
Ν. ΑΡΤΑΞΕΡΕΗΣ

Ἀρχισυντάκτης :
ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡΑΣ

10 ΦΥΛΛΟΝ...
μὲ τὴν ὁρᾶ

ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ!

Ὅποιον χαροποιὸν καὶ εὐφρόσυνον ἀγγελεῖ!

Ὅποια σοφὴ ρῖσις ἐμ-πλεῖας χρυσῶν ἐλπίδων καὶ ἐπαγγελιῶν διὰ τὴν αἰρίον τῆς ἀνθρωπότητος!

Ἡ εἰρήνη, ἡ ὁποία τόσον ἐταλαιπωρήθη ἐπὶ τέσσαρα ἔτη, ἐπανέρχεται, ἐπὶ τέ-λους, ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἡ Κοινωνία τῶν Ἑθνῶν, ἡ ὁποία τόσας ἀξιεπαίνους προσπάθειας κατοβάλλει ἐν-δελεχῶς καὶ μετὰ παρησι-ας, διαλύεται πλέον, διότι οὐδὲν ἔχει νὰ πράξῃ. Ἡ ἀ-ποστολὴ τῆς ἔχει λήξῃ, τὸ ἔργον τῆς ἔχει ολοκληρωθῇ! Ἀχρεῖαστη νῆαι! ὅπως λέ-γει ὁ Ἑλληνικὸς λαός. Καὶ ἐν τούτοις, ἐν μόνον μελα-νὸν νέφος ὑπάρχει ἀκόμη εἰς τὸν παγκόσμιον ὀρίζοντα. Καὶ εἶναι — φεῦ! — τὸ νέ-φος αὐτὸ μίαν νεφέλη, ἡ ὁ-ποία σκιάζει τὴν χαρὰν τῆς ἀνθρωπότητος, διότι καλύ-πτει τὰς ζωοδότιδας ἀκτί-νας τοῦ ἡλίου. Ἐάν κατορ-θῇ καὶ τὸ νέφος αὐτὸ νὰ διαλυθῇ, θὰ ἐχαίρετο χαρὰν μεγάλην ὁ κόσμος. Ἰσως τὴν χρειαθοῦν μερικοὶ κανονιοβολισμοί. Ἀλλὰ τί σημαίνει; Θὰ εἶναι οἱ τε-λευταῖοι! Ὡς ἡχῆσουν καὶ αὐτοί, διότι ἀλλῶς στενω-ρεῖα θὰ ἀκουσθῇ ἡ φωνὴ τῆς διαμαρτυρίας μας ἀνὰ τὸ σῆμα, καὶ τότε, οὐαὶ ὑμῖν!...

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΔΩΡΑ! ΔΩΡΑ!

Πραγματικὰ δῶρα!
χωρὶς δόσεις καὶ προ-καταβολὴν εἰς τὴν με-γάλην λαϊκὴν ἀγορὰν

Η ΣΤΡΑΤΟΣΦΑΙΡΑ

Ἐπισκεφθῆτε μας καὶ
θὰ μετανοήσετε!

ΑΙ ΕΥΧΑΙ ΜΑΣ

Η "ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΒΔΟΜΑΣ,"

Εὐχεται εἰς τοὺς προσφίλεις ἀναγνώστας της
καὶ τὰς προσφιλεστάτας ἀναγνώστριάς της,
καλὸ Πάσχα!

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ
ΕΘΙΜΑ

Ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ, ὁσάκις ἔβλεπε ὅτι ὁ ἡμεροδείκτης του ἐσημαίνε τὴν 25ην Δεκεμβρί-ου, παρήγγελλε εἰς τὸν ὑποδη-ματοποιὸν τοῦ δύο ἀμάξας καὶ εἰς τὸν τραπέζιτην τοῦ δύο ζεύγη παγοπεδίων. Ἀκολου-θῶς διερρήγνυε τὰ ἱμάτιά του καὶ ἐπιβιβάζομενος φορηγί-δος ἐκαθάριζε φυστικὰ ἀρά-πικα.

Ὁ φιλόσοφος Σωκράτης ὅταν ἐπλησίαζεν ἡ ἐορτὴ τῶν Χριστουγέννων ἔκαμε θυσίας εἰς τὸν Δία, διότι, κατὰ τοὺς ἰσχυρισμούς του, ὁ Χριστὸς δὲν εἶχεν ἀκόμη γεννηθῇ τότε.

Ὁ Μέγας Φρειδερίκος ὅ-ταν ἔβλεπε Χριστουγεννιάτικο δένδρον, κατελαμβάνετο ἀπὸ ἀ-κατάσχετον μελαγχολίαν καὶ τύψεις συνειδήσεως. Ἐξ ἀφορ-μῆς αὐτοῦ τοῦ γεγονότος οἱ ἱ-άπωνες μάχονται σήμερον ἐναν-τίον τῶν Κινέζων.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΕΣ
ΣΚΕΨΕΙΣ

Περὶ σφόδρα πῶς!

ΣΤΡΑΒΩΝ

Νίπτετε τὰς χεῖρας σας.

ΠΟΝΤΙΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ

Ἐνδύεσθε εὐπρεπῶς.

ΜΑΡΙΑ ΚΟ(Υ)ΡΕΛΛΙ

Δὲν ἐφόνευσα ἐγὼ τὸν υἱὸν τοῦ Λίντμπεργκ.

ΓΚΕΡΑΡΝΤ ΧΑΟΥΠΤΜΑΝ

Δὲν ὑπάρχει καλλίτερον φα-γητὸν ἀπὸ τὸ νερόβραστο ρύζι.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΛΑΠΠΑΣ

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

"ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΒΔΟΜΑΣ,"

θὰ εἶναι ἓνα ἀληθινὸ θαῦμα θὰ συνεργασθοῦν ὅλα τὰ βραβεῖα Νόμπελ, Ἑλλάδος καὶ ἐξωτερικοῦ. Τὴν μόνον 2 δραχμῆς!

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Παίρνετε πέντε ψηφία, ὁ-ποιοδήποτε, τὰ βάζετε στὴ γραμμὴ, κατόπιν λέτε τοῦ μι-κροτέρου σας ἀδελφοῦ νὰ σὰς πῇ πὼς μπορεῖ νὰ ἀλλά-ξῃ τὴν θέσιν τῶν ἀριθμῶν οὕ-τως ὥστε νὰ δώσουν τὸ ἀθροί-σμα 468.

Ἄν δὲν ἔχετε μικρότερον ἀ-δελφὸν τὸ παιχνίδι δὲν γίνε-ται.

ΤΟ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ
ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ τετράγωνο τοῦ ὁποίου τὴν εἰκόνα κατ' ἐ-πιτυχὴ φωτογραφίαν σὰς πα-

ραθέτομε, κρύβεται ἓνας διά-βολος μὲ οὐρὰν. Μπορεῖτε νὰ μᾶς πῆτε ποῦ εἶναι;

Ἀπαντήσεις δεκταὶ εἰς τὴν Δευτέραν Παρουσίαν.

Η ΤΥΡΟΠΗΤΤΑ

Παίρνετε μιά ὁκτὰ τυρόπη-τα ἀπὸ ἓνα γαλακτοπωλεῖο, καλεῖτε τοὺς φίλους σας καὶ τοὺς λέτε:

— Βλέπετε αὐτὴν τὴν τυρό-πηττα; Θὰ τὴν κόψω σὲ τόσα μέρη, ὅσα θὰ φθάσουν γιὰ νὰ χορτάσωμε ὅλοι καὶ νὰ περι-σέψῃ καὶ ἡ μισή.

Οἱ φίλοι σας θὰ σὰς κυτ-τάξουν ἐκπληκτικοὶ καὶ προσ-μελιδιώντες.

Ἐσεῖς ὅμως παίρνετε τὸ μα-χοῖρι, κόβετε τὴν τυρόπηττα στὰ τρία τρώτε τὰ δύο τεμά-χια καὶ ἀφήνετε τὸ ἄλλο γιὰ τὴν ἄλλη μέρα!

ΤΙΣ ΠΗΤΤΕΣ ΣΑΣ

μὲ ἄλευρα Καναδὰ καὶ ἀγνὸν λίπος μηχανῶν εἰς τοῦ

ΦΑΡΜΑΚΗ

Ὅλα τὰ εἶδη ζαχαροπλα-στείου καὶ ἀγγειοπλα-στικῆς.

Ἀγίου Δομένικου. Εἶναι τὰ δύο ρεῦ-ματα τῶν φίλων τοῦ Στραντιβάριους, ποὺ τὸ ἓνα τὸν θέλει στὴν μιά ἐκκλη-σίαν καὶ τὸ ἄλλο στὴν ἄλλη! Ὑπάρ-

**«Η υγρία αὐτὴ δὲν ἔχει
πολὺ καιρὸ νὰ διαδέσῃ
διὰ τὸν ἑαυτὸν της.»**

Ὅλην τὴν ἡμέραν ἐργάζεται εἰς τὸ γραφεῖον καὶ τὸ βράδυ ἔχει νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς κοινωνικὰς τῆς ὑποχρεώσεις.

Οὐδέποτε ὅμως παρατηρεῖ κανεὶς εἰς αὐτὴν κοῦραϊνὴ ἐμφάνιση· πάντοτε περιποιημένη καὶ δροσερά. Ἡ κρέμα NIVEA διατηρεῖ τὸ πρόσωπόν της τόσο νεανικὸν καὶ τὸ δερμα τεντωμένον καὶ βελούδινο.

Ἐμπιστεύεται εἰς τὴν NIVEA, τὴν ὁποῖαν ἀπλώνει εἰς λεπτὸν στρώμα ἐπὶ τοῦ δερματος καὶ μετὰ ἐλαφρὰν ἐντριβὴν κάνει νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τοὺς πόρους.

Ἔτσι μπορεῖ ἀκόμη καὶ ἡ ἐργαζομένη γυναῖκα, μετὰ σωστὴν περιποίησιν τοῦ δερματος μετὰ κρέμα NIVEA τὸ βράδυ, νὰ ἐμφανίζεται δροσερά καὶ περιποιημένη.

Πωλεῖται εἰς
ὅλα τὰ φαρμακεία
καὶ μυροπωλεῖα.

**NIVEA
CREME**

Τὸ μικρὸν κυτίον δραχ. 8.50, τὸ μεσικὸν δραχ. 15, τὸ μέγαλον δραχ. 30.

Πῆρε καὶ τὸν καβαλλάρη

Ὁ πρῶν ἀντιβασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου εἶχε ἓνα ἵπποφορβεῖο μετὰ 3000 περίπου ιδιόκτητα ἄλογα, ἀπὸ τὰς καλῶτερες ἀραβικὰς ράτσας. Εἶχε δὲ τόση ἀγάπη στὰ ἄλογα, ὥστε πολλὰς φορές ἔδινε μυθῶδη ποσὰ γιὰ ν' ἀποκτήσῃ ἓνα ἄλογο ποῦ θὰ τοῦ ἔκανε ἐντύπωση.

Διηγούνται λοιπὸν σχετικῶς ὅτι μιὰ μέρα συνάντησε ἓνα βεδουῖνο καβαλλάρη, στὸν περίπατό του καὶ τὸν ἔσταμάτησε:

— Τὸ πούλῃς αὐτὸ τὸ ἄλογο; τὸν ἐρώτησε ὁ ἀντιβασιλεὺς.

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ μὴ σῶς τὸ πούλῃσω, Μεγαλειότατε, τοῦ ἀπήντησε ἐκεῖνος.

— Ὅταν ὅμως σοῦ προσφέρουν ἓνα θησαυρὸ;

— Οὔτε καὶ τότε, Μεγαλειότατε, γιατί τὸ ἄλογό μου καὶ τὴ ζωὴ μου με τίποτε δὲν μπορῶ νὰ τὰ ἐξαγοράσω...

— Ὡστε δὲν μπορεῖς νὰ χωριστῇς ἀπ' αὐτό;

— Ὁχι, Μεγαλειότατε!

— Τότε θὰ ἐρῇς νὰ κατοικήσῃς στὰ ἀνάκτορά μου καὶ θὰ φέρῃς καὶ τὸ ἄλογό σου στοὺς σταύλους μου.

Ἐκδόσεις

«ΓΥΡΙΣΤΕ ΤΟΝ ΔΙΑΚΟΠΤΗ»

Ἀπὸ χθὲς κυκλοφορεῖ ἡ νέα ἔκδοσις (2α χιλιάς) τοῦ «Γυρίστε τὸν Διακόπτη», τῆς νέας μεγάλης ἐπιτυχίας τοῦ κ. Ἀγγέλου Δόξα. Ἡ πρώτη χιλιάς, ἐξαντληθεῖσα ἐντὸς ἐνὸς μόνον μηνὸς ἐπροκάλεσε τὰ εὐμενέστερα σχόλια τῆς κριτικῆς καὶ τὸν ἀληθινὸν ἐνθουσιασμό τῶν ἀναγνωστῶν. Ἀσφαλῶς δὲν πρέπει νὰ μείνῃ κανεὶς ποῦ νὰ μὴ διαβάσῃ τὸ «Γυρίστε τὸν Διακόπτη». Εἶνε ἓνα βιβλίο ἐξαιρετικὸ ποῦ ἡ λεπτή του συγκίνησις φέρνει τὰ δάκρυα στὰ μάτια, τὸ φῖνο χιούμορ του χαρίζει τὴν χαρὰ καὶ ἡ γοητευτικὴ του πλοκή τὸ κάνει νὰ διαβάσῃται ἀνευστί. Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα.

«ΦΥΜΑΤΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἐξεδόθη καὶ κυκλοφορεῖ τὸ 8ον τεύχος τοῦ 3ου ἔτους τῆς «Φυματιολογικῆς Ἐπιθεωρήσεως», θεραπευτικῆς καὶ κοινωνιολογικῆς, ὀργάνου τῶν ἐν Ἑλλάδι φυματιολόγων ἱατρῶν, διευθυνομένης ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ κ. Κλεοβούλου Χ. Κοκκολάτου, περιέχον πρωτοτύπους ἐργασίας τῶν κ. κ. Ι. Σ. Βαλτῆ, Δ. Χαροκόπου, Π. Χόρτη, Μ. Μ. Μωυσιέδου, Κλ. Χ. Κοκκολάτου, βιβλιογραφικὰς ἀναλύσεις κ.τ.λ.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται: Ἀκαδημία 66 καὶ εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον Ἐλευθερουδάκη.

«Ἑβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεῖα:

Νοταρᾶ 15, Ἀθήναι

(Ὁπισθεν Μουσείου)

Τηλέφωνον: 24—947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐτησία ἐσωτερικοῦ	Δρ. 200.—
Ἐξάμηνος	» 100.—
Ἐτησία ἑξωτερικοῦ	Διρ. 1.10.
» Ἀμερικῆς	Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)

Τὰ χειρόγραφα, δημοσιευόμενα καὶ ἢ δὲν ἐπιστρέφονται.

ταν μᾶς στέλλῃ κατώτερα πράγματα. Ἄλλως τε καὶ ἂν δὲν εἴσθε κριτικὸς, εἰσθε πάντως...σοφιστὴς. Τὸ γράμμα σας ἀρχίζει μετὰ πλάγια παραπόνα καὶ ὑστερα ἐπιδοκιμάζει τὴν κριτικὴν μᾶς. Πάντως οἱ διαδοχικὰς ἀπορρίψεις δὲν ὀφείλονταν βέβαια στὴν ἐγκρίσιν τοῦ μεγάλου. Πῶς τὸ φαντασθήκατε αὐτό; Ἡ «Ἀκροστοχίς» θὰ δημοσιευθῇ. Χρ. Παρίσην: Σὰς ἔχουμε ἀπαντήσῃ ἤδη. Σεργαῖον: Τὸ γράψιμό σας δὲν εἶναι στρωτὸ ἀκόμη. Ἀρχίζει σχετικὰ καλὰ τὸ περὶ σας, μὰ ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω ἔχει πολλὰς κοινοτοπίας καὶ φλυαρίες. Διαβάσατε πεζογράφους. Τάσσον Χρυσόκελλαν: Ἀτεχνὰ τὰ ποιήματά σας καὶ μετὰ ὑπερβολικὰ ἐξεζητημένους ἐκφράσεις. Ἐκεῖνο τὸ «Πέφτοντας», πρὸ πάντων, εἶναι γεμάτο ἀσυναρτησίες. Διήτε το καὶ μόνος σας:

Πέφτοντας...

Πόσο λίγο τὸ ὄνειρο κραταίει
μῖα στιγμὴ ἀπρόσμενη εἰκόνα
θαμπώνεις, χαλίζεις καὶ ὑστερα ὦλ ραὶ
πόσο λίγο τὸ ὄνειρο κραταίει.

φεγγοβολοῦν στὸ ἄπειρο δυὸ μάτια
βαθύμαυρα, σοῦ ὑπόσχονται τὸ πᾶν
καὶ ἀποφασίζεις, τοὺς δίνεις, παλᾶτι
τοὺς χτίζεις καὶ σ' ὁδηγοῦν τῆς σκέψης
(τ' ἄνω).

στὰ σταχτοχρώμα νέφη σὺν φτίσσης
γυρεύοντας τοὺς κόπους π' ὄνειρ' ὀνείρου
σκέψεις μετὰ μιὰ σπαθὶ γιὰ ν' ἀγκυλιά-
(σεις)
τ' ἄγνωστο, τίς χιμαίρικες διοράσεις.

κατοικυῖας στῆς ἀθλιότητος τοὺς γκρεμοὺς
σβύνεις σβύνεις καὶ ὅλο γκρεμίζεις
καράβι μετὰ σπασμένους τοὺς σκαφεύς

γίνεσαι καὶ ὅλ' ἀγναντεύεις δυὸ φάρους
(φωτεινοὺς)
τῆς πρώτης σου ἀγάπης τοὺς κρουνοὺς.
Τ. Χρυσόκελλαν: Ὁ «Ὀνειροφαντασία», καὶ αὐτὴ ὅμως ὄχι δημοσιεύσιμη. Τὴν ποίησιν πάντως ἀφίστε τὴν κατὰ μέρος. Ζ. Β. Γ. γ. ἰ. δ. η. ν.: Ὁ «Ἀλήτης» μέτριος. Τὸ «Φύγε» καλλιτέρα γραμμένον, μὰ σὲ θέμα χιλιόεπιμύνη. Βρίθκει κατὰ πρῶτον. Μὴ διάβαστε νὰ δημοσιεύσετε. Γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια εὐχαριστοῦμε. Φ. Π. λ. α. ν. ἡ. τ. η. ν.: Ἀδούλευτος ὁ στίχος σας στὴν «Ἀποκρηά». Καὶ ἡ μετάφρασις τοῦ «Βιβλίου τῆς ζωῆς» ὄχι ἐπιτυχής.

Σ. Γ. κ. ο. σ. ε. ν.: Χιλιόεπιμύνη κοινοτοπία. Σὰς λείπει ἡ στοιχειώδης μόρφωσις ποὺ ἀπαιτεῖται γιὰ νὰ γράφῃ κανεὶς. Διαβάσατε. Στὰ θη ν. ψ. ὅ: Δὲν μᾶς ἱκανοποίησαν τὰ τελευταῖα σας. Ἀδούλευτος ὁ στίχος. Μὴ διάβαστε. Κώστα ν. Σ. ἰ. μ. ο. ν.: Τὰ τελευταῖα σας κατώτερα ἀπὸ τὰ προηγουμένα σας. Πρέπει νὰ ἔχετε μεγαλειότερες ἀξιώσεις ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν σας. Ἀποφεύγετε τὴν προχειρογραφία. Κι' ἐμεῖς λυπηθήκαμε ποῦ τὸ ὄνομά σας στὸ δημοσιευθὲν ποίημα ἔγινε «Σεμὸλ» ἀντὶ «Σίμος», ἀλλὰ ἐλπίζομε νὰ μὴ ἐπαναληφθῇ στὸ μέλλον παρόμοιο λάθος. Παρενέβη, φαίνεται, ὁ διάβολος τοῦ συνθετηρίου, ὅπως ἔγραφε ὁ ἀείμνηστος Νιρβάνας γιὰ τὰ τυπογραφικὰ λάθη. Ἡ παράκλησις γιὰ τὸν τίτλο τοῦ ἐγκριθέντος ποιήματός σας ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν. Ἀ. ἑ. ν. α. ν. Σ.: Τὸ «Σ' ἀγαπᾷ ἀκόμη» ἄετο, Γεμάτο μετρικὰ λάθη. Τὸ «Περίμενα» ἀρκετὰ καλύτερο μὰ σὲ πολὺ κοινὸ θέμα. Στείλτε μᾶς κανένα πεζό, προσέχοντας στὴν ἐκλογή τοῦ θέματος. Π. ο. λ. ἰ. κ. α. ν. Ξ. ἑ. ν. ο. ν.: Δὲν ἔχετε «χτενίσει» τὴ φράση σας ὅσο πρέπει. Ἄλλες φράσεις σας εἶναι σχολινογενεῖς, ἄλλες δὲν ἔχουν στοῦτο γράψιμο κ.λ.π. Ξεχωρίζουν ἑνα-δυὸ σημεία καλύτερα, ποῦ δὲν ὀκοῦν ὅμως γιὰ νὰ δικαιολογήσουν τὴ δημοσίευσιν τοῦ πεζοῦ σας.

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ

ΕΝΤΕΡΩΝ

ΙΩΑΝ ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Εἰδικευθεὶς ἐν Παρισίοις. Ἐξέτασις καὶ δι' ἀκτίνων ΡΟΝ-ΤΚΕΝ Ἀκαδημίας καὶ Ἱπποκράτους 19 ὁ

Δραχ. 41

Πετσέτες φαγητοῦ ὀλόγινες καὶ ἡμίλινες 27 σερβίς φαγητοῦ ἡμίλ. 12 ἀτόμων δραχ. 570, ὀλόγινα 980. Περκαλία, βατίστες, λιὰ σινδονόπανα ἡμίλ. 38, φανέλλες μάλλινες φίνες δραχ. 165.

Βουλῆς 5. 1ον Πάτωμα. Γραφεῖον Νο 2.

Βαθεῖες φυσικὲς σκάλες

...δίδουν στὸ πρόσωπό μιὰ γοητευτικὴ χάρι καὶ δείχνουν

μαλλιά σγι καὶ περιποιημένα, γιὰρμόμοι μαλλιά μπορεῖτε καὶ

σεῖς νὰ ἀποκτήσετε. Ξεπλύνετε μετὰ προσοχὴ - ἔπειτα ἀπὸ τὸ

λουσίμο - τὰ μαλλιά σας μετὰ «Σεβεκλά», τὸ ὁποῖον τὰ ἀπόστει-

ρώνει καὶ ἐξουδετερώνει τὰ ἀλκαλικά ἄλατα, τοὺς κατὰ-

στροφες τῶν μαλλίων.

● Δύο εἰδῶν Σαμπούαν Τέτ-Νουί

ἂν ὑπάρχουν: τὸ Σαμπούαν γιὰ τὰ ξαν-

θὰ καὶ τὸ Σαμπούαν γιὰ τὰ σκούρα,

ὅπως καὶ τὸ ὑγρὸ Σαμπούαν συνδυασμένον μετὰ τὸ «Σεβεκλά». Ὑγι-

εινὰ καὶ οἰκονομικὴ περιποίησις τῶν μαλλίων. ● Φιάλη Δραχ. 80 καὶ 50.

ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΤΕΤΕ-ΝΟΥΕ
avec cheveclat

ΔΡΧ. 12.50

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΟΣ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ, ΕΡΜΟΥ, ΝΙΚΗΣ 10, ΤΗΛ. 25-23

Ἐνα μειδίαμα-ναὶ ἀντὶο χάρις

στα Χλωροδόντ. Ἡ Χλωροδόντ εἶναι μιὰ ὀδοντόπαστα, ὅπως πρέπει νὰ εἶναι μιὰ ὀδοντόπαστα: δηλαδὴ καθαρίζει δυνατὰ, χωρὶς νὰ χαλᾷ τὸ πολὺτιμον ὀδοντοσμάλτον, ἐξαφανίζει τελείως, ἔπειτα ἀπὸ σύντομον χρῆσιν, τὸ ἄσχημο ἐπίστρωμα τῶν δοντιῶν. Ἐπίσης ἐκτιμᾶται ἐξαιρετικὰ ἀπὸ ὅλους τοὺς χρησιμοποιούντας Χλωροδόντ ἢ εὐχάριστος δροσιστικὴ τῆς γεύσεως. Χλωροδόντ, ἀφρίζουσα ἢ μὴ ἀφρίζουσα· καὶ αἱ δύο εἶναι ἐξ ἴσου καλὰί.

Ὀδοντόπαστα-Χλωροδόντ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Οι απαντήσεις μας για ζητήματα γυναικών και καλλωπισμού, βασίζονται επί συμβουλών του διακεκριμένου δερματολόγου Ιατρού της πόλεως μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Νεράϊδαν. 'Η κρέμα που είχα συστήσει στην φίλη σας ήταν η Βάνισιγκ

Χαρέμ. 'Αφού και σεις έχετε την ίδια ποιότητα δέρματος θα σας ωφελήσει ασφαλώς. 'Αλλως τε αυτή είναι η πιο φθηνή που ζητάτε και συγχρόνως πιο άγνη. Για την δυσσομία της μασχάλης να χρησιμοποιήσετε το υγρόν Οποδορίν. Για τάλλο ζήτημα γράψτε μου την διεύθυνσή σας για να σας απαντήσω ιδιαίτέρως διότι στην παρούσα στήλη είναι αδύνατον να δημοσιευθεί απάντηση για ένα τέτοιο νόημα και μάλιστα λεπτομερές. Κρατώ την επιστολή σας.

Γερά και ώμορφα δόντια είνε η βάση της ζωής.

Θά: τ' βρίσκετε πιο νόστιμο και πιο εύχυμο 'εφ' όσον τα ώμορφα δόντια σας θα έπαυζάνουν τη γοητεία του κατακτητικού σας μειδιήματος. Μεταχειρίζεστε το DENTOL τη φημισμένη δοντοπάστα, την άπολύτως αντισηπτική και προικισμένη με το πιο ευχάριστο άρωμα. Παρασκευασμένη σύμφωνα με τη μέθοδο του Παστέρ, δυναμώνει τα ούλα, αποβάλλει την κακοσμία του στόματος, συντηρεί το δόντια και τους δίδει μια άπαστράπτουσα λευκότητα.

Εγκριμένον παρά της 'Ιατρικής 'Ακαδημίας των Παρισίων και του 'Ελλάδι 'Ανωτάτου 'Υγειονομικού Συμβουλίου

Dentol

Πωλείται παντού προς
Δραχμές 18 το σωληνάριον και
30 το διπλούν.
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. Ζ. Μ. ΚΑΠΟΥΑΝΟ
ΑΥΚΟΥΡΓΟΥ 1 - ΑΘΗΝΑΙ

ΙΔΕΑ

Εύχαριν. 'Εφ' όσον βρήκατε ότι τα καλλυντικά αυτά ωφελούν στο δέρμα σας, σας συνιστώ να μη τ' αλλάξετε, αλλά να τα εξακολουθήσετε. Να προσθέσετε, όμως, το ατμόλουτρο και την μάσκα όπως την έγραφε ο κ. Λαδάς. Την Soramini σας την συνιστώ απόλυτως. Είναι το πιο αποτελεσματικό αντισηπτικό για τις κολπικές πλύσεις και μάλιστα για τη δυσσομία. Καθημερινώς μία θερμή πλύση μ' ένα σκονάκι. Σας ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. 'Οτι άλλο θελήσετε, είμεθα πάντα στη διάθεσή σας.

Γ. Β. 180. Το ελάττωμα της μύτης τακτοποιείται διά της χειρουργικής αισθητικής ευκολώτατα. Το άλλο όμως ζήτημα υπάγεται εις την ειδικότητα της οδοντικής προσθετικής. Πρέπει δέ ν' αποτανθίτε γι' αυτό σε ειδικό οδοντίατρο που ασχολείται με την οδοντική προσθετική που είναι μία πολύ λεπτή και δύσκολη ειδικότης. 'Ο γιατρός δέ αυτός είτε με την εφαρμογή μηχανήματος είτε με αφαίρεση και επαναπρόσθεση θα σας θεραπεύσει το ελάττωμά σας. Μιά και θά πάτε όμως στην Βιέννη θα σας συμβούλευα να επιχειρήσετε εκεί τον μετασχηματισμό.

Μικρήν Κρητικοπούλαν. — Καθώς βλέπω, έχετε ολικήν έλλειψιν και άτροφιν των μαστικών αδένων. Καλλίτερα γράψτε απ' ευθείας στον κ. Λαδά για να σας απαντήσει λεπτομερώς επί της παθήσεώς σας. Γιατί μέσα σε δυό άράδες δεν μπορείτε να κατατοπισθήτε απόλυτως.

'Αλέξην 'Αθάνατον. Να πλένεσθε με κρύο νερό. Μετά δέ μ' ένα βαμβάκι βουτηγμένο στο κάτωθι φάρμακον' αλείφετε κάθε πρωί καλά το πρόσωπο:

Alcool camphré	30 gr.
Teinture de benjoin	15 "
Eau de cologne	60 "
Eau distillée	70 "

Κάθε βράδυ να τ' αλείφετε με την πομάδα Propidex. 'Εσωτερικώς άπαράιτητο το μουρουνέλαιον.

ΛΟΡΑ

Μύρνα Λού

(Συνέχεια από τη σελίδα 30)

'Η Μύρνα Λού έπαιζε ολοένα λιγότερο, οι ρόλοι της γίνονταν ολοένα πιο άσημαντοι. Σιγά-σιγά κόντευε να ξεχασθή.

Τότε παρενέβη ένας άλλος άνδρας: ο σκηνοθέτης Ρουμπέν Μαμουλιάν που είχε κατακτήσει το Χόλλυγουντ σε λίγες μέρες. 'Εκείνος δεν ήταν ρωμαντικός ή έξωτικός αλλά ρεαλιστής και λίγο ειρηνιστής. Είδε την Μύρνα Λού.

της μίλησε και σύντομα την έβαλε να παίξει σ' ένα φίλμ μαζί με τον Μωρίς Σελάλι. 'Αγάπα με απόψε.

Για πρώτη φορά από τότε που έπαιξε στον κινηματογράφο, η Μύρνα Λού ένεφανίσθη με φορέματα της τελευταίας μόδας και υπόρεσε να φερθή τόσο φυσικά όσο και στο σπίτι της ή στον δρόμο. Δεν είχε να προσποιηθή, δεν είχε να μιμηθή τους άρτίστας της όπερας, όπως έκανε στους μελοδραματικούς ρόλους που της έδιναν πρίν.

Από την ημέρα εκείνη ο δρόμος της είχε χαράχθ. 'Υπέγραψε ένα συμβόλαιο με την Μέτρο — Γκόλντουϊν—Μά-

γερ. Της έδωσαν τον Βάν Ντάϊκ για σκηνοθέτη και υπό την διεύθυνσή του γύρισε το «Πεντάουζ» και τον «Αδύνατο άνθρωπο».

'Η έπιτυχία της ήταν θριαμβευτική, το Χόλλυγουντ την ανέβασε στον ούρανό.

'Όταν κάθεται, κρατεί το σώμα της εύθυνές, ίσως περισσότερο απ' ό,τι πρέπει και δεν κάνει καμιά κίνηση. Δεν ξέρει κανείς αν πλήττη ή αν διασκεδάξη. Είναι πολύ ήρεμη, αδιάφορη, ψυχρή.

Μιά γυναίκα μπλαζέ....

ΚΟΥΡΤ ΡΙΣ

Αν είδουν να 'σαι πουν' ότι:

'Ο ΠΙΒΕΡ μεταχειρίζεται κρέμα σαπνιγύ για την πούδρα ΠΟΜΠΕΙΑ. Μία γρηούλα μπορεί με την πούδρα ΠΟΜΠΕΙΑ να ξαναειώση. 'Η γιαγιά σας από υπερβολική χρήση πούδρας ΠΟΜΠΕΙΑ ξανά νινε υπεμπέκα.

Μην το πιστεύετε

Το εργαστήριο του ΠΙΒΕΡ με τους ειδικούς χημικούς του εξασφαλίζει την καλή γνωστή ποιότητα της πούδρας ΠΟΜΠΕΙΑ.

ΠΙΣΤΕΨΕΤΕ, ΟΜΩΣ, ΤΟ ΕΞΗΣ

ΌΤΙ

η Αρωματοποιία Α.Τ. ΠΙΒΕΡ, ιδρυθείσα στο Παρίσι τ' 1774, έχει πείρα 163 χρόνων στις πούδρες. Και

ΌΤΙ

με την πούδρα ΠΟΜΠΕΙΑ, ο ΠΙΒΕΡ μάς παρουσιάζει μία ποιότητα καλή, άνταξία με τις παραδόσεις της γαλλικής Αρωματοποιίας, αλλά και άνταξία της πελατείας του ΠΙΒΕΡ στον κόσμο ολόκληρο.

ΑΝΘΗ

ΦΥΤΑ

ΒΑΖΑ

ΣΤΑΔΙΟΥ 23

31.852

Εκτέλεσις πάσης παραγγελίας με άνθη

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Πληροφορούμεν τούς ἀναγνώστας μας, ὅτι ὁ παθολόγος ἱατρός τῆς «Εβδομάδος» κ. Α. Δημητριάδης μετέφερε τὸ ἱατρεῖο του Μιλτιάδου 11 (Παροδὸς Ἀγίου Μάρκου) ὅπου καὶ δέχεται ἀπὸ τὰς 5—7 καὶ ἡμερινῶς.

Ἐπίσης τούς πληροφοροῦμεν ὅτι ἰδιαίτερα ἀπαντήσονται ἐπιστολῆς στέλλονται ἀπὸ τὸν ἱατρὸν μας κατόπιν καταβολῆς 50δράχμου δικαίωματος εἰς τὸν ἱατρὸν, ἀπ' εὐθείας.

Λάουραν: Γράφετε σὺν ἱατρὸ καὶ ζητᾶτε συμβουλὴν γὰρ κάτι πού σᾶς ἀπασχολεῖ καὶ τὸ μόνον πού τοῦ γράφεται εἶναι ἡ ηλικία σας. Τίποτε ἄλλο. Τὰ ἄλλα τ' ἀφήνετε φαίνεται νὰ νὰ μαντέψῃ μόνος τοῦ ὁ ἱατρός. Δὲν μοῦ γράφετε οὔτε ἂν εἴθετε ἔγγαμος ἄγαμος, πρᾶγμα πού ἔχει σημασία. Πάντως σᾶς γράφω ἕνα φάρμακο, τὸ ὁποῖο ὅμως ἂν ὑπάρχῃ τίποτε τὸ ὑποπτό δὲν πρόκειται νὰ σᾶς ὠφελήσῃ. Ἄν ὅμως ἡ κατάστασις αὐτὴ προήλθε ἀπὸ τὴν ἀδιαθεσίαν πού προηγουμένως πάθατε, τότε ἀσφαλῶς θὰ σᾶς ὠφελήσῃ τὸ φάρμακο. Θὰ πάρετε λοιπὸν δισκία Προζυλόν. Σέριγκ τῶν 1000 μ., ἀπὸ τὸ ὁποῖο θὰ παίρνετε δύο τὴν ἡμέραν. Θὰ σταματᾶτε μόνον δύο ἡμέρας ἀπὸ τὸ σταμάτημα θὰ τὸ ἐπαναλάβετε. Αὐτὸ θὰ γίνῃ τρεῖς μῆνες συνεχῶς μὲ μόνον τὴν διαφορὰν ὅτι τοὺς δύο μῆ-

νας θὰ παίρνετε μόνον ἕνα δισκίο τὴν ἡμέραν.

Ποντίφηκα. Ρέθυμνον: Ἀτυχῶς δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγήσω τίποτε. Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ εἶναι τόσο πολὺ υπερδεμένη, ὥστε ὁ μόνος πού μπορεῖ νὰ τὴν ξεδιαλύνῃ εἰσφέρειται, ἀλλάζοντας τρόπον ἐφαρμογῆς. Δὲν εἶναι δουλειὰ τοῦ ἱατροῦ καὶ κακῶς παρανοήσατε τὴν στήλῃ τὴν ἱατρική. Εἶναι ἴσως ἡ μόνη φορὰ πού μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ ἐμπιστευθῇ σ' ἕναν φίλο του πὺ πολύεργο κι' αὐτὸς νὰ τὸν διωφωτίσῃ.

Χαϊρέκακον: Ὡραῖον ψευδώνυμο διαλέξατε, μὰ τὴν ἀλήθειαν, γὰρ νὰ ἐκδηλώσετε τὸν πόνο σας γὰρ τὰ σπυριά τοῦ προσώπου σας. Ἄν παρακολουθούσατε τὴν στήλῃ τοῦ ἱατροῦ τακτικά, ὅπως τοὐλάχιστο γράφετε, θὰ βλέπατε πόσες φορές ἔχω γράψῃ ὅτι μόνον τὰ ἀντισταφυλοκκικά ἐμβόλια τοῦ ἱατροῦ κ. Α. Κόμη Ἀκαδημίας 708, εἶναι ἐκεῖνα πού πραγματικὰ ἀπαλλάσσουν αὐτὰς τὰς καταστάσεις· εἶναι κατὰ ἀνώτερα ἀπὸ τὰ αὐτεμβόλια, τὰ ὁποῖα τις πὺ πολλὰς φορές δὲν δίδουν κανένα ἀποτελεσμα. Ἄν δὲ δὲν ὑπάρχουν στὸ μέρος σας, γιὰτὶ, δυστυχῶς, δὲν γράφετε τὸν τόπον προελεύσεως τῆς ἐπιστολῆς σας, τότε γράφετε στὸν ἴδιον στέλλοντάς του δρχ. 100, καὶ αὐτὸς θὰ σᾶς στείλῃ ὅλη τὴν σειρά πού χρειάζεται γὰρ νὰ ἀπαλλαγῇτε καὶ νὰ παύσετε νὰ σθε... χαϊρέκακος.

Π. Μ. Γ.: Σᾶς φαίνεται περὶ ἔργον αὐτὸ πού παθαίνετε. Ἐνῶ ἀντιθέτως ἔπρεπε νὰ σᾶς φανῇ περίεργος ἡ νοοτροπία πού σᾶς κατέχει, ὥστε νὰ θέ-

λετε νὰ κάινετε χρῆσιν τοῦ δικαιώματός σας κάθε χρόνον. Ἄν εἴχατε ὑπ' ὄψιν σας τὴν ἀξίαν τὴν καινούργια πούταν κρεμασμένη στὸ μπαλκόνι τοῦ χωριοῦ κι' ἦταν σκουριασμένη, ἐνῶ ἡ ἄλλη στὰ χέρια τοῦ χωριάτη ἔλαμπε, ἂν καὶ δούλευε μέσα στὰ χόματα μέσα στὶς λάσπες, θὰ ἐξέρατε τὴν ἀπάντησιν πού τῆς ἔδωκε κεινὴ πού δούλευε, ὅτι ὅσο κανεὶς δουλεύει, τόσο εἶναι πύ γερὸς καὶ δυνατός, ἐνῶ ἐκεῖνος πού καθάται εἶναι παχὺ μὲν, ἀλλὰ, δυστυχῶς, ἄρωστος. Τ' ἀφήνετε, σᾶς ἀφήνει.

Τί λογικώτερον ἀπ' αὐτό; Ἄς σταματήσωμεν ὅμως τὴ φιλολογία. Τὸ ζήτημα αὐτὸ γὰρ νὰ ἐπανέλθῃ πρέπει νὰ τὸ θελήσετε μόνος σας, νὰ πῆτε πολλές φορές, ὅχι ὅμως μὲ δειλία, ἀλλὰ μὲ θάρρος καὶ πεποίθησιν καὶ μιά καὶ δύο φορές καὶ μόνον ἔτσι θὰ μπορέσῃ νὰ ὑπερνικήσῃ ὅλες τις δυσκολίας. Βεβαίως θὰ σᾶς βοηθῶ καὶ ἐγώ, δίνοντάς σας τὰ σχετικά φάρμακα, ἀλλὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι ὅταν πηγαίνετε μὲ φόβο ὅλα θάναί μάταια. Τὰ φάρμακα εἶναι δισκία Ὑοχιμβίνης Σπίγγελ. Θα παίρνετε τρία τὴν ἡμέραν. Τὴν δευτέρα ἡμέραν θὰ κάμετε τὴν πρώτην ἀπόπειραν καὶ ἂν ἀποτύχετε δὲν πρέπει νὰ ἀπογοητευθῆτε, γιὰτὶ δὲν ὑπάρχει λόγος πού νὰ ἔλθῃ τόσο πρόωρα αὐτὴ ἡ κατάσταση.

Τ. Τ.: Σκοπὸς τῆς παρούσης στήλης εἶναι νὰ ἐξυπηρετῇ κατὰ τὸ δυνατόν τοὺς πάσχοντες ἀναγνώστας. Μόνον σ' αὐτοὺς ἀπαντᾷ. Γιά ζητήματα ὅμως, ὅπως τὸ δικό σας, κωλύομαι νὰ ἀπαντήσω. Ὑπάρχουν ὁρισμένες συνθήκες πού ἐπιβάλλεται ὁ ἱατρός νὰ δώ-

σῃ τέτοιες οδηγίες, ἀφοῦ προηγουμένως διαπιστώσῃ ὅτι ὑπάρχουν ἄλλοι λόγοι, ἀνώτεροι, οἱ ὁποῖοι μπορεῖ νὰ δημιουργήσουν ζήτημα υγείας. Τότε ὁ νόμος τοῦ ἐπιτρέπει νὰ ὑποδείξῃ ὅτι ἐπιβάλλεται. Ἀλλὰ ἀρμόδιος γι' αὐτὸ εἶναι μόνον ὁ ἱατρός τοῦ χωριοῦ σας ὁ ὁποῖος θὰ διαπιστώσῃ τὴν ἀνάγκην.

Ἱατρός Α. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

**Ἡ μεγαλύτερα
ΣΥΓΚΙΝΗΣΙΣ
τῆς ζωῆς μου**

**ΧΕΛΛΑ
ΠΙΤΤ**
ΝΕΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟ-
ΓΡΑΦΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

Τρεῖς ἐπίσημοι κριταὶ μὲ ἔβλεπαν νὰ βάζω μιά κοινὴ πούδρα. Εἶχα ὕψος «μακιγιαρισμένης», ἡ πούδρα ἔκανε πλάκες ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος μου. Τὴν φήρεσα ὅπως διόλου. Κατόπιν ἔβαλα μίαν νέαν πούδραν, ἁόρατον, ἀεροποιημένην, ἀναμεμιγμένην μὲ pousse de crème. Οἱ κριταὶ ἀνεφώνησαν ἀπὸ ἐκπλήξιν. Δὲν ἦμην πλέον ἡ ἴδια.

Εἶναι τὸ μεγαλύτερον μυστικὸν ἀπὸ ὅσα ποτὲ ἀνεκαλύφθησαν ὅσον ἀφορᾷ τὴν πούδρα. Ἡ συνταγὴ καὶ τὰ σχετικὰ δικαιώματα ἐξηγορήθησαν ἀμέσως ἀπὸ τὴν Tocalon δι' ἕνα ἀσήμαντον ποσόν. Μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν προμηθευθῇ τώρα παντοῦ, ὑπὸ τὸ ὄνομα Πούδρα Τοκαλόν. Δοκιμάσατέ τὴν καὶ δείχνετε νεωτέρα, ὠραιότερα, πὺ φρέσκη κάθε πρωί.

ΔΩΡΑ ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΔΩΡΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

ΔΙΑ ΚΑΘΕ
ΤΣΕΠΗ

ΑΡΩΜΑΤΑ - ΒΙΒΕΛΟΤΣ - ΠΟΡΣΕΛΑΝΕΣ - ΚΡΥΣΤΑΛΛΑ
ΜΑΧΑΙΡΟΠΗΡΟΥΝΑ

ΑΝΔΡΙΚΑ ΕΙΔΗ

Η ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ ΠΑΙΔΙΚΩΝ

ΤΙΜΑΙ ΑΙ ΕΥΘΗΝΟΤΕΡΑΙ

Τὸ συμφέρον
κάθε καλῆς νοικοκυρᾶς

εἶναι:

νὰ προμηθευτῇ τὰ εἶδη ρουχισμοῦ — Μάλλινα, Μεταξωτά, Βαμβακερά, λευκά προικῶν, προσόψια, κουβέρτες, κ.λ.π. — εἰς ποιότητας καὶ τιμὰς ἐξαιρετικὰς εἰς τὸ γνωστὸν διὰ τὴν εἰλικρίνειάν του κατάστημα.

Δ. Α. ΑΚΡΙΒΟΣ

ΑΘΗΝΑ: ΔΟΣ 4

ΚΡΥΣΤΑΛΛΑ -- ΠΟΡΣΕΛΑΝΑΙ
ΕΠΑΡΓΥΡΑ ΥΑΛΙΚΑ

ΣΕΡΒΙΣ ΦΑΓΗΤΟΥ,
ΤΕΪΟΥ, ΥΔΑΤΟΣ
ΠΟΛΥΦΩΤΑ - ΒΙΒΕΛΟΤΣ

ΟΙΚΙΑΚΑ ΣΚΕΥΗ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ
ΔΙΣΚΩΝ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΩΝ
ΟΔΕΟΝ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Η ΚΑΛΤΣΑ ΑΠΟ ΖΩΓ'ΚΗΝ ΜΕΤΑΞΕΑΝ

150

MARQUE DÉPOSÉE

Εἶνε διαφανὴς καὶ ἐξαιρετικῶς στε-
ρεά, διότι εἶνε κατασκευῆς τῶν ἐργο-
στασίων

ELBEO

Πωλεῖται μόνον πρὸς δρχ. 150
Τιμὴ ἀπολύτως ὠρισμένη

